

1. ஒரு நாள் கழிந்தது.

—புதுமைப்பித்தன்—

“கமலம்! அந்தக் கூஜாவிலே தண்ணீர் எடுத்தா! வெற்றிலைச் செல்லம் எங்கே?” வச்சது வச்ச இடத்தில் இருந்தால்தானே? என்று முணுமுணுத்தார் முருகதாசர்.

கையில் இருக்கும் கோரைப் பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜாலவித்தை. நெடுநாள் உண்மையாக உழைத்தும் பென்ஷன் கொடுக்கப்படாததால் அது மத்தியில் இரண்டாகக் கிழிந்து, ஒரு கோடியில் மட்டிலும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதை விரிப்பது என்றால் முதலில் உதறித் தரையில் போட்டுவிட்டு, கிழிந்து கிடக்கும் இரண்டு துண்டுகளையும் சேர்த்துப் பொருந்தவைக்க வேண்டும். அதுதான் பூர்வாங்க வேலை. பின்பு விடுதலை பெற முயற்சிக்கும் அதன் கோரைக் கீற்றுக்கள் முதுகில் குத்தாமல் இருக்க ஒரு துண்டையோ அல்லது மனைவியின் புடவையையோ அல்லது குழந்தையின் பாவாடையையோ எதையாவது எடுத்து மேலே விரிக்க வேண்டும்.

முருகதாசரைப் பொறுத்தவரை - அது அவரது புனை பெயர் - அது இரண்டு பேர் செய்யவேண்டிய காரியம்.

மறபடியும், “கமலா!” என்று கூப்பிட்டார்.

சமையல் + உக்ராண + ஸ்நான அறை, மூன்று நாங்கு கட்டுகள் தாண்டி, துண்டாக, அலாதியாக இருப்பதால் இவருடைய பாய் விரிப்புக் கஷ்டங்கள் அந்த அம்மையாருக்கு எட்டவில்லை.

சென்னையில் ‘ஒட்டுக் குடித்தனம்’ என்பது ஒரு ரசமான விஷயம். வீட்டுச் சொந்தக்காரன், குடியிருக்க வருகிறவர்கள் எல்லாரும் ‘திருக்கழுக்குன்றத்துக் கழுகு’ என்று நினைத்துக்கொள்ளுவானோ என்னமோ!

‘குடித்தனக்காரர் குடியிருக்க இரண்டு ரும் காலி’ என்று வெளியில் போட்டிருந்த போர்டை நம்பித்தான் முருகதாசர் வீடு-வேட்டையின் போது அங்கே நுழைந்தார்.

உள்ளே வீட்டின் பாக வசதிதான் விசித்திரமாக இருந்தது. முன்பக்கம், ஒற்றைச் சன்னல் படைத்த சிற்றறை. அதற்கப்புறம் எங்கோ பல கட்டுகள் தாண்டி மற்றொரு அறை. அதுதான் சமையல் வகையறாவுக்கு. முதல் அறை படிக்க, படுக்க, நாலு பேர் வந்தால் பேச - இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொது இடம். முதல், முருகதாசர் பொருளாதாரச் சலுகையை உத்தேசித்தே அதில் குடியிருக்கலாம் என்று துணிந்தார். அதனால் தமக்கும் தம் சகதர்மிணிக்கும் இப்படி நிரந்தரமான ‘பிளவு’ இருக்கும் என்று சிறிதும் எட்டி யோசிக்கவில்லை; மேலும் அவர் யோசிக்கக் கூடியவரும் அல்லர்.

பக்கத்தில் இருந்த அரிக்கன் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு அவர் சமையல் பகுதியை நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

இடைவழியில், குழாயடியில் உள்ள வழக்குப் பிரதேசம், அடுத்த பகுதிக்காரர் விறகுக் கொட்டில் முதலிய விபத்துக்கள் உள்ள ‘பிராட்டேவ’ யை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது, ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தார். சமையல் அறை வாசல் ஒரே புகையம். “கமலம்!” என்று கம்மிய குரல் கூப்பிட்டுக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

உள்ளே புகைத் திரைக்கு அப்பா-ருந்து, “வீடோ லட்சணமோ! விறகைத்தான் பாத்துப் பாத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தியளே! ஓங்களுக்கிண்ணு தண்ணீலே முக்கிக் குடுத்தானா? எரியவே மாட்டுதில்லை? இங்கே என்ன இப்பொ? விறகு வாங்கின சீரைப் பாத்து மகிழ வந்திட்டியளாக்கும்!” என்று வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது.

“தீப்பெட்டியை இப்படி எடு! அதுக்காகத்தான் வந்தேன்!” என்று நடைப் பக்கமாகப் பின்னோக்கி நடந்தார்.

“இங்கே குச்சியுமில்லை, கிச்சியுமில்லை! அலமு வெ தீப்பெட்டி வாங்க அனுப்பிச்சேன். மண்ணெண்ணெய் விளக்கே நீங்கதான் துடைச்சுக்கொள்ளனும்!” என்றாள் கமலம்.

“குழந்தையை அந்தியிலே வெளியிலே அனுப்பிச்சையே, நான் வந்த பிறகு வாங்கிக்கொள்ளப் படாதா?” என்று அதட்டினார் முருகதாசர்.

“ஆமாம் சொல்ல மறந்தே போயிட்டுதே... செட்டியார் வந்து விட்டுப்போனார்; நாளை *விடியன்னை வருவாராம்!” என்றான் கமலா.

முருகதாசர் இந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“வந்தா, வெறுங்கையை வீசிக்கிட்டுப் போகவேண்டியதுதான்! வர்ரதுக்கு நேரம் காலம் இல்லை?” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே வெளியேற முயற்சித்தார்.

“அங்கே, எங்கே போயிட்டிய, ஒங்களைத்தானே! கொஞ்சம் நல்லெண்ணை வாங்கிகிட்டு வாருங்களேன்!”

“எங்கிட்ட இப்பொ துட்டுமில்லெ, காசுமில்லை” என்று திரும்பி நின்று பதிலளித்தார் முருகதாசர்.

“அதுவும் அப்படியா! இன்னா இந்தா **மிளவொட்டியிலே ***முணு துட்டு இருக்கு; அதெ எடுத்துகிட்டுப் போங்க!”

“வந்ததுக்கு ஒரு வேலையா? அங்கே ஒரு பாடு எழுதித் தொலைக்கணும்; இங்கே உனக்கு இப்பத்தான் எண்ணெ புண்ணாக்கு. பகலெல்லாம் என்ன செய்துகிட்டு இருந்தே? இருட்னம் பொறவா எண்ணை வாங்கறது! எல்லாம் நாளைக்குப் பாத்துக்கலாம்!”

“சோம்பல் வந்தா சாத்திரமும் வரும், எல்லாம் வரும். ஏன் அண்ணைக்குப் போய் வாங்கிட்டு வரலியா? - எல்லாம் ஒங்களுக்குத்தான். இப்பத்தான் அப்பளக்காரன் வந்து கொடுத்துட்டுப் போனான்; பிரியமா சாப்பிடுவேளென்னு சொன்னேன். பின்னெ அந்தச் சின்னக் கொரங்கே என்ன இன்னும்

*விடியுமுன் என்பதன் மருஉ.

**மிளவொட்டி (மிளகுப் பெட்டி) - ஐந்தரைப் பெட்டி என்பது சகஜமான பெயர்.

*** முணு துட்டு - ஓர் அணா; ஒரு துட்டு என்பது பாண்டி நாட்டில் நான்கு தம்பிடி.

காணலெ! போனாப் போனதுதான்; நீங்கதான் சித்த பாருங்களேன்!”

இவ்வளவிற்கும் அவர் இருந்தால்தானே! விறகுப் பிரதேசத்தைத் தாண்டி வழக்குப் பிரதேசத்தை எட்டிவிட்டார்.

புகையையும் பேச்சையும் தப்பி வந்தால் போதும் என்றாகிவிட்டது. முருகதாசரின் ஆஸ்தான அறையின் ஒரு விசித்திரம் என்னவென்றால் சென்னையில் ‘லைட்டிங் டைம்’ அட்டவணையைக்கூட மதிக்காமல் அது இருண்டுவிடும்.

இம்மாதிரி மண்ணெண்ணெய் நெருக்கடி ஏற்படாத காலங்களில் அந்த அறைக்குத்தான் முதலில் இராத்திரி. ஆனால், எண்ணெய் நெருக்கடி காலங்களில் சிவபிரானின் ஒற்றைக் கண் போன்ற அந்த அறையின் சன்னல், எதிர்ப்பக்கம் நிற்கும் மின்சார விளக்குக் கம்பத்திலிருந்து கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைப் பிச்சை வாங்கும் கார்ப்பொரேஷன் தயவு வரும்வரை. ஸ்ரீ முருகதாசர் வேறு வழியில்லாமல் தெரு நடையில் நின்று அலமுவின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

முருகதாசர் வானத்தை அளக்கும் கதைகளைக் கட்டுவதில் மிகவும் சமர்த்தர்; ‘சாகாவரம் பெற்ற’ கதைகளும் எழுதுவார். அந்தத் திறமையை உத்தேசித்து, ஒரு விளம்பரக் கம்பெனி மாதம் முப்பது ரூபாய்க்கு, வானத்தையளக்கும் அவரது கற்பனைத் திறமையைக் குத்தகை எடுத்துக்கொண்டது. அதனால் அவர் வீர புருஷர்களையும், அழியாத சித்திரங்களையும் எழுத்தோவியமாகத் தீட்டுவதை விட்டு விட்டு, சோயாபீன் முதல் மெழுகுவர்த்தி வரையிலும் வெளிநாடுகளி-ருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களின் காவியங்களை இயற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். ‘டபாஸா’ வீரிய மாத்திரையின் மீது பாடிய பரணியும், தேயிலைப் பானத்தின் சுயசரிதையும், அந்தத் தமிழ் தெரியாத வெள்ளைக்காரனையும் இவர்மீது அனுதாபம் காட்டும்படி செய்துவிட்டன. அதற்காகத்தான் அந்த மூப்பது ரூபாய்!

வீட்டு எதிரில் நிற்கும் மின்சார விளக்கின் உதவியைக்கொண்டும் பிள்ளையவர்களால் அலமுவைக் கண்டு பிடிக்க இயலவில்லை. வெற்றிலை, வேலை, குழந்தை வராத காரணம் -எல்லாம் அவரது மனத்தில் கவலையைக் கொண்டு

கொட்டின. நடையி-ருந்து கீழே இறங்கிச் சந்தின் மூலை வரை சென்று பார்த்து வரலாமா என்று புறப்பட்டார்.

பக்தி மார்க்கத்தில் ஏகாக்கிரக சிந்தையைப் பற்றிப் பிரமாதமாக வர்ணிக்கிறார்கள். மனம் ஒரே விஷயத்தில் லயித்துவிட்டால் போதுமாம். பிள்ளையவர்களைப் பொறுத்தவரை அவர் இந்தப் 'பணம்' என்ற மூன்றெழுத்து மந்திரத்தில் தீவிர சிந்தை செலுத்துபவர். பணத்தை வாரிச் சேர்த்துக் குபேரனாகிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒன்றுமில்லை. கவலையில்லாமல் ஏதோ சாப்பிட்டோம், வேலை பார்த்தோம், வந்தோம் என்று இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனையோ வித்தைகளையெல்லாம் செய்துவிட்டார். அவருடைய குடும்பத்தின் வரவு செலவுத் திட்டத்தை மட்டிலும் அவரால் எப்பொழுதும் சமன் செய்ய முடியவில்லை. நிதி மந்திரியாக இருந்தால் பட்ஜெட்டில் துண்டுவிழுவதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் காட்டிவிட்டு, உபமான்யங்களைத் தைரியமாகக் கேட்கலாம். கவலையில்லாமல், கொஞ்சமும் உடம்பில் பிடிக்காமல் கடன் கேட்டுப் புறப்படுவதற்கு முடியுமா? குடும்பச்செலவு என்றால், சர்க்கார் செலவாகுமா?

கவலை இருக்கப்படாது என்ற உறுதியின் பேரில்தான் நம்பிக்கை என்ற இலட்சியத்தை மட்டும் திருப்தி செய்விக்க, 'சாகாவரம் பெற்ற' கதைகளை எழுதுவதைக் கொஞ்சம் கட்டிவைத்துவிட்டு, இந்த 'லிப்டன் தேயிலை,' காப்பி, கொக்கோ ஆகியவற்றின் மான்மியங்களை அவர் எழுத ஆரம்பித்தார். ஒரு பெரிய நாவல் மட்டிலும் எழுதிவிட்டால் அது ஒரு பொன் காய்க்கும் மரமாகிவிடும் என்று அவர் நெஞ்சழுத்தத்துடன் நினைத்த காலங்களும் உண்டு. இப்பொழுது அது ஒரு நெடுந்தூர இலட்சியமாகவே மாறிவிட்டது.

முன்பாவது, அதாவது நம்பிக்கை காலத்தில், ஏதோ நினைத்ததைக் கிறுக்கிவைக்கக் காகிதப் பஞ்சமாவது இல்லாமல் இருந்தது. அப்பொழுது ஒரு பத்திரிகை ஆபிஸில் வேலை. ஆனால், இப்பொழுது காசு கொடுத்து வாங்காவிட்டால் முதுகில்தான் எழுதிக்கொள்ள வேண்டும். முருகதாசர் நல்ல புத்திசாலி; அதனால்தான் முதுகில் எழுதிக்கொள்ளவில்லை. யாராவது ஒரு நண்பரைக் கண்டுவிட்டால் போதும், தமது தூர இலட்சியத்தைப் பற்றி அவரிடம் ஐந்து நிமிஷமாவது பேசாமல்

அவரை விடமாட்டார். நண்பர்கள் எஸ்.பி.ஸி.ஏ. (ஜீவஹிம்சை நிவாரணச் சங்கம்) யின் அங்கத்தினர்களோ என்னவோ, அத்தனையும் சகித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.....

சந்தில் திரும்பிப் பார்த்தால் அலமுவின ராஜ்யம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏட்டி, என்ன! நீயோ, உன் லட்சணமோ?” என்று ஆரம்பித்தார் முருகதாசர்.

ஒரு ரிக்ஷா வண்டி. ஏர்க்கால் பக்கத்தில் வண்டிக்காரன் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறான். அலமு, ஒரு சுண்டெ- மாதிரி ஜம்மென்று மெத்தையில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். ரிக்ஷாக்காரனுடன் ஏதோ நீண்ட சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்தது போலும்!

“ஏட்டி!” என்றார் முருகதாசர் மறுபடியும்.

“இல்லையப்பா? நீ இனிமே என்னை அலமுன்னு கூப்'டுவேன்னியே!” என்று சொல்-க்கொண்டே வண்டியி-ருந்து இறங்கப் பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

“தீப்பெட்டி எங்கடீ?” என்றார் முருகதாசர்.

“கடைக்காரன் குடுக்கமாட்டேங்கறான், அப்பா!”

“குடுக்காதே போனா நேரே வீட்டுக்கு வாரது! இங்கே என்ன இருப்பு?”

“அப்படிக் கேளுங்க சாமி! நம்ம கொளந்தென்னு மெரட்டாமே சொல்-ப் பாத்தேனுங்க. வீட்டுக்க வண்டியிலே கொண்டாந்துவுடனுமுன்னு மொண்டி பண்ணுதுங்க. எனக்குக் காலுலே சுளுக்கு. அந்தச் சின்னாம்பயலே காணும்...” என்று நீட்டிக்கொண்டே போனான் ரிக்ஷாக்காரன்.

“அப்பா, அவன் பங்கஜத்தெ மாத்ரம் கூட்டிகிட்டுப் போரானே!” என்றான் அலமு. பங்கஜம் எதிர்வீட்டு சப்ரிஜிஸ்திரார் குழந்தை. அது ரிக்ஷாவிலும் போகும், மோட்டாரிலும் போகும்! அந்த விஷயம் ரிக்ஷாவுக்குத்தான் புரியுமா, குழந்தைக்குத்தான் புரியுமா?

“அலமு! ராத்திரிலே கொழந்தைகள் ரிக்ஷாவிலே போகப்படாது! எறங்கி வா!” என்று குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வாடிக்கைக் கடைக்காரனிடம் சென்றார் முருகதாசர்.

பிள்ளையவர்கள் கடையை எட்டு முன்பே கடைக்காரன், “சாமி இந்த மாதிரியிருந்தா கட்டுமா? போன மாசத்திலே தீர்க்கலியே! நானும் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தாச்சு. பாக்கியை முடிச்சு, கணக்கெத் தீர்த்துடுங்க! எனக்குக் குடுத்துக் கட்டாது. நான் பொளைக்க வந்தவன்!” என்றான்.

“நானும் பிழைக்க வந்தவன்தான். எல்லாரும் சாகவா வருகிறார்கள்! மின்னெ பின்னேதான் இருக்கும். நான் என்ன கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லுகிறேனா?”

“போங்க சாமி! அது ஒண்ணுதான் பாக்கி ரூ.2 ஆச்சு: எப்ப வரும்?”

“தீப்பெட்டியெக் குடு, சொல்றேன்!”

”பெட்டிக்கென்ன பிரமாதம்! இந்நாருங்க, எப்ப வரும்?”

“எப்பவா? சம்பளம் நாளைக்கு போட்டுருவாங்கன்னு நினைக்கிறேன்; நாளை இல்லாவிட்டால் திங்கள்கிழமை.”

“திங்கட்கிழமை நிச்சயந்தானே? நான் சீட்டுக் கட்டனும்!” என்றான்.

“சரி, பார்க்கிறேன்!” என்று திரும்பினார் தாசர்.

“பார்க்கிறேன்னு சொல்ல வேண்டாம், நிச்சயமாக வேண்டும்!”

ஒரு கவலை தீர்ந்தது... அதாவது திங்கட்கிழமை வரை.

பாதிவழியில் போகையில், “அப்பா!” என்றது குழந்தை.

அவர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்ததால், தன்னையறியாமல் கொஞ்சம் கடினமாக, “என்னடி!” என்றார்.

“நீதான் கோவிச்சிக்கிறியே, அப்பா! நான் சொல்லமாட்டேன், போ!”

“கோவம் என்னடி, கோவம்! சும்மா சொல்லு!”

“அதோ பார், பல்லு மாமா?”

முருகதாசரின் நண்பர் சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்குக் கொஞ்சம் உயர்ந்த பற்கள். அவை வெளியே நீண்டுகொண்டு, தமது இருப்பை அனாவசியமாக உலகத்திற்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. அதனால் அலமு அவருக்கு இட்ட காரண இடுகுறிப் பெயர் அது.

“எங்கடி!”

“அதோ பார், வீட்டு நடேலே ! என்னை எறக்கி விடப்பா!” என்று அவரது கையிலிருந்து வழுகி விடுவித்துக்கொண்டு, வீட்டிற்கு ஓட ஆரம்பித்தது.

“மெதுவா! மெதுவா!” என்றார் பிள்ளை; குழந்தையா கேட்கும்?

“மாட்டேன்!” என்றது. அதற்கப்புறம் ஏக களேபரம். பாவாடை தடுக்கியதோ என்னமோ! அலமு வலுக்கட்டாயமாக அங்கப் பிரதக்ஷணம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

பிள்ளையவர்கள் ஓடிப்போய்க் குழந்தையை வாரி எடுத்தார். ஆனால் இவர் பதட்டத்திற்கு ஏற்ப அங்கு, குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

“தோளுக்கு மேலே தொண்ணூறு, தொடச்சுப் பாத்தா ஒண்ணுமில்லே!” என்று பாடிக்கொண்டு குழந்தை எழுந்தது.

“என்ன ஸார், குழந்தையை நீங்க இப்படி விடலாமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சுப்பிரமணியம் அவர் பக்கம் வந்தார்.

“என்ன ஸார் செய்யட்டும்! என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை என்ற உறுதி மனசிலே ஏறிப்போயிருக்கு. வெளிலே புறப்பட்டாச்சா, அப்புறம் தேடிக்கொண்டு பின்னோட பத்துப் பேர். இவளைக் கடைக்கனுப்பிச்சுட்டா தாயார். இவ்வளவு நேரம் அந்த ரிக்ஷாக்காரனோடே தர்க்கம் - என்ன செய்கிறது! வாருங்கள் ஸார், உள்ளே! ஒன் மினிட்! விளக்கை ஏத்துகிறேன்”.

குழந்தை அலமு அதற்குள் வீட்டிற்குள், “பல்லு மாமா வந்துட்டார்!” என்று பொதுவாக உச்ச ஸ்தாயியில் விளம்பரம் செய்து கொண்டு ஓடிவிட்டாள்.

“குழந்தை துருதுருவென்று வருகிறதே! பள்ளிக்கூடத்திற்காவது அனுப்பக் கூடாதா?” என்றார் நண்பர்.

“ஆமாம் ஸார், தொந்திரவு சகிக்கலே. அங்கேதான் கொண்டு தள்ளினும். வயசு கொஞ்சம் ஆகட்டும் என்று பார்க்கிறேன்” என்றார் முருகதாசர், விளக்குத் திரியை உயர்த்திக் கொண்டே.

“நேத்து பீச்சுக்குப் போயிருந்தேன்! சுந்தரத்தைப் பார்த்தேன்...” என்று ஆரம்பித்தார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

“அந்த ராஸ்கல் வந்துட்டானா! என்றைக்கும் அவன் தொல்லை தான் பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. இங்கே வந்தான்னா ஆபீஸுக்கு வந்து யாருக்காவது வத்தி வச்சுட்டுப் போயிடரது... மின்னே வந்தப்போ, என்ன எழவு சொன்னானோ, அந்த ஆர்ட்டிஸ்ட் ‘பதி’ இருந்தானே அவனுக்குச் சீட்டுக் கொடுக்க வழி பண்ணிட்டான்...” என்று படபட வென்று பேசிக்கொண்டே போனார் முருகதாசர்.

“அப்படிப் பாத்தா உலகத்திலே யார்தான் ஸார் நல்லவன்! அவன் உங்களைப் பத்தி ரொம்பப் பிரமாதமாக அல்லவா கண்ட இடத்திலெல்லாம் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான்?”

“சுவத்தெத் தள்ளங்க, ஸார்! பேன் பார்த்தாலும் பார்க்கும், காதை அறுத்தாலும் அறுக்கும். அவன் சங்காத்தமே நமக்கு வேண்டாம்... நீங்க என்ன சொல்ல வாயெடுத்தீர்கள்?”

“அதுதான் உங்களைப் பத்திதான் ஒரு இங்கிலீஷ்காரனிடம் பிரமாதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்...”

“இவ்வளவுதானா! கதையை எழுதரேன் அல்லது கத்தரிக்காயை அறுக்கிறேன், இவனுக்கென்ன?...”

அதே சமயத்தில் வெளியிலிருந்து, “முருகதாஸ்! முருகதாஸ்!” என்று யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

“அதுதான்! அவன்தான் வந்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது! பயலுக்கு நூறு வயசு....”

“சைத்தான் நினைக்கு முன்னால் வந்து நிற்பான்’ என்பதுதான்!” என்று முணுமுணுத்தார் முருகதாசர்.

பிறகு அவர் எழுந்து நின்று வெளியில் தலையை நீட்டி, “யாரது?” என்றார்.

“என்ன! நான் தான் சுந்தரம், இன்னும் என் குரல் தெரியவில்லையா?” என்று உரத்த குரலில் கடகடவென்று சிரித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் வந்தவர். அவருடைய சிரிப்புக்கு இசைந்தபடி காலில் போட்டிருக்கும் ஜோடு தாளம் போட்டது.

“என்ன! சுந்தரமா? வா! வா! இப்பொத்தான் உன்னைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நீயும் வந்தாய்! காப்பி போடச் சொல்லட்டுமா? அலமு! அலமு!” என்று உரக்கக் கூவினார் முருகதாசர்.

எங்கிருந்தோ, “என்னப்பா!” என்று அலமுவின் குரல் வந்தது.

“அம்மாவை மூணு கப் காப்பி போடச் சொல்லு. சீக்கிரம் ஆகணும்!”

“நீ என்ன பத்திரிகையையே விட்டுவிட்டாயாமே! இப்பத்தான் கேள்விப்பட்டேன்.”

“வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு எதில் இருந்தால் என்ன? சீலைப்பேன் குத்துகிறதும் ஒரு ‘பிஸினஸ்’ ஆக இருந்து, அதில் ஒரு ‘சான்ஸ்’ கிடைத்தால் அதையும் விட்டா வைக்கிறது? நான் பத்திரிகையை விட்டுவிட்டா கதை எழுதாமல் இருந்துவிடுவேனோ? ஒரு பெரிய நாவலுக்குப் ‘பிளான்’ போட்டிருக்கேன். தமிழன்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் எனக்குக் காகிதம் வாங்கவாவது காசு கிடைக்கும். அதில் சென்டரல் ஐடியா என்ன தெரியுமா?...”

“நீங்க நேற்று பொருட்காட்சிக்குப் போனீர்களாமே!” என்று பேச்சை மாற்ற முயன்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை. இந்த விஷயத்தைத் தொட்டுவிட்டால், முருகதாசர் கீறல் விழுந்த கிராமபோன் பிளேட் மாதிரி விடாமல் திருப்பித் திருப்பி அதையே கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்!

“அப்பா! காப்பியாயிட்டுது. நீதான் வந்து எடுத்துக்கிட்டுப் போகணும். சுடுது!” என்று சொல்-க்கொண்டு, நிலைப்படி இரண்டு பக்கத்தையும் தொட்டவண்ணமாய் ஒற்றைக் காலை ஆட்டிக் கொண்டு நின்றாள் அலமு.

“அம்மா எங்கே?”

“அம்மா சாதத்தெ வடிச்சுக்கிட்டிருக்கா, அப்பா!”

“சரி! இதோ வாரேன், போ!”

“வாயேன்!”

“வாரேன்னா, போட உள்ளே!”

“காப்பி ஆறிப்போயிடும், அப்பா!”

“இதோ ஒரு நிமிஷம்!” என்று சொல்-க்கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

“மாமா! நீ என்ன கொண்டாந்தே!” என்று கேட்டுக்கொண்டு, சுப்பிரமணிய பிள்ளை மடியில் உட்கார்ந்து, கழுத்தி-ருக்கும் நெக் டையைப் பிடித்து விளையாட ஆரம்பித்தாள் அலமு.

“அதெப் பிடித்து இழுக்காதே! மாமாவுக்குக் கழுத்து வ-க்கும்!” என்றார் சுந்தரம் பிள்ளை.

“வ-க்காதே!” என்று மறுபடியும் ஆரம்பித்தாள்.

முருகதாசரும் மேல்துண்டின் உதவியால் ஒரு செம்பை ஏந்திய வண்ணம் உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்னப்பா, மூணு டம்ளர் கொண்டாந்தே! எனக்கில்லையா?”

“உனக்கென்னடி இங்கே! அம்மா கூட போய்ச் சாப்பிடு.”

“மாட்டேன்” என்று ஒரு டம்ளரை எடுத்து வைத்துக்கொண்டது குழந்தை.

முருகதாசர் காப்பியை ஆற்றி, சுந்தரம் கையில் ஒரு டம்ளரைக் கொடுத்தார்.

சுந்தரம் வாங்கி மடக்மடக்கென்று மருந்து குடிப்பதுபோல் குடித்துவிட்டு, “காப்பி வெகு ஜோர்!” என்று சர்டிபிகேட் கொடுத்தார்.

மற்றொரு டம்ளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் கொடுக்கப்பட்டது. “மாமா! எனக்கில்லையா?” என்று அவரிடம் சென்று ஒண்டினாள் அலமு.

“வாடி, நாம ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுவோம்!” என்றார் முருகதாசர்.

“மாமாகூடத்தான்!” என்றது குழந்தை. சுப்பிரமணிய பிள்ளை கையிலிருந்த டம்ளரில் அலமுவைக் குடிக்கச் செய்தார்.

பாதியானதும் “போதும் ” என்றது குழந்தை.

“இந்தாருங்க ஸார்!” என்று மற்ற டம்ளரையும் நீட்டினார் முருகதாசர்.

“வேண்டாம்! வேண்டாம்!” இதுவே போதும்!” என்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

“நான்சென்ஸ்!” என்று சொல்-விட்டு, குழந்தை எச்சிற்படுத்தியதைத் தாம் வாங்கிக் கொண்டார் தாசர்.

“நேரமாகிறது. மவுண்டில் ஒரு நண்பரைப் பார்க்க வேண்டும்!” என்று எழுந்தார் சுந்தரம்.

“அதற்குள்ளாகவா? வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு போகலாம்!” என்றார் முருகதாசர்.

“கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். நேரமாகிறது! அப்புறம் பார்க்கிறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியேறினார் சுந்தரம்.

கையில் இருந்த புகையிலையை வாயில் ஒதுக்கிவிட்டு, சிறிது சிரமத்துடன் தமக்கு நேரமாவதைத் தெரிவித்துக்கொண்டார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

தொண்டையைச் சிறிது களைத்துக் கொண்டு “சுப்ரமண்யம், உங்களிடம் ஏதாவது ‘சேஞ்ச்’ இருக்கிறதா? ஒரு மூன்று ரூபாய் வேண்டும் என்றார்!” முருகதாசர்

“ஏது அவசரம்!”

“சம்பளம் போடலே; இங்கு கொஞ்சம் அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது... திங்கட்கிழமை கொடுத்துவிடுகிறேன்!”

“அதற்கென்ன?” பர்லை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு “இப்போ என் கையில் இதுதான் இருக்கிறது!” என்று ஓர் எட்டணாவைக் கொடுத்தார் சுப்பிரமணியம்.

“இது போதாதே!” என்று சொல்லி, அதையும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டார் முருகதாசர்.

“அப்பொ...” என்று மீண்டும் ஏதோ ஆரம்பித்தார்.

“பார்ப்போம்! எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது” என்று சுப்பிரமணியமும் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

முருகதாசர் தமது ஆஸ்தான அறையின் சிம்மாசனமான பழைய கோரைப் பாயில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்த எட்டணாவைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, நீண்ட யோசனையில் ஆழ்த்திருந்தார்.

“அங்கெ என்ன செய்யறீங்க?” என்ற மனைவியின் குரல்!

“நீதான் இங்கே வாயேன்!”

கமலம் உள்ளே வந்து, “அப்பாடா” என்று உட்கார்ந்தாள். அவர் கையில் இருக்கும் சில்லறையைப் பார்த்துவிட்டு “இதேது?” என்றாள்.

“சுப்பிரமணியத்திடம் வாங்கினேன்!”

“உங்களுக்கும் ... வேலையில்லை?” என்று முகத்தைச் சினுக்கினாள் கமலம். பிறகு திடீரென்று எதையோ எண்ணிக் கொண்டு, “ஆமாம், இப்பத்தான் நினைப்பு வந்தது. நாளைக்குக் காப்பிப் பொடியில்லை, அதெ வச்சு வாங்கி வாருங்களேன்!” என்றாள்.

“அந்தக் கடைக்காரனுக்காக அல்லவா வாங்கினேன்! அதைக் கொடுத்துவிட்டால்?”

“திங்கட்கிழமை கொடுப்பதாகத்தானே சொன்னீர்களாம்!”

“அதற்கென்ன இப்பொழுது!”

“போய்ச் சீக்கிரம் வாங்கி வாருங்கள்!”

“திங்கட்கிழமைக்கு?”

“திங்கட்கிழமை பார்த்துக்கொள்ளுகிறது!”

பயிற்சி.

1. ஒருநாள் கழிந்தது என்னும் கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி எழுதுக.
2. ஒருநாள் கழிந்தது என்னும் கதையில் வரும் முருகதாசரைப் பற்றி விரிவாய்எழுதுக.
3. முருகதாசர் சுப்பிரமணியத்திடம் உதவி பெற்ற பிறகு வாழ்வில் உயர்ந்ததாக உம் கற்பனைத் திறத்தை இணைத்து ஒரு கதை எழுதுக.

2. தேங்காய்த் துண்டுகள்.

—டாக்டர் மு. வ.—

“மாலை நேரத்தில் குடித்துவிட்டுச் சாலை ஓரத்தில் விழுந்து கிடப்பவர்களைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் இது என்ன கொடுமை! பகல் ஒரு மணிக்கு நல்ல வெயிலில் தார் வெந்து உருகும் வெப்பத்தில் இந்தச் சாலை ஓரத்தில் இப்படி ஒருவன் விழுந்து கிடக்கிறானே” என்று எண்ணிக்கொண்டே அந்த மாரியம்மன் கோயிலை அணுகி நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன். வெளியூர்களில் கள், சாராயக் கடைகளை மூடிவிட்ட பிறகு, அங்கே உள்ள குடிகாரர் சிலர் அடிக்கடி சென்னைக்குப் புறப்பட்டு வந்து, ஏதோ வேலை இருப்பது போல் நகரத்தைச் சுற்றித் திரிந்து, ஆசை தீரக் குடித்து மயங்கியிருந்து, பிறகு ஊருக்குத் திரும்புவது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எங்கள் ஊரில் இருந்தே பலர் அப்படிப் புறப்பட்டு வந்து சென்னையில் குடித்துவிட்டுப் போவது தெரியும். ஒரு முறை வீட்டுக்கு வந்து என்னைப் பார்த்துவிட்டு, நகரத்தில் பல வேலை இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். உணவுக்கு ஒரு வேளையாவது வருமாறு அழைத்தாலும் வருவதில்லை. அவர்களுக்கு விருப்பமான விருந்து கள்ளுக்கடைகளிலும் சாராயக்கடைகளிலும் கிடைக்கும்போது, வெந்த அரிசிச் சோற்றைத் தேடியா வந்து காத்திருப்பார்கள்? நாட்டுப்புறத்தில் மூலைமுடுக்குகளில் காய்ச்சும் திருட்டுச் சாராயம் போதாது என்று இந்தக் கடைச் சரக்கை நாடி வருகிறவர்கள், அதையும் விட்டு நல்ல அரிசிச் சோற்றையும் பொருட்படுத்தாமல் இந்தப் பங்கீட்டு அரிசிச் சோற்றை, ஈரத்தோடு நெடுநாள் இருந்து கெட்டு அழுகிப் பல நிறம் பெற்று விளங்கும் அரிசியால் சமைத்த சோற்றையா நாடி வருவார்கள் என்று நானும் வற்புறுத்தாமல் விட்டு விடுவேன். ஆனால் மின்சாரவண்டி வரும் வேளையில் தண்டவாளப் பாலத்தின்மேல் நடந்து வண்டியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு மடிந்த இரண்டு பிணங்களை ஒருநாள் காண நேர்ந்தது.

அவர்களுக்கு முன்னே நடந்துவந்த சிலர் அவர்களைக் குடிகாரர் என்று அறிந்து, அங்கே நடந்து போக வேண்டாம் என்று சொல்-த் தடுத்தும் கேட்கவில்லையாம். அந்தக் குடிவெறியில் தள்ளாடி நடந்து, மின்சார வண்டிக்குப் பலியானார்களே என்று அன்று என் நெஞ்சம் மிக வருந்தியபோது, போக்குவரவு மிகுந்த சென்னையில்தான் கள், சாராயக் கடைகளை முதல் மூட வேண்டும் என்று உணர்ந்தேன்.

இந்த மாரியம்மன் கோயிலருகே சாலை ஓரத்தில், பகல் ஒரு மணி வெயில் படுத்துச் சுருண்டிருந்த உடம்பைக் கண்டபோதும் இந்த எண்ணமே உண்டானது. நடுப்பகலிலே இப்படிக் குடிக்கிறவன், பொழுது போனால் எவ்வளவு குடிப்பான் என்று சிறிது வெறுப்போடு எண்ணிக் கொண்டே நடந்தேன். அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இளைஞர் இருவர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். என்ன நிலைமை என்றுதான் பார்க்கலாமே என்று நானும் அவர்கள் இருந்த பக்கமாக நடந்து சென்றேன்.

“குடிகாரனா?” என்று அவர்களைப் பார்த்துக்கேட்டேன்.

“இல்லைங்க’ என்றார் ஒருவர்.

“வேறு என்ன? காக்கை வலிப்பா?” என்றேன்.

“அதுவும் இல்லைங்க. காக்கை வலிப்பாக இருந்தால், இப்படி மூச்சுப் பேச்சு இல்லாமல் சும்மா விழுந்து கிடப்பானா?” என்றார் மற்றொருவர்.

அவனுக்கு வயது இருபது இருக்கலாம். நல்ல கட்டான உடல் இருந்தது. ஆனால் அழுக்கேறிய ஆடையும் வாடிய முகமும் கண்டபோது, வேறு நோயாக இருக்க முடியுமா என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். தீய வழியில் நடந்து பெற்ற விபசார நோயாக (மேகம் முதல்-ய நோயாக) இருந்து, உயிருக்கே உலை வைக்கும் அளவுக்கு முற்றியிருக்கலாம் என்றும், இந்தக் காலத்து இளைஞர்கள் மிகவும் கெட்டுப் போனவர்கள் என்றும் எண்ணினேன். “சரி, கர்ம வினை, நாம் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று ஒரு வகை வெறுப்போடு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

அதற்குள் யாரோ தண்ணீர் கொண்டு வந்து முகத்தில் தெளிக்கவே, அவன் “வேலா, வேலா” என்று ஆழ்ந்த குரலில் இரண்டு முறை சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் காலெடுத்துச் சில

அடி தொலைவு நடந்து சென்ற நான் அந்த இடத்திலேயே நின்றேன். அப்போது அந்த இடத்தில் என்னைப்போல் வழிப் போக்கர் ஒருவர் எட்டிப் பார்த்து, “இது என்ன அய்யா! பாசாங்கு, வெறும் பாசாங்கு; வாய் திறந்து வேலா வேலா என்று கடவுள் பெயரைச் சொல்கிறானே! நான் இந்த மாதிரிப் பாசாங்குப் பிச்சைக்காரர் எவ்வளவோ பேரைப் பார்த்திருக்கிறேன். நேற்றுக் குழந்தை பெற்றுவிட்டு, இன்றைக்குப் பத்து மாதக் கர்ப்பவதி போல் பாசாங்கு செய்து பிச்சை கேட்பதைப் பார்த்ததில்லையா?” என்றார். உடனே அங்கிருந்த மற்றொருவர், “இதுதான் அய்யா பட்டணம்! போகிறவர்கள் போகக் கூடாதா? எட்டிப் பார்த்தவுடன் பாசாங்கு தெரிந்துவிடுமா? அவரவர்கள் வயிற்றுக்கு இல்லாமல் பட்டினியால் செத்தால் தெரியும்” என்றார். ‘பட்டினி’ என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் எனக்கு இரக்கம் தோன்றியது. ஏதாவது வாங்கித் தரச் சொல்லலாம் என்று சட்டைப்பையில் கை இட்டுக் காசு எடுத்தேன். அதற்குள் ஒருவர்-கல்லூரி மாணவன் என்று அப்பால் தெரிந்து கொண்டேன்-ஒரு கையில் காப்பியும் மற்றொரு கையில் இரண்டு வாழைப்பழமும் கொண்டு வருவதைக் கண்டேன். என்ன நடக்கிறது, பொறுத்துத்தான் பார்ப்போம் என்று திரும்பி வந்து எட்டிப் பார்த்தேன். அதற்குள் அவனைச் சுற்றிப் பத்துப் பேருக்கு மேல் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

காப்பி குடிக்கச் சொல்வதற்கு அவனை அசைத்துப் பார்த்தார்கள்; கூப்பிட்டுப் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொரு வேளையில் மெல்லிய குரலில் ஏதோ ஒலி வந்தது. ஆனால் கண் திறக்கவில்லை. தண்ணீரும் கையுமாக நின்ற ஓர் ஆள் மறுபடியும் அவன் முகத்தில் தண்ணீரைத் தெளித்து வாயைத் திறந்து கொஞ்சம் தண்ணீர் உள்ளே விட்டார். மெல்லக் கண் திறந்து பார்க்கும் காட்சியைக் கண்டோம். உடனே ஒரு மாணவர் எழுப்பி உட்காரவைத்தார். இன்னொருவர் கையில் இருந்த காப்பியை நீட்டினார். அந்தக் காப்பியைக் கண்டதும், மயக்கத்தில் இருந்த அவனுடைய கைகள் ஒரே ஆவலாக அந்தக் காப்பிக் குவளையை இழுத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டன. “சூடு, சூடு, பார்த்து, பார்த்து” என்று எதிரில் இருந்தவர் சொல்வதற்குள் காப்பி முழுதும் எப்படியோ வாயினுள் சென்றுவிட்டது. அப்போது அவனுடைய கண்களில் புலப்பட்ட ஆவலையும் வேட்கையையும் நான் எப்போதுமே கண்டதில்லை. அந்தக் கண்கள் காப்பியையும் குவளையையும் சேர்த்து வாய்க்கும்

கொடுக்காமல், தாங்களே விழுங்கிவிடுவன போல் அந்தப் பார்வை இருந்தது. உடனே அவனுடைய முகத்தில் வாட்டம் இருந்தாலும் துன்பம் இல்லை; களைப்பு இருந்தாலும், பசிக் கொடுமை இல்லை. இப்போதோ பல்லை இளித்துக் கொண்டு, தலையைத்தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, சாய்ந்து சாய்ந்து, ஏதோ சொன்னான். யார் காதிலும் அந்தச் சொற்கள் கேட்கவில்லை. தரையில் சாய்ந்துவிட விரும்பினான். வேண்டாம் என்று தடுத்து ஒருவர் மாரியம்மன் கோயில் சுவர்ப் பக்கமாக நகரச் சொல்லி அந்தச் சுவரில் சாயச் செய்தார். அதற்குள் இன்னொருவர் மற்றொரு குவளைக் காப்பியும் ரொட்டித் துண்டும் வாங்கி வந்து நீட்டினார். அவனுடைய பசிக்கொடுமையால் உடனே அவைகளும் மறைந்தன. வாழைப் பழங்களும் உடனே மறைந்தன. 'அப்பாடா' என்று அயர்ந்து சாய்ந்து, சுற்றிப் பார்த்து மருண்டு கண்ணீர் விட்டான். எல்லோருக்கும் இரக்கம் மிகுந்துவிட்டது.

“எந்த ஊர் அப்பா?” என்றார் ஒருவர்.

“மதுரை” என்றான் சிறிது தெளிவான குரல்.

“எங்கே வந்தாய்?”

“பிழைக்கத்தான் அய்யா!” என் கதி...!

“போகட்டும்; என்ன உடம்புக்கு?”

“ஐந்து நாளாச்சு அய்யா” என்று சொல்- வயிற்றை அடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் கலங்கினான்.

உடனே கூட்டம் மெல்ல மெல்லக் கலையத் தொடங்கியது. நான்கு பேர்கள் நின்றார்கள்.

“எழுந்து நடக்க முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பொறுங்கள், சாமி” என்று கெஞ்சம் குரலில் சொல்லி முகத்து வியர்வையைத் துடைத்து, கால்களை நீட்டிக் கொண்டும் மடக்கிக்கொண்டும் இருந்தான்.

பிறகு அங்கிருந்த சிலரும் மெல்ல நகர்ந்தார்கள். காப்பி கொடுத்த மாணவர் மட்டும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் இருந்த கல்லூரி மணி அடித்தது. அந்த மணி ஒ-யைக் கேட்டதும், அவரும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார். இறுதியில்

அவரும் புறப்பட்டுப் போகவே, நான் மட்டும் அங்கே நின்றேன். அந்த இளைஞனுடைய உண்மையான நிலையைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஏதோ ஒருவகை வேட்கை என் மனத்திலிருந்து தூண்டியது. அதனால் தான் நான் புறப்பட முடியாமல் அங்கே நின்று விட்டேன்.

“எழ முடியுமா?” என்று மறுபடியும் அவனைக் கேட்டேன்.

“உடம்பு அசதியாக இருக்கிறது, சாமி” என்றான்.

“வீடு வரைக்கும் வந்தால் வயிறாரச் சாப்பிட்டு வரலாம்” என்று அழைத்தேன்.

“வீடு எங்கே? சொல்லுங்கள். கொஞ்சம் களைப்புத் தீர்ந்ததும் நானே வருவேன்” என்றான்.

“இவ்வளவு களைப்பு ஏற்பட்ட பிறகு நீ ஏன் இந்த வழியில் நடந்து வர வேண்டும்? அதுவும் நடுப்பகல் வெயில்-ல் இப்படித் தாரச் சாலையில் நடந்து வரலாமா?” என்றேன்.

“இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் தானே? இந்த மாரியம்மன் கோயிலுக்கு எப்படியாவது போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்று தள்ளாடிக் கொண்டே வந்தேனுங்க!” என்று சொல்லி விட்டு அமைதி ஆனான். பிறகு கண்ணீர் கலங்கித் தன் அழுக்கு ஆடைகளால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். ஏதோ உண்மைக் காரணம் இருக்க வேண்டும் என்று நானும் பொறுத்திருந்தேன்.

ஒரு பெரு மூச்சு விட்டு “நான் பிழைக்க மாட்டேனுங்க” என்று அழுதான். என்னால் ஆன வரையில் தேறுதல் கூறினேன். “சொந்த ஊரில் சாகாமல் இப்படிப் பட்டணத்தில் சாக வேண்டுமா?” என்று விம்மி விம்மிச் சொன்னான். “அதனால்தான் இந்தக் கோயிலுக்கு வந்து உயிரை விடலாம் என்று வந்தேன்” என்று கலங்கிச் சொன்னான்.

“நீதான் திக்கற்றவன் ஆச்சே. உனக்கு எங்கே இறந்தால் என்ன? இந்தக் கோயில்மேல் பக்தி என்ன?” என்று மெல்லக் கேட்டேன்.

“பக்தி இல்லை சாமி. என்னோடு வந்தவன்-எங்கள் ஊரான் இங்கே அடிக்கடி வந்து தேங்காய், பழம் வைத்துப் பூசை செய்துவிட்டுப் போவது வழக்கம். அவன் வருவான். சாகும்போது அவனாவது பக்கத்தில் இருந்து பார்த்துக்கொள்வான் என்றுதான்

இங்கு வந்தேன்” என்றான்.

இதைக் கேட்டதும், இன்னும் பெரிய கதைகள் இருக்கும் என்று நம்பிப் பேச்சை நிறுத்தி, எழுந்து வீட்டுக்கு வருமாறு சொன்னேன். மெல்ல எழுந்தான். கால்கள் பின்னிக்கொள்ளும் நிலையில் தளர்ந்து அடி எடுத்து வைத்து நடந்து வந்தான். வழியில் உள்ள ஒரு பாலத்தின் சுவரின் மேலும், ஒரு வீட்டுத் திண்ணையின் மேலும் இருமுறை உட்கார்ந்து மூச்சுவிட்டு எப்படியோ வீடு வந்து சேர்ந்தான். சாப்பிட்டு முடியும் வரையில் ஒன்றும் கேட்பதில்லை என்று இருந்தேன். உண்ட பிறகு அவன் முகத்தில் களைப்புத் தெளிவும் கலந்து விளங்கின. திண்ணையின் கீழே மெல்லச் சாய்ந்தான். “சாமி! உங்களுக்கு எவ்வளவோ புண்ணியம்! கொஞ்சநேரம் இங்கே படுத்திருந்துவிட்டுப் போய்விடுவேன்” என்றான். இதுதான் வாய்ப்பு என்று நானும் என் ஐயம் தீரக் கேட்கத் தொடங்கினேன்.

“உங்கள் ஊரான் கோயிலுக்கு வருவதாகச் சொன்னாயே. அவனுக்கு என்ன வேலை? அவன் நாள்தோறும் கோயிலுக்கு வருகிறானா!” என்று பல கேள்விகள் கேட்டேன்.

“அவன் எப்படியாவது இரவு படுப்பதற்குமுன், ஒவ்வொரு நாளும் இந்தக் கோயிலுக்கு வராமல் போவதில்லை. ஒருவேளை தவறிவிட்டாலும், அவன் இருக்கும் இடத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள எந்தக் கோயிலுக்காவது போய்க் கும்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொள்வான். அப்போதும் இந்தக் கோயில் மேல்தான் நினைவு இருக்கும்” என்று கேட்டதற்கெல்லாம் விடை கூறினான்.

இவ்வளவெல்லாம் சொல்லியும் அவனுடைய தொழிலையும் பெயரையும் சொல்லாமல் மறைத்துவந்தான். அதனால் அவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலும் எனக்கு மிகுதியாயிற்று. வற்புறுத்திக் கேட்டதன் பிறகு, தன்னைப் போலவே கூலி வேலை செய்து பிழைப்பவன் என்றும், ஆனால் தன்னைப்போல் காசு கிடைக்காமல், கூலி வேலை கிடைக்காமல், உணவு கிடைக்காமல் திண்டாடுவதே இல்லை என்றும், அவன் பெயர் வேலன் என்றும் தெரிவித்தான். பெயர் வேலன் என்று அறிந்ததும், மயங்கி விழுந்து கிடந்தபோது “வேலா வேலா” என்று அவன் வாய் பிதற்றியது நினைவிற்கு வந்தது. அவனுடைய நண்பனிடத்தில் எவ்வளவு

நம்பிக்கை வைத்திருந்தால், உணர்விழந்த காலத்திலும் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் குழற முடியும் என்றும், அப்படிப்பட்ட உண்மை நண்பன் நாள் தவறாமல் பூசை செய்யும் நல்ல நிலைமையில் இருக்கும்போது, இவன் மட்டும் ஏன் வாட வேண்டும் என்றும் நான் வியந்து அமைதியானேன். அதற்குள் அந்த இளைஞனை உறக்கம் ஆட் கொள்ள வந்ததை உணர்ந்தேன், சிறிது நேரத்தில் குறட்டை விட்டு உறங்கும் நிலைமை அடைந்தான்.

நான் எழுந்துபோய் என் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து, அந்தத் திண்ணைமேல் சமக்காளம் விரித்து படுத்துக்கொண்டு, அவனைப் பற்றியும் அந்த வேலனைப் பற்றியும், வேலன் தொழில் எதுவாக இருக்கும் என்பதைப் பற்றியும் எவ்வளவோ எண்ணிப் பார்த்தேன். உண்மை அறிய முடியாமல் மயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். எப்படியாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று துணிந்தேன். சிறிது நேரம் கழிந்தது.

திடீரென்று அவன் எழுந்து உட்கார்ந்து, “நீங்கள் இல்லாவிட்டால், நான் இன்றைக்குச் செத்தே போயிருப்பேன். என்னோடு வந்தவன் முனிசாமி என்று ஒருவன் அப்படித்தான் பட்டணத்து மண்ணுக்குப் ப-யானான்” என்று பக்கத்தில் இருந்த ஒரு கல்லையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எழுந்த ஐயங்கள் தீர்வதற்கு முன்னே இன்னொரு முனிசாமி கதையும் புகுந்துவிட்டதே என்று எண்ணிக்கொண்டு, “அவனும் வேலனோடு வந்தானா? வேலனுக்குப் பணமும் சாப்பாடும் கிடைத்தபோது இந்த முனிசாமி மட்டும் ஏன் பட்டினியால் சாக வேண்டும்?” என்று கேட்டேன்.

“வேலன் தைரியம் எங்களுக்கு வராது. வேலன் பள்ளிக் கூடத்திலும் சில மாதம் படித்திருக்கிறான். நான் படிக்கவே இல்லை. முனிசாமி மூன்றாவது படித்து நின்று விட்டான். தவிர, வேலன் செய்வதெல்லாம் முனிசாமிக்குப் பிடிப்பதில்லை. அது நல்லது அல்ல, பாவம் என்று முனிசாமி அடிக்கடி சொல்லுவான். அதனால் வேலனுக்குக் கோபம். அவன் முனிசாமிக்கு உதவி செய்வதே இல்லை. எனக்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் கொஞ்சம் எடுத்து வேலனுக்குத் தெரியாமல் முனிசாமிக்குக் கொடுப்பேன். அவன் அதையும் வாங்க மாட்டான். வேலன் கொடுத்த காசு பாவக் காசு, அது எனக்கு வேண்டாம், அதைவிட உயிரை விடலாம் என்று

பிடிவாதமாய் வாங்க மறுத்துவிடுவான். அதனால் பல நாள் பட்டினியிருக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் ரயி-ல் வரும்போது தலை கொடுத்துவிட்டான். அதுவும் எனக்குத் தெரியாது. வேலன் தான் அந்தப் பிணத்தைப் பார்த்ததாக இரண்டு நாள் கழித்துச் சொன்னான். எனக்காவது, அம்மாவும் இல்லை, அப்பாவும் இல்லை. நான் செத்தால் அழுவாரும் இல்லை. அந்த முனிசாமிக்கு அம்மா இல்லாவிட்டாலும், அப்பா இருக்கிறார். அவர் ஏழை. இருந்தாலும் கேள்விப்பட்டால் என்ன பாடுபடுவாரோ என்று சொல்லிப் பல பல என்று கண்ணீர் விட்டான். இதுதான் நல்ல சமயம் என்று, நான் தேறுதல் சொல்வதுபோல், “நீ அவசரப்பட்டுப் பைத்தியக்காரனைப் போல் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளாதே. என்னால் ஆன உதவி செய்வேன். கடும்சியாக இருக்கும் போதெல்லாம் இங்கே வந்து போ. உண்மையை மறைக்காமல் சொல்” என்று பலமுறை கேட்டேன். யாரிடமும் வெளிப்படுத்த மாட்டேன் என்றும், தீமை ஒன்றும் நேராமல் பார்த்துக் கொள்வேன் என்றும் உறுதி கூறிய பிறகே அதைப்பற்றி வாய் திறந்தான். அப்போதும், நீண்ட முகவுரைக்குப் பிறகே சொல்லத் தொடங்கினான்.

“நீங்கள் யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது, சாமி. சொன்னால் என் உயிருக்கும் முடிவுதான். முனிசாமி எங்காவது போலீசாரிடம் தன்னைப் பற்றிச் சொல்-விடுவானோ என்று அவன் பல நாள் பயப்பட்டான். அதனால் முனிசாமிமேல் சந்தேகமும் கொண்டான். ஆனால் முனிசாமி மிக நல்லவன்; பகையாளிக்கும் தீங்கு செய்ய மாட்டான். வேலனும் நல்லவன்தான். வேறு வழியில்லை என்றுதான் இந்தத் தொழில் செய்கிறான். எனக்கு அதை நினைத்தாலும் பயமாக இருக்கிறது. ஒருநாள் ஒரு விலையுயர்ந்த பேனாவைக் கொடுத்து வைத்திருக்கச் சொன்னான். அன்றெல்லாம் நான் வெளியே திரியாமல் ஒரு மூலையில் முடங்கியிருந்தேன். போலீஸாரைக் கண்டாலும் நடுக்கமாக இருந்தது. வேலன் தைரியம் வராது. யாருக்கும் சொல்லாதீர்கள், சாமி” என்று சொல்லி முடித்துக் கெஞ்சுவது போல் என் முகத்தைப் பார்த்தான். மறுபடியும் உறுதி கொடுத்தேன். இங்கும் அங்கும் திரும்பிப் பார்த்தபடியே பேசினான்.

“அவன் பட்டணத்துக்கு வந்த நாலாம் நாளே ஒரு கூட்டத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். அந்தக் கூட்டத்தில் ஐந்தாறு போக்கிரிகள்

இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த நேரமும் சைனா பசாரி-ருந்து மூர் மார்க்கெட் வரையிலும் எங்காவது நின்று கொண்டும், திரிந்து கொண்டும் இருப்பார்கள். சில வேளைகளில் பஸ் நிற்கும் இடங்களில் நிற்பார்கள். ஆட்கள் கூட்டமாகச் சேரும் இடங்களிலே அவர்கள் நடுவில் திரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். வேலன் அவர்களோடு சேர்ந்துவிட்டான். எனக்கோ முனிசாமிக்கோ அது பிடிக்கவில்லை. ஆனால், நாங்கள் கூலியும் கிடைக்காமல் பட்டினி இருந்தபோதெல்லாம் எங்களுக்குக் காப்பி, பழம் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்துக் காப்பாற்றினவன் அவன்தான். ஒரு நாள் வேலனிடத்தில் பத்து ரூபாய் நோட்டு ஐந்து பார்த்தோம். யாரோ சட்டைப்பையில் பணப்பை (மணி பர்ஸ்) வைத்துக்கொண்டு போனதாகவும், அதை அந்த ஐந்தாறு பேரில் ஒருவன் கத்தரித்து இன்னொருவன் கையில் கொடுத்ததாகவும், அது அப்படியே கைமாறி மாடர்ன் கபேயி-ருந்து சென்டரல் ஸ்டேஷன் வரையில் வந்ததாகவும், அது வேலன் கைக்கு வந்தபோது, அதி-ருந்து ஐந்து நோட்டு எடுத்து வைத்துக் கொண்டதாகவும் சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் முனிசாமி எங்கள்மேல் கோபத்தோடு புறப்பட்டான். வேலன் ஓடிப்போய் அவனுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு, போலீஸாரிடம் சொல்லாதிருக்குமாறு கெஞ்சினான். இனிமேல் அந்தத் தொழில் செய்வதில்லை என்று வாக்குறுதி கொடுக்கும்படி முனிசாமி கேட்டான். வேலன் வாக்குறுதியும் கொடுத்தான். ஆனால் சொன்னபடி நிற்கவில்லை. ஒரு நாள் உங்களைப்போல் ஒருவர் பணப்பை போய்விட்டதாகவும், இருநூறு ரூபாய் இழந்ததாகவும் அழுதுகொண்டே சைனா பசாரில் சொன்னார். அதைக் கேட்டபோது முனிசாமி என்னைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டுபோய், “வேலன் இப்படி பலரை அழ வைத்துப் பாவம் தேடிக்கொள்கிறானே” என்றான். வேலனை நான் தனியே ஒருநாள் உருக்கத்தோடு கேட்டேன். தான் ஒன்றும் செய்வதில்லை என்றும், மற்றவர்களுக்குத் துணையாக இருந்து, திருடிய பொருள் கைமாறும்படி செய்வதாகவும் சொல்லிச் சத்தியம் செய்தான். முனிசாமி இறந்த பிறகு நான் வேலனை ஒன்றுமே கேட்பதில்லை. எப்படியாவது போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன். ஆனால், நான் பட்டினி இருந்ததைப் பற்றியும் வருத்தப்படவில்லை. ஐந்து நாளாக அவனைப் பார்க்கவில்லை. இந்தக் கோயிலுக்கும் அவன் ஐந்து நாளாக வரவில்லை. வந்திருந்தால் எனக்குத் தெரியும். கிழக்கு இறவாணத்து மூலையில் கல்சந்தில் தேங்காய் கொஞ்சமாவது

வைக்காமல் போகமாட்டான். ஐந்து நாளாக அங்கே தேங்காயும் இல்லை. சைனா பசாரிலும், மூர் மார்க்கெட்டிலும் தேடினேன். எங்கும் கிடைக்கவில்லை. என்னாலும் நடக்க முடியாதபோதுதான் இந்தக் கோயில் இருந்து உயிரை விட வந்தேன். இரவில் நேரம் கழித்து வந்தால் பார்க்க முடியும் என்று வந்தேன். கையில் காசு அகப்படாத காரணத்தால் தேங்காய் வாங்க முடியாமல் போனதோ அல்லது கூட்டாளிகள் துரத்திவிட்டார்களோ அல்லது போலீஸார் பிடித்துச் சிறையில் வைத்துவிட்டார்களோ, என்ன ஆனானோ, ஒன்றும் தெரியவில்லை. என் மனத்தில் ஒரே கவலையாக இருக்கிறது. தூங்கிக் கொண்டே இருந்தேன். அதை நினைத்துத்தான் திடுக்கிட்டு எழுந்தேன்”.

“என்றைக்கும் ஆபத்து பிக்பாக்கெட்” என்று சொல்-முடிப்பதற்குள், அவன் எழுந்து என் இரண்டு கால்களையும் பிடித்துக் கொண்டு, “சாமி, சொல்லி விடாதீர்கள்” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கெஞ்சினான்.

மறுபடியும் அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதற்குள் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது,.

கொஞ்ச நேரம் எதையோ உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, அவனே என்னைப்பார்த்து “ஒரு முறை போலீஸாரிடம் என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, இரண்டு நாள் சிறையில் இருக்கும்படியாகவும், மூன்றாம் நாள் வெளியே அழைத்து வந்து விடுவதாகவும் உறுதியாகச் சொன்னான். ஒரு குற்றமும் செய்யாத நான், அவனுக்காக சிறையில் அடைப்பட்டு இருந்தேன். ஆனால் சொன்ன சொல் தவறாமல் அவன் மூன்றாம் நாள் வந்து என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனான். போலீஸார் யாரும் அவனுக்குப் பகையாளி அல்லர், நாள்தோறும் நிறையப் பணம் வைத்திருக்கிறபடியால் அவனிடம் எல்லாரும் அன்பாகப் பழகுகிறார்கள். ஆனால் முனிசாமியும் நானும் நடப்பதற்குக் கூட பயந்தோம். அப்படி இருந்தும் எங்களை எல்லாரும் மிரட்டினார்கள். வேலன் உங்களைப்போல் வெள்ளைவெளோர் என்று மடிப்பு வேட்டியும், மடிப்பு சொக்காயும் சில வேளைகளில் கோட்டும் போட்டுக்கொண்டு திரிவான். சில நாட்களில் கடைகளில் வாடகைக்கு டவுசர் வாங்கி நல்ல செருப்புப் போட்டுக் கொண்டு திரிவான். இவ்வளவு தைரியம் இருந்தும், ஐந்து நாளாக

வரவில்லையே, கண்ணில் படவில்லையே என்பதை நினைக்கும்போது, வயிறு பகீர் என்கிறது. எங்காவது ஆசுபத்திரியில் இருக்கிறானோ அல்லது சிறையில் இருக்கிறானோ தெரியவில்லை. நான் நோயாளியாக இருந்தாலும் அவன் பார்த்துக் கொள்வான்; சிறையில் இருந்தாலும் அவன் வந்து விடுதலை செய்து கொண்டு போவான். அவனிடம் பணம் இருக்கிறது. ஆனால் நான் அவனை எங்கே தேடுவது? என்ன உதவி செய்வது? எப்படி விடுதலை செய்வது? என்னிடம் பணம் ஏது?” என்று சொல்லி ஒரே கலக்கமாகப் பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் பழைய கல்லையே உற்றுப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான்.

அதற்குள் ஒருவர் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி வந்து உள்ளே நுழைந்து, “நல்ல காலம்; வெளியே போய்விட்டீர்களோ என்று நம்பிக்கை இல்லாமல் வந்தேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அணுகினார். அவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்று பேசிக்கொண்டு இருந்தேன். பேச்சு முடிந்ததும் வெளியே வந்து பார்த்தபோது அந்த இளைஞன் அங்கே இல்லை. எவ்வளவு உறுதி கூறியும் என்மேல் அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்று உணர்ந்தேன். ‘போனதும் நன்மையே, நமக்கு ஏன் இந்தத் தொல்லை?’ என்று நானும் அமைதி அடைந்தேன்.

இது நடந்து இரண்டு வாரம் கழிந்து, ஒரு நாள் மாலையில் நல்ல நிலவொளியில் வீட்டை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தேன். வழியில் அந்த மாரியம்மன் கோயிலைக் கண்ட கண், என் பழைய நினைவைத் தூண்டியது. அங்கே ஒரு இளைஞன் விழுந்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தான். எதிரே ஒரு சீப்பு வாழைப்பழமும் பெரிய தேங்காய் ஒன்றும் இருந்தன. தேங்காயை உடைத்துக் கற்பூரம் ஏற்றினான். கைகளைக் குவித்தபடியே நெடுநேரம் நின்று ஏதோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு அந்த வேலன் நினைவு வந்தது. இருக்காது, இவர் யாரோ உண்மையான அன்பர் என்று நடக்க எண்ணினேன். எதற்கும் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று இளைப்பாற வந்தவன்போல் நடித்துக் கோயிலை அடுத்த திண்ணையின் மேல் உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்த வாழைப்பழச் சீப்பை எடுத்து தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்த சில பிள்ளைகளை அழைத்து, ஆளுக்கு ஒன்றாகக் கொடுத்தான். ஒரு மூடி தேங்காயைத் தோண்டி ஆளுக்குக் கொஞ்சம்

கொடுத்தான். சிறுவர்கள் போய்விட்ட பிறகு மற்ற மூடியை எடுத்துக் கொண்டு கிழக்கு இறவாணத்து மூலைக்கு வந்தான். அந்த கல்சந்தில் கை வைத்து எடுத்து எடுத்து மெல்ல வீசி எறிந்தான். ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டது எனக்குக் கேட்டது. கடைசியில் மெல்ல நகர்ந்தான். சிறிது தொலைவு நடந்ததும், கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே செல்வதைக் கண்டேன். என் நெஞ்சத்தில் ஏதோ துயரம் குடிகொண்டது. சிறிது நேரம் கழித்து எழுந்து, அந்த கல்சந்தை அணுகிக் கை விட்டுப் பார்த்தேன். அந்த தேங்காய் மூடியை அப்படியே வைத்திருந்ததை கண்டேன். என்னை அறியாமல், என் வாய் 'அய்யோ' என்று ஒ-த்தது. அப்பால் வந்தேன். அவன் எதையோ எடுத்து வீசி எறிந்தானே, அது என்ன பார்க்கலாம் என்று அந்த இடத்திற்குப் போய்ப் பார்த்தேன். மேகங்கள் விலகிச் செல்ல, முன்னிலும் நன்றாய் நிலா ஒளி பரப்பியது. அந்த இடத்தில் தேங்காய்த் துண்டுகள் விழுந்து கிடந்தன; வாடிக்கிடந்தன; ஏறும்பு மொய்த்துக் கிடந்தன; எடுப்பாரின்றிக் கிடந்தன; கண்ணீரால் நனைந்து கிடந்தன.

பயிற்சி.

1. தேங்காய்த் துண்டுகள் என்னும் கதையைக் கருப் பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி எழுதுக.
2. முனிசாமி, வேலன் ஆகிய பாத்திரங்களைப் பற்றி எழுதுக.
3. “என்றைக்கும் ஆபத்து பிக்பாக்கெட்” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கெஞ்சியவன் மனந்திருந்தி, உயர்ந்ததாக உம் கற்பனைத் திறத்தினால் ஒரு கதை எழுதுக.
4. வெயிலில் படுத்துச் சுருண்டிருந்த உடம்பைக் கண்டவர்கள் பேசுவதாக உரையாடல் ஒன்று தயாரித்திடுக.

3. மறுமணம்.

—விந்தன்—

அவள் போய் விட்டாள் - எவள் போய்விட்டாள்? தன்னைப் பெற்று வளர்த்த பெற்றோரை உயிருடன் மறந்து, “இனி நீயே கதி!” என்று மணப்பந்தலில் பந்துமித்திரர்களுக்கு முன்னால் என் கரத்தை எவள், தன் மலர்க்கரத்தால் பற்றினாளோ, அவள்; வீடு, வாசல் ஒன்று ஏற்படுத்தி, ஏகாங்கியாக எங்கும் போகவிடாமல் எவள் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்டாளோ, அவள்; எனக்கு நோய்நொடி வந்த போதெல்லாம் தனக்கே வந்துவிட்டதாக நினைத்து அல்லும் பகலும் என் அருகிலேயே இருந்து எவள் எனக்குச் சேவை செய்து வந்தாளோ, அவள்; அன்பு காட்டுவதில் தாயும், தாரமும் ஒன்றுதான் என்று எவள் என்னை நினைக்க வைத்தாளோ அவள்; என் வாழ்க்கையில் அவ்வப்பொழுது ஏற்பட்ட சுக துக்கம் இரண்டிலும், இத்தனை நாளும் எவள் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தாளோ, அவள்; வாழ்க்கை இந்திர ஜாலம் போன்றது என்று தெரிந்திருந்தும் என்னுடன் எதிர்காலத்தைப்பற்றி எவள் என்னவெல்லாமோ திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாளோ, அவள்!

அவள் பெற்ற செல்வம் ரகு இதோ இருக்கிறான்; அவள் பெற்ற கண்மணி ராதை, இதோ இருக்கிறாள்.

நானும் இருக்கிறேன், என் அம்மாவும் இருக்கிறாள்; அவள்? - போயே போய் விட்டாள்!

அவள் போய் இன்றுடன் ஆறு மாதங்களாகி விட்டன, நான் ஏன் இருக்கிறேன்? - ‘அவள் போனால் போகிறாள்!’ என்று இன்னொரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவா? அம்மா ஏன் இருக்கிறாள்? - என் தலையில் இன்னொருத்தியைக் கட்டி வைக்கவா? ரகுவும், ராதையும் ஏன் இருக்கிறார்கள்? - ‘நீங்கள் இரண்டாம் தாரம் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டியது

அவசியந்தான்!' என்று பிறர் என்னை வற்புறுத்தவா? - எப்படி முடியும்?

தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் மனிதவர்க்கத்தைவிட மணிப்புறாக்கள் எவ்வளவோ மேலானவையாகத் தோன்றுகின்றன. அவை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஏக பத்தினி விரதத்தைக் கைவிடுவதில்லையாம். ஆண்புறா, பெண்புறாவை விட்டுப் பிரிந்தால் ஊணுறக்கமின்றி உயிரை விட்டுவிடுமாம்; பெண்புறா ஆண்புறாவை விட்டுப் பிரிந்தால் உயிர்போகும் வரை உண்ணாவிரதமிருக்குமாம் - நாமும் அவற்றைப் பின்பற்றுவது சாத்தியமா? - அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்! ரகுவையும் ராதையையும் விட்டு விட்டு நாம் எப்படி ஊணுறக்கமின்றி உயிரை விடமுடியும்?

அப்புறம் அம்மா? - நமக்குப்பின் அவள் கதி? அந்தப் புறாக்களுக்குத்தான் பாசமென்றும் பந்தமென்றும் ஒன்றும் இல்லை. கொஞ்சம் பறக்கும் சக்தி வந்ததும் அவை தங்கள் குஞ்சுகளை விரட்டி விடுகின்றன. நம்முடைய குழந்தைகளை நாம் அப்படி விரட்டிவிட முடியுமா? - ஐயோ, எப்படி முடியும்?

முடியா விட்டால் என்ன? இரண்டாந்தாரம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமலே நாம் வாழ முடியுமா?

ஏன் முடியாது?

அம்மாவுக்கோ வயதாகிவிட்டது; அவளால் எந்த காரியத்தையும் இனி கவனிக்க முடியாதுதான்-அதனால் என்ன, சமையலுக்குத்தான் சங்கரனை வைத்தாகி விட்டதே! பார்ப்போம்:

நாளடைவில் என்னையும் அறியாமல் ஏதோ ஒரு மனக்கவலை ஏக்கம்: ஏன் இப்படி?

இத்தனை நாளும் பார்ப்பதற்கு லட்சணமாயிருந்த சங்கரனை இப்போது பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. அவன் சமையலையும் சாதம் பரிமாறுவதையும் சகிக்கவே முடிவதில்லை.

“காப்பி கொண்டு வரட்டுமா?” - சாதம் போடட்டுமா? என்று அவன் கேட்கும்போதெல்லாம் காதை அடைத்துக்கொள்ள வேண்டும்போல் தோன்றுகிறது. வியர்க்க விறு விறுக்க அவன் எதிரில் வந்து நின்றால் என் உடம்பே பற்றி எரிவதுபோல் இருக்கிறது.

சாட்டை போல் தலைமயிரைப் பின்னிவிட்டுக் கொண்டு, தலை நிறையப் பூவை வைத்துக்கொண்டு, ஏதாவது ஒரு பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டு கை வளைகள் கலகலவென்று சப்திக்க, அப்படியும் இப்படியுமாக 'அன்ன நடை' போட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த அழகு தெய்வம் எங்கே, இந்த அவலட்சணம் எங்கே?

“காப்பியா? இதோ, கொண்டு வந்து விட்டேன்?”

“சாதமா? இதோ, போட்டு விட்டேன்!” என்று அவள் குயிலைப்போலக் கொஞ்சுவது எங்கே? இவன் கழுதை போலக் கத்துவது எங்கே?

அவன் செய்யவேண்டியது வேலை; வாங்கவேண்டியது கூலி -இவற்றைத் தவிர அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையில் அன்புக்கு இடமுண்டா? அன்புக்கு இடமில்லை என்றால் இந்த வாழ்க்கை என்னத்திற்கு? இந்த உலகம்தான் என்னத்திற்கு?

இப்படியெல்லாம் என்மனம் இப்பொழுது எண்ணமிடுகிறது; எண்ணமிட்டு ஏங்குகிறது.

வீட்டில் உள்ளவையெல்லாம் போட்டது போட்ட இடத்தில் கிடக்கின்றன; ஏற்ற இடத்தில் அவை எடுத்து வைக்கப்படவில்லை; வீடே வெறிச்சென்று கிடக்கிறது. இத்தனைக்கும் அவளைத் தவிர வீட்டில் எல்லாம் இருக்கின்றன; இருந்தும் என்ன? ஒன்றுமே இல்லாதது போலல்லவா இருக்கிறது!

நல்ல வேளையாகக் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதற்கு மட்டும் தன் சிநேகிதி சீதாவை அவள் வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தாள்.

எதிர் வீட்டில் குடியிருப்பவள் அவள்; வாழ்க்கை இன்னதென்று தெரியுமுன்பே விதவையாகி விட்டாள். அவளுக்குத் தகப்பனார் இல்லை. தாயார் இருந்தாள். இவர்கள் இருவருக்கும் ஜீவனோபாயம் அளித்துவந்தது ஒரே ஒரு இயந்திரம் - தையல் மெஷின் உணர்ச்சியற்றது! - ஆம். உணர்ச்சியுள்ள உறவினர்கள் பலர் அவர்களுடைய திக்கற்ற நிலையைப் பார்த்தும் பார்க்காதது போல் இருந்து விட்டார்கள்! அந்த சீதாதான் இப்போது ரகுவுக்கும் ராதைக்கும் தாயார்!

குழந்தைகள் இருவரும் தலைவாரிக் கொள்ளவேண்டுமா? -

அவளிடந்தான் செல்வார்கள். பொட்டிட்டுக் கொள்ள வேண்டுமா? - அவளிடந்தான் செல்வார்கள். சட்டை போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமா? - அவளிடந்தான் செல்வார்கள்.

எந்தவிதமான பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் அவள் இத்தனைக் காரியங்களையும் செய்து வந்தாள்.

ஒரு நாள் மாலை, வேலையி-ருந்து வீட்டுக்கு வந்தேன். உள்ளே சீதாவின் பேச்சுக் குரல் கேட்டது, செவிமடுத்தேன்.

“நிமோனியாவாம்; மிக்சர்’ கொடுத்தார்!” என்றாள் அவள்.

அவ்வளவுதான்; “யாருக்கு நிமோனியா” என்று உடனே கேட்டுவிட என் மனம் துடித்தது.

அதற்குள் “காலையில் பள்ளிக்கூடத்திற்கு போகும்போது நன்றாகத் தானே போனாள்?” அதற்குள் இப்படி வந்துவிட்டதே? என்று அங்கலாய்த்தாள் என் தாயார்.

“எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும் மாமி!” என்று தேறுதல் சொன்னாள் சீதா.

நான் உள்ளே சென்றேன். ராதை கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். தொட்டுப் பார்த்தேன். நல்ல காய்ச்சல்.

“மூன்று மணி நேரத்திற்கு ஒரு முறை மருந்து கொடுங்கள். ஆகாரம் “ஆரோரூட்” கஞ்சியைத் தவிர வேறொன்றும் கொடுக்க வேண்டாம், என்று எச்சரித்து விட்டு, சீதா என்னைக் கண்டதும் ‘விருட்’டென்று வெளியே போய்விட்டாள்.

“பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரும்போது குழந்தைக்கு நல்ல ஜூரம். சீதாதான் டாக்டர் வீட்டிற்கு அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனாள். எனக்கென்ன கண்ணா தெரிகிறது!” என்றாள் தாயார்.

அதற்குள் சங்கரன் கஞ்சியைக் காய்ச்சி எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். அதை ஆறவைத்துக் குழந்தைக்கு குடிப்பாட்ட முயன்றேன். அவள் குடிக்கவில்லை. “அம்மா, அம்மா” என்று அலறினாள்.

“உனக்கு அம்மா இல்லேடி கண்ணு.” என்று சொல்லிக் கொண்டே, கரை புரண்டு வந்த கண்ணீரைப் புடவைத் தலைப்பால்

துடைத்துக் கொண்டாள் தாயார்.

“ஏன் இல்லை? இப்பத்தான் என்னை டாக்டர் வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனாளே அம்மா!” என்றாள் குழந்தை.

“அந்த அம்மா வாடி? இதோ அழைச்சிகிட்டு வறேன்!” என்று தட்டு தடுமாறிச் சென்று, எதிர்வீட்டுச் சீதாவை அழைத்து வந்தாள் அம்மா.

அவள் வந்து குடிப்பாட்டியபோதுதான் குழந்தை கஞ்சி குடித்தது!

சிறிதுநேரம் இருந்து, ராதை கண்ணயர்ந்த பிறகு சீதா போய்விட்டாள்.

அடுத்தபடி மருந்து கொடுக்கும் வேளை வந்தது. நான் கொடுக்க முயன்றேன். குழந்தை குடிக்கவில்லை. அதற்கும் சீதாதான் வரவேண்டியிருந்தது.

“ஐயோ, அவளுக்கு வேலை தலைக்கு மேலிருக்குமே” என்று அம்மா வருந்தினாள்.

“அதெற்கென்ன மாமி, பரவாயில்லை!” என்றாள் அவள். ராதையின் ஜூரம் நீங்குவதற்கு மூன்று வாரங்களாயின. அந்த மூன்று வாரங்களும் சீதா, ராதையுடனேயே இருந்தாள்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் என் மனத்தில் ஒரு சபலம் தட்டிற்று. ஏற்கெனவே கமுகச் சீர்திருத்தத்தில் பற்றுக் கொண்டிருந்த என் மனம் சீதாவை நாடியது - அவள் சம்மதிப்பாளா? அவள் சம்மதித்தாலும் அவளுடைய தாயார் சம்மதிப்பாளா?

யார் சம்மதிக்கவிட்டால் என்ன? என்னைப் பார்த்து அவளும், அவளைப் பார்த்து நானும் சம்மதித்தால் போதாதா? - இந்த அநித்தியமான உலகத்தில் பிறருடைய விருப்பும், வெறுப்பும் யாருக்கு என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது?

ஒரு நாள் துணிந்து இந்த விஷயத்தை என் தாயாரிடம் வெளியிட்டேன்.

அவள் “சிவ சிவா!” என்று காதைப் பொத்திக் கொண்டு, ரொம்ப நன்றாய்த்தான் இருக்கிறது; இந்த மாதிரி இன்னொரு தரம் சொல்லாதே! என்று சொல்லி விட்டாள்.

அன்று மாலை வீட்டிற்குள் நுழையும்போது, சீதாவுக்கும் தாயாருக்கும் இடையே பின்வரும் சம்பாஷனை நடந்து கொண்டிருந்தது.

“என்ன இருந்தாலும் பெண்பிள்ளை இல்லாத வீடு ஒரு வீடு ஆகுமா?”-இது சீதாவின் குரல்.

“நானும் அதைத்தான் சொல்லுகிறேன்; கேட்டால்தானே?” இது என் அம்மா.”

“ஏனாம்? இவரைவிட வயதானவர்கள், ஏழுமூட்டுப் பிள்ளை பெற்றவர்கள் எல்லாம் இரண்டாம் தாரமாகக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லையா?”

“இவன் என்னமோ சமூகத்தைச் சீர்திருத்திவிடப் போகிறானாம்; விதவைகளின் துயரத்தைத் தீர்த்துவிடப் போகிறானாம். அதற்காக இரண்டாந்தாரமாகக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதென்றால் இவன் எவளாவது ஒரு விதவையைத்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வானாம் இன்னும் என்னவெல்லாமோ சொல்கிறான்; அவற்றையெல்லாம் வெளியில் சொல்லவே எனக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது!”

“எந்த விதவை இவரை கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளாம்? இந்தப் புருஷர்கள்தான் ‘விதவா விவாகம், விதவா விவாகம்’ என்று எப்போது பார்த்தாலும் அடித்துக் கொள்கிறார்கள். எந்தப் பெண்ணாவது அப்படிச் சொல்கிறாளா? - பைத்தியந்தான்.”

இதைக் கேட்டமாதிரத்தில் என் மனக்கோட்டை இடிந்து விழுந்தது. எண்ணங்கள் மூலைக்கு ஒன்றாகச் சிதறின.

ஆனாலும் ஆசை அத்துடன் என்னை விட்டுவிடவில்லை. எதற்கும் ஒரு கடிதம் எழுதி கேட்டுவிடுவதென்று தீர்மானித்தேன். அந்தக் கடிதத்தின் முதலில் விதவா விவாகத்தின் அவசியத்தை வற்புறுத்தி, நடுவே என் ஆவலை வெளியிட்டு, கடைசியில் கடிதம் பிடித்தாலும், பிடிக்காவிட்டாலும் தயவு செய்து பரம ரகசியமாகப் பதில் எழுதுமாறு கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

மேற்படி கடிதத்திற்கு வந்த பதில் இதுதான்:

வணக்கம்

மறுமணம் செய்து கொண்டால் விதவையின் துயரம் தீர்ந்துவிடும் என்று சிலர் சொல்வதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? - என்னால் அதை நம்ப முடியவில்லை. அதற்காக வழிவழியாக வாழ்ந்து வரும் காதலைக் கொண்டுவிடவும் நான் விரும்பவில்லை.

எனவே என்னைப் பொறுத்தவரை, நான் பூசிக் கொண்ட மஞ்சளும், வைத்துக்கொண்ட குங்குமத் திலகமும், சூடிய மலரும், அணிந்த வளையலும் ‘அவ’ருக்காகத்தான்.

வேறொருவருக்காக அவற்றை மீண்டும் அணிந்து கொள்வதென்பது இந்த ஜென்மத்தில் முடியாத காரியம்.

மன்னிக்கவும்.

சீதா.

மேற்படி கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் பெண்கள் சபலச் சித்தம் உள்ளவர்கள் என்று சொன்ன மேதாவிகளின் மேதையை எண்ணி நான் சிரித்தேன், வைர நெஞ்சுடன் அவள் வாழும் முறைமையைப் பற்றி எண்ணியெண்ணியியந்தேன். அப்போது காற்றிலே மிதந்து வந்த கீதமொன்று,

கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார் - இரு

கட்சிக்கும் அஃதைப் பொதுவில் வைப்போம்

என்று இசைத்து, மறுமணம் அல்ல திருமணம், ஒரு மணமே திருமணம்! என்ற முடிவுக்கு என்னை இழுத்துச் சென்றது.

பயிற்சி.

1. “மறுமணம்” என்னும் கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி வரைக.
2. “மறுமணம்” என்னும் கதையில் சீதா என்னும் பாத்திரத்தை ஆய்க.
3. சீதாவுக்கும் அவள் சிநேகிதி மாமியாருக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலை எழுதுக.
4. இக்கதையின் நாயகன் விதவையைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழ்வில் உயர்ந்ததாகக் கற்பனைத் திறத்தால் கதை எழுதுக.

4. செங்கமலமும் ஒரு சோப்பும்.

—சந்திராமசாமி—

உலகமெங்கும் வியாதிக்கிருமிகள் மயம். இலேசாகச் சொல்-விடலாம். நாலைந்து ஆண்டுகள் இதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து பட்டம் பெற்ற செங்கமலத்திற்கு அல்லவா அதன் பயங்கர விளையாட்டுகள் தெரியும். வியாதிக்கிருமிகளைப் பூதக்கண்ணாடி வழி சோதனை செய்து, எண்ணிக் கணக்கிடுவது அவள் வேலை.

ரோகாணுக்களின் சம்காரத் திருவிளையாடல்களைப் பற்றி எத்தனை தடவை கௌரிக்குட்டியிடம் சொன்னாலும் அலுக்காது செங்கமலத்திற்கு. அரைமணி நேரம் மூச்சு விடாமல் சொற்பொழிவு ஆற்றிவிட்டுக் கேள்விகள் தொடுப்பாள்.

“இன்று துடைப்பக்கட்டையை லோஷன் விட்டு கழுவினாயோ?”

“ம்.”

“கொல்லையில் மாமரத்தடியில் பத்து அவுன்ஸ் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கிறது. இந்த உலகம் அழிய அதுவே அதிகம்.

“கவனிக்கிறேன்.”

“இன்று காலையில் குளித்தாயோ?”

“ஆமாம்”

“மருந்து சோப்புத் தேய்த்துத்தானே?”

“ஆமாம்”

வாசலில் கார் வந்து நின்றது. செங்கமலம் கிளம்பி விட்டாள். பூதக்கண்ணாடி வழி அணுவை எண்ணிக் கணக்கிட.

கௌரிக்குட்டி வேலைக்கு வந்து ஐந்தாறு மாதங்கள் தானாகிறது. வேலைக்காரி என்று வந்தவள். இப்பொழுது தோழி என்ற பதவி உயர்வு பெற்றுவிட்டாள்.

வேலைக்கு வந்த முதல் நாள் நடந்த கூத்தையெல்லாம் தனிமையில் உட்கார்ந்திருக்கிறபொழுது எண்ணிப் பார்த்துச் சிரிப்பாள் கௌரிக்குட்டி.

முதல்நாள் வந்து நின்றதும் இன்டர்வியூ ஆரம்பமாகிவிட்டது.

செங்கமலம்: உலகமெங்கும் வியாதி அணுக்கள் நிறைந்திருக்கிறது என்பது தெரியுமா?

கௌரிக்குட்டி: தெரியாது.

செங்கமலம்: தெரிந்துகொள். உலகமெங்கும் ரோகாணுக்கள் மயம். நீ எந்த நிமிஷமும் இறந்து போகலாம். நானும் அப்படியே.

கௌரிக்குட்டி கண்ணை உருட்டி உருட்டி விழித்தாள். பேட்டி தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

செங்கமலம்: தேவலோகத்தில் முப்பத்திமூன்று கோடி தேவர்கள் இருக்கிறார்களாம். பூலோகத்தில் அதே அளவு அணுக்கள் உனது உள்ளங்கையில் இருக்கின்றன. மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து, கௌரிக்குட்டியின் அன்றாட அலுவல்கள் பற்றியும் சில சொன்னாள் செங்கமலம்:

சுடு தண்ணீரில் மருந்து சோப்புத் தேய்த்துக் குளிக்க வேண்டும். சாப்பாட்டு இலைகளை மூன்றரை வினாடி கிருமிநாசினியில் ஊற வைக்க வேண்டும். ஐந்து தடவை பல் விளக்க வேண்டும். வாய்க்குள்ளிருக்கும் கிருமிகள் இரண்டு லக்ஷம் யானைகளை விழத்தட்டுவதற்குப் போதுமானதாகும்.

மறுநாள் இரவு அன்றைய அலுவல் மிகுதியால் கண்ணெரிச்சலோடு வீட்டுக்கு வந்த செங்கமலம் கௌரிக்குட்டியை அழைத்தாள். அவள் வந்தாள்.

“குனிந்து நின்றுகொள்.”

நின்றாள்.

முதுகில் கிடந்த பின்னலைக் கீழே தள்ளி தலைமயிரை அளைந்து பார்த்தாள் செங்கமலம்.

செங்கமலம்: இன்றோடு நின்றுகொள். கணக்குத் தீர்த்துச்

சம்பளம் தந்துவிடுகிறேன்.

கௌரிக்குட்டி: என்ன விஷயம்?

செங்கமலம்: தலையில் பேன் இருக்கிறது.

கௌரிக்குட்டியின் கண்களில் நீர் நிறைந்து விட்டது. இதைப் பார்த்ததும் மனமிரங்கி விட்டது செங்கமலத்திற்கு.

செங்கமலம்: சரி, இரண்டு நாள் அவகாசம் தருகிறேன். ஒழித்துக் கட்டிவிட வேண்டும்.

கௌரிக்குட்டி: ஒழித்துக்கட்டுவேன். உறுதி.

இதெல்லாம் பழைய கதை. பின்னால் கௌரிக்குட்டியும் எவ்வளவோ மாறிப்போய் விட்டாள். பூதக்கண்ணாடி இல்லாமலே எங்கும் அணுக்கள் நிறைந்திருப்பது அவள் கண்களுக்கும் தெரிந்தது.

சென்னையும் செங்கமலமும் சேர்ந்து ரொம்பவும் மாற்றிவிட்டார்கள் கௌரிக்குட்டியை. பழைய பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணா அவள்!

மாமூல் உடையைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு வாயில்ஸாரி கட்டிக் கொண்டாள். வெளியே கிளம்பினால் கையில் பை சுழலும். குடையைச் சுழற்றிக்கொண்டே ஓயிலாய் நடந்தாள். இருமுகிறபொழுது விரல்களைச் சுருட்டி வாய் அருகே வைத்துக் கொள்ளும் அழகு அற்புதமாக இருக்கும். இங்கீ-ஷ் கூடத் தெரிந்து கொண்டாள். யாராவது அழைப்பிதழ்கள் கொண்டு கொடுத்தால் “எக்ஸ்க்யூஸ்மி” என்பாள். பஸ்ஸில் பிரயாணிகள் காலை மிதித்துவிட்டால் ‘தாங்க்யூ’ என்பாள். தோள் குலுங்க வாய்விட்டுச் சிரிப்பாள். செங்கமலத்தோடு வைத்தியர்கள் சங்க விருந்துக்குச் சென்றால் சகல பண்டங்களையும் எச்சில் ஆக்கிவிட்டு அப்படி அப்படியே வைத்துவிட்டு வரவும் தெரிந்து கொண்டாள். நவநாகரிக யுவதி ஆனாள் கௌரிக்குட்டி. செங்கமலம் அவளைத் தோழியாக ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டாள்.

கௌரிக்குட்டியும் செங்கமலமும் ஒரே உயிர் என்றாகிவிட்டார்கள். இரவில் இருவரும் சிரித்துச் சிரித்துக் கும்மாளம் போடுவார்கள். முதல் நாள் பார்த்த சினிமாவில் வந்த ஹால்டி நடிக்கர் போல் நடித்துக் காட்டி, தமிழ் வசனங்களை மலையாளக் கொச்சையுடன் பேசிக் காட்டுவாள் கௌரிக்குட்டி,

செங்கமலம் சிரிப்பாய்ச் சிரித்து, வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டே ‘போதும்ட போதும்’ என்று குழறியடித்துக்கொண்டு கௌரிக்குட்டியின் வாயைப் பொத்துவாள்.

எனினும் நீண்ட நாட்களாகவே செங்கமலத்திற்கு ஒரு சந்தேகம். கௌரிக்குட்டி தினமும் மருந்து சோப்புத் தேய்த்துக் குளிக்கிறாளோ? அல்லது கள்ளப் பாடம் போடுகிறாளோ? இந்தச் சந்தேகத்தை எப்படித் தீர்ப்பது? யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியதுதான்.

ஆனால் ஒரு சிக்கல். காலையில் எட்டு மணிக்குத்தான் கண் விழிப்பாள் செங்கமலம். இருபத்தேழு ஆண்டுகளாக இந்தப் பழக்கம். அதிகாலையில் கௌரிக்குட்டி மருந்து சோப்புத் தேய்த்துக் குளிக்கிறாளா என்பதை எப்படித்தான் தெரிந்து கொள்வது?

செங்கமலம் நல்ல மூளைக்காரி. யோசித்தாள். வழி பிறந்தது. சொடக்கு விட்டு, தனக்கே சபாஷ் போட்டுக்கொண்டாள்.

வீட்டில் கௌரிக்குட்டிக்குத் தனி அறை. அதில் சுவர் அலமாரி. சுவர் அலமாரிக்குள் மருந்து சோப், மருந்து எண்ணெய், கிருமி நாசினி முதலானவை.

அன்று இரவு நடுநிசிவரை கண் விழித்திருந்தாள் செங்கமலம். மணி ஒன்றடித்தது. அறை விளக்கை அணைத்தாள். டார்ச் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு கால் அரவமின்றி கௌரிக்குட்டியின் அறைக்குள் வந்தாள். நெஞ்சு படபடவென்றடித்தது. அன்னிய வீட்டில் திருடச்செல்வதுபோல் பீதி.

கௌரிக்குட்டி ஆனந்த நித்திரையில் லயித்திருந்தாள். அவள் அருகே குனிந்து டார்ச் ஒளியைத் தரையை நோக்கி அடித்தாள். கழுத்து மாலையில் சாவி தெரிந்தது. மெதுவாக சாவியைக் கழற்றினாள். பதட்டத்தில் கை ஆடி மோவாயில் இடித்தது. கௌரிக்குட்டி உடம்பை உசுப்பினாள். சமயோஜித புத்தி கைலாகு கொடுத்தது. அருகி-ருந்த விசிறியால் வீசினாள் செங்கமலம்.

கௌரிக்குட்டியின் அலமாரியைத் திறந்து ஒரே நிமிஷத்தில் சிவப்பு மருந்து சோப்பை மடியில் கட்டிக் கொண்டாள். அடுத்த

நிமிஷத்திற்குள் பழையபடி சாவி கௌரிக்குட்டியின் மாலையில் தொங்கிற்று.

இப்பொழுது தைரியம் பிறந்தது. குறும்பும் கூடவே பிறந்தது.

அறைக்கதவை திறந்து கொண்டு, வாசலைப் பார்த்தபடியே கையை நீட்டி கௌரிக்குட்டியின் பாதத்தில் ஒரு குத்து விட்டுவிட்டு ஒரே ஓட்டமாய்த் தன் அறைக்குள் வந்தாள். மருந்து சோப்பைத் தனது அலமாரியில் வைத்துப் பூட்டினாள். படுக்கையில் விழுந்து கண் அயர்ந்தாள்.

காலை எழுந்ததும் முதல்நாள் இரவு நடந்த நாடகம்தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. சிரித்துக் கொண்டாள். 'கௌரிக்குட்டி பரட்டைத் தலையோடு பாத்ரூம் வாசல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பார்ப்போமே?'

பின்கட்டுக்கு வந்தபொழுது, தலையில் உளுந்து வடைக்கட்டுப் போட்டுக்கொண்டு திவ்ய அலங்காரத்தோடு அமர்ந்து சினிமாப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள் கௌரிக்குட்டி.

கோபம் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது செங்கமலத்துக்கு.

“கௌரிக்குட்டி, இன்று நீ குளித்தாயா”

“ஓ குளித்தேனே!”

“சோப்புத் தேய்த்தா?”

“ஆமாம்”

என்ன நெஞ்சழுத்தம்! அடிப்பாவி, பச்சைப் புளுகு புளுகுகிராயே! நாக்கு அழுகிப் போகாதா?

சட்டென்று ஒரு குயுத்தி பிறந்தது செங்கமலத்திற்கு. மௌனம் சாதிப்போம். இப்படியே எத்தனை நாட்கள்தான் மருந்து சோப் தேய்த்துக் குளிப்பாளாம்?

மறுநாள் காலை எட்டு மணி.

செங்கமலம் கண் விழித்ததும் முதல் கேள்வி:

“கௌரிக்குட்டி, இன்றும் குளித்தாய் அல்லவா?”

“ஆஹா குளித்தேன்.”

“சோப்புத் தேய்த்தா?”

“ஆமாம். ஆமாம்”

“பேஷ். அருமையான திமிர்! இரு உன்னை ஒரு கை பார்க்கிறேன்.

மறுநாளும் அதே கேள்வி. அதே பதில்.”

செங்கமலத்தின் கண்கள் கோவைப் பழங்களாயின.

“ஏ, கழுதை! இங்கே வா. இன்று நீ சோப்புத் தேய்த்துக் குளித்தாயா?”

“குளித்தேன்.”

“சரி சோப்பைக் காட்டு பார்க்கலாம்” என்று சவால் விட்டாள் செங்கமலம்.

கௌரிக்குட்டி தனது அறையை நோக்கி விரைந்தாள். அவள் முதுகிற்குப் பின்னால் அழகு காட்டிச் சென்றாள் செங்கமலம். பேஸ்து அடிக்கப்போகிறது கழுதைக்கு!

கௌரிக்குட்டி பட்டென்று அலமாரியைத் திறந்து லபக் கென்று சிவப்பு சோப்பை எடுத்துக் காட்டினாள். செங்கமலத்தின் முகம் வெளிரிற்று.

“என்னம்மா இது? என்ன விஷயம்?”

“என் அலமாரியில் நான் எடுத்து வைத்திருந்த சோப் பழையபடி உன் அலமாரிக்குள் எப்படி வந்தது?”

“நான்தான் எடுத்தேன். திடீரென்று சோப்பைக் காணவில்லை. கைதவறி வைத்துவிட்டோமோ என்று தேடிப் பார்த்தேன் காணோம்; கடைசியில் உங்கள் அலமாரியில் கண்டெடுத்தேன்.”

“என் அலமாரியை நான் பூட்டியல்லவா வைத்திருந்தேன்?”

“விடியற்காலை வேளையில் எழுப்ப வேண்டாமென்று உங்களுக்குத் தெரியாமலே, மாலையி-ருந்து சாவியைக் கழற்றி எடுத்துக் கொண்டேன்.”

செங்கமலம் கொல்'லென்று சிரித்தாள். கௌரிக்குட்டியும்

சேர்ந்து சிரித்துவைத்தாள்.

“உன்னை வீணாகச் சந்தேகப்பட்டு எரிந்து விழுந்துவிட்டேன் மனதில் போட்டுக் கொள்ளாதே. வா கேரம் விளையாடுவோம்”

கௌரிக்குட்டியின் இரு கரங்களையும் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு போனாள் செங்கமலம்.

இருவரும் கேரம் ஆட உட்கார்ந்தனர். அப்பொழுது கௌரிக்குட்டி மெதுவாகக் கேட்டாள்:

“நான் ஒன்று கேட்டால் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது நீங்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே குளிப்பதில்லையே?”

சட்டென்று பதில் சொன்னாள் செங்கமலம்.

“குளிக்கிறேனே நானா குளிக்காமலிருப்பேன்?”

“சோப்புத் தேய்த்தா?”

“அதில் என்ன சந்தேகம்?”

“சோப்பைக் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம்”

செங்கமலம் தனது அறையை நோக்கி ஓடினாள். சிரித்துக் கொண்டே பின்னால் சென்றாள் குட்டி.

செங்கமலம் அலமாரியைத் திறந்து மேலும் கீழும் பார்த்தாள் அவளுடைய சோப்பைக் காணவில்லையே!

“சோப்பைக் காணவில்லையே!”

“என் கையில் அல்லவா இருக்கிறது. அன்று என் சோப்பைத் தேட உங்கள் அலமாரியைத் திறந்தேன் அல்லவா? அப்பொழுது உங்கள் சோப்பை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தேன். பிரமாதமாக இருந்தது. சரி, இதைத் தேய்த்துத்தான் குளித்துப் பார்ப்போமே என்று எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். உங்கள் சோப்புத் தேய்த்துத்தான் இரண்டு நாட்களாகக் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆஹா, என்ன மணம்!”

தனது உள்ளங்கையை முகர்ந்து பார்த்துக் கொண்டாள் கௌரிக்குட்டி.

செங்கமலம் மெதுவாக அறையைவிட்டு நழுவினாள். அவள் பின்னாலேயே வந்து பிடித்துக்கொண்டாள் கௌரிக்குட்டி.

“ஆமாம் இரண்டு நாட்களாக நீங்கள் எப்படி குளித்தீர்களாம்”

முகம் சிவந்தது செங்கமலத்திற்கு. தொண்டை இடறிற்று, கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னாள் அவள்:

“நீ குளிக்கிறாயோ என்று சோதித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் நான் குளிக்க மறந்துபோய்விட்டேன்.”

சொல்லி முடித்ததும் கண்களில் ஈரம் கசிந்துவிட்டது.

கௌரிக்குட்டி செங்கமலத்தின் வலது கையைத் தனது கரங்களால் பிடித்துக்கொண்டு சொன்னாள்:

“என்னம்மா இது! இதெல்லாம் பெரிய விஷயமா? இரண்டு நாட்கள் குளிக்காமல் இருப்பதற்குக்கூட நமக்கு சுதந்திரம் கிடையாதா? அணுக்கள் அண்டாமலே எத்தனையோ வியாதிகள் உண்டு நமக்கு. வாருங்கள், சந்தோஷமாகக் கேரம் விளையாடுவோம்.”

அடுத்த சில வினாடிகளில் இரண்டு பேர்களும் காய்களைக் குழிக்குள் தள்ளிக் கொண்டிருந்தனர்.

பயிற்சி.

1. செங்கமலமும் ஒரு சோப்பும் என்னும் கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி வரைக.
2. “கௌரிக்குட்டி” என்னும் பாத்திரத்தை ஆய்க.
3. செங்கமலமும் கௌரிக்குட்டியும் பேசுவதாக அமைந்த உரையாடலை எழுதுக.

5. ஒரு பிரமுகர்.

—ஜெயகாந்தன்—

அது ஒரு கிராமத்துச் சாலை! அந்தச் சாலையிலே ஒரு பாழ் மண்டபம். பாழ் மண்டபத்துக்கு எதிரே ஒரு வேல மரம். அந்த வேலமரத்தின் தயவில் அதைப் பற்றிப் படர்ந்திருக்கிறது ஏதோ ஒரு காட்டுக்கொடி. காட்டுக்கொடி தண்டு முற்றி, தலை கிழடு தட்டிவிட்டதால், ஒரு பழுப்பு இலை மட்டும் உதிராமல் பூமியை நோக்கி வரம் கேட்கிறது. தண்டின் வேர்ப் பகுதியை ஒட்டி வேல மரத்தில் ஒரு பொந்து. பொந்து வாயிலில், பழுப்பு இலைக்கு நேர்க்கீழே ஒரு சிறு மண்ணுருண்டை!...

மீசையை நீவி விட்டுக்கொண்டு கம்பீரமான ஆகிருதியுடன் வெளியே வந்தது ஒரு பெரிய கட்டெறும்பு!

“உலகத்தைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு...” என்று முனகிக்கொண்டே ஏகாந்தமான வனத்தில் தன்னிச்சையுடன் திரியும் ஒரு சிங்கத்தைப்போல் தலையை ஒரு கோடியி-ருந்து மறு கோடிக்குத் திருப்பி உலகத்தை நோட்டம் விட்டது எறும்பு!

அவசர அவசரமாய் அதன் எதிரே வந்தது ஒரு சிற்றெறும்பு.

“என்னடா பயலே சொக்கியமா?” என்று கர்ஜனை புரியும் தோரணையில் சிற்றெறும்பைப் பார்த்துக் குசலம் பேசியது கட்டெறும்பு!

கேட்ட கேள்விக்குப் பதில்கூட சொல்ல முடியாமல் நடு நடுங்கிப் போய், வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தது சிற்றெறும்பு.

“உடம்பில் பயமிருக்கிறதா? பிழைத்துக்கொள்வாய் போ!” என்று முனகிக் கொண்டே மறுபடியும் மீசையை நீவி விட்டுக்கொண்ட கட்டெறும்பு, எழுந்து நின்று, உலகத்தைப்

பார்க்கத் தலையை நிமிர்த்தும்போது...

“இதென்ன குறுக்கே என்னவோ மறைக்கிறதே...”

“ஓ... இந்த மலைதானா?” இரண்டடி முன் நகர்ந்து வந்து மண்ணுருண்டையின்மேல் தனது முன் கைகையை வைத்துக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து, சந்தையிலிருந்து திரும்பி வரும் மனிதர்களைப் பார்த்தது.

கதாயுகத்தைப் பூமியில் ஊன்றிக்கொண்டு நிற்கும் பீமசேனைபு பற்றி அதற்குத் தெரியுமோ என்னவோ? அதன் பாவனை அப்படித்தான் இருந்தது.

“யாரது, மனுசப்பசங்களா? சுத்த சோம்பேறிகள்...”

திடீரென்று அதற்கு ஒரு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. உலகில் மனுசப்பசங்க ஜாஸ்தியா? நம்ம எறும்புக்கூட்டம் ஜாஸ்தியா?

யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தது. அந்தக் கணக்கு அதற்குச் சரி வரவில்லை. ‘அவர்களில் யாரையாவது கூப்பிட்டுக் கேட்டால் என்ன? அதுவும் சரிதான்’.

மண்ணுருண்டைக்குப் பின்னே நின்று, தலையை நீட்டி இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திக்கொண்டு கடுகு பிளந்தன்ன வாயைத் திறந்து “ஏ, மனுசப் பயல்களா...உங்களில் ஒருவன் இங்கே வாருங்கள் என்ற கர்ஜனை புரிந்தது.

அவ்வளவுதான்! சாலையில் போய்க் கொண்டிருந்த மனிதர்கள் எல்லாம் சிதறி ஓடினர்... பாழ் மண்டபத்தில் ஓடி ஒளிந்து கொண்டனர்.

“அடேடே, என்னைக் கண்டு உங்களுக்கு இவ்வளவு பயமா? அட கோழைப் பயல்களா?...” என்று கைகளைத் தட்டி ஆரவாரித்துக் கொண்டு மண்ணுருண்டையைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி வந்தது கட்டெறும்பு.

“என்ன இது, இந்த வெய்ய காலத்திலே திடீர்னு மழை புடிச்சிக்கிடுத்தே?”

“கோடைமழை அப்படித்தான்”.

“பாழ் மண்டபத்தி-ருந்த மனிதர்கள் பேசிக் கொண்ட

வார்த்தைகள் எறும்புக்குக் கேட்டது. மழையா? என்று அதிசயித்தது எறும்பு.”

“இது என்னடா, சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனமா இருக்கே... மழையாமில்லே, நான் கூட வெளியேதானே நிக்கறேன்; வானம் என்னமோ இருட்டி இருக்குங்கறது வாஸ்தவம்தான். அதுக்குள்ளே இவ்வளவு பயமா? சுத்தப் பயந்தாங்கொள்ளிப் பசங்க, மழையாம் மழை!” என்று அட்டகாசமாகச் சிரித்துக்கொண்டு குதித்தது எறும்பு...

“இந்த மனுசங்களே இப்படித்தான்; ஒண்ணுமில்லாததுக்கு எல்லாம் பிரமாதப்படுத்துவாங்க” என்று மனிதர்களை நினைத்து வியந்து கொண்டிருக்கையில் வானம் பளீரென ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தது.

பாழ் மண்டபத்தில் ஒதுங்கிய மனிதர்கள் நடையைக் கட்டினர். எறும்பின் கேலிச் சிரிப்பு அவர்கள் காதில் விழவில்லை.

சற்று நேரத்தில், பூமியில் படிந்த நீர்த்திவலைகளிலிருந்து ஆவி கிளம்பியது, உஷ்ணம் தகித்தது.

மற்றொரு கூட்டம் சாலையில் நடந்து கொண்டிருந்தது!

“உஸ்... அப்பா என்ன புழுக்கம்!” என்று ஒருவன் விசிறிக் கொண்டான்.

வேலமரத்தில் படர்ந்திருந்த கொடியிலுள்ள பழுப்பு இலையில் படிந்திருந்த நீர்த் துளிகள் ஒன்றொன்றாய் உருண்டு நடுக்காம்பில் சேர்ந்து பெரிய முத்தாய்த் திரண்டது... திரண்ட முத்து மெள்ளமெள்ள உருண்டது...

கீழே இருந்த மண்ணுருண்டையின் மீது ஆரோகணித்திருந்த கட்டெறும்பின் தலையில் விழுந்த நீர் முத்தைத் தொடர்ந்து பழுப்பு இலையும் உதிர்ந்து மண்ணுருண்டையின் மீது விழுந்தது.

“ஐயோ... பிரளயம்.... பிரளயம்..... வானம் இடிந்து விழுந்து விட்டதே....” என்று கதறியவாறு பழுப்பு இலையை நீக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்த கட்டெறும்பு மண்ணுருண்டை கரைந்திருப்பதைக் கண்டு, கூக்குரலிட்டது.

“அடே மனிதர்களே, பிழைத்துப் போங்கள்... சீக்கிரம்

ஓடுங்கள். பிரளயம் வந்து விட்டது.... ஓடுங்களடா ஓடுங்கள்...” என்று அலறியவாறு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் பரபரத்து முன்னும் பின்னும் ஓடியது!

“அப்பா என்ன உஷ்ணம்” என்று மேல் துண்டை வீசிக்கொண்டு ஒருவன் மரத்தடியில் ஒதுங்கினான்.

அட பைத்தியக்கார மனிதர்களே! ஒன்றுமில்லாதற்கெல்லாம் உலகமே புரண்டு விட்டதாக ஓடுகிறீர்களே - இப்பொழுது பேராபத்து விளைந்துவிட்ட சமயத்தில் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்கிறீர்களே... சீசீ... உங்கள் முகத்தில் விழிக்கக் கூட வெட்கமாயிருக்கிறது. நான் இப்பொழுது எப்படி என்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவேன்? பிரளயம் வந்துவிடும் போலிருக்கிறதே... என்று கூவியவாறு விழுந்தடித்து ஓடி, தனது பொந்துக்குள் போய்ப் புகுந்துகொண்டது கட்டெறும்பு!

பயிற்சி.

1. ஒரு பிரமுகர் என்னும் கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி எழுதுக.
2. ‘ஒரு பிரமுகர்’ கதைப் பகுதியை நாடக வடிவில் எழுதுக.
3. உருவகமாக இக்கதை உணர்த்தும் செய்தியை விளங்க வரைக.

6. மண்ணின் மகன்.

—நீல. பத்மநாபன்—

வெறிச்சோடிய விரிந்து பரந்த இந்தவானும் கரையில் வந்து மோதி திரும்பி செல்லும் அலைகள் எழும்பும் ஓசையும் இதற்கு முன்பே பழக்கப்பட்டிருப்பதைப் போன்ற ஒரு பிரமை...

வேலை மாற்றலாகி, முதல் முறையாய் வந்திருக்கும் இந்த இடம் முன்பே பரிச்சயமானதாய்த், தோன்றும் இந்த விசித்திர மனமயக்கம்...?

பஸ்ஸி-ருந்து இந்தக் கடற்கரையில் இறங்கி ஆபீஸும் குவார்ட்டேர்ஸும் ஒன்றாய் இயங்கும் அதோ தெரியும் சிறு கட்டிடத்தில் போய் பெட்டி படுக்கையைப் போட்டு விட்டு இங்கே வந்து இப்படி உட்கார்ந்திருக்கையில்...

மனதில் வந்துகவியும் இன்னதென்று தெரியாத அந்நியமான உணர்வுகள்.

நானைக் காலையில் எட்டுமணிக்கு வேலையில் டியூட்டி ரிப்போர்ட் பண்ணிவிட்டால், பிறகு மீண்டும் யந்திர வாழ்க்கை.

தொலைவில் மும்முரமாய் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் யந்திரங்கள். ஆழத்தில் மணலை வாரி வரிசையாய் நிற்கும் லாரிகளில் நிறைக்கும் க்ரைன்கள்.

இதோ நான் உட்கார்ந்திருக்கும் இந்த இடம் மட்டுமே இந்தக் கடற்கரையில் கடலில் மட்டத்தில் இப்போது மிஞ்சியிருக்கிறது. மீதி இடத்தி-ருந்தெல்லாம் மணல் ஏற்கெனவே அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

இன்னும் சில நாட்களில் இதுவும்...!

நீர்த்திவலைகளை அள்ளிக்கொண்டு வரும் காற்றின் குளிர்

உடம்பில் உறைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அறைக்குப்போய் முடங்கிவிடக் கெஞ்சும் உடம்பு... எழுந்திருக்கலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது மீண்டும் வீசியடிக்கும் வாடைக் காற்று.

கம்மென்று வந்து கமழும் பாலைப் பூ மணம்.

இந்தக் கடற்கரையில் இவ்வேளையில் இந்த மணம்.

யாரோ பின் பக்கம் வந்து நிற்பதைப் போன்ற உணர்வு...

திடுக்கிட்டு திரும்பிப்பார்த்த போது, ஊமை நிலவில் ஓர் இளைஞன். முகம் சரிவரத் தெரியவில்லை.

சார் நீங்கதான் அற்புதராஜ் சாரின் ப்ளேஸில புதுசா வந்திருக்கும் சயன்டிபிக் ஆபிசரா?

ஆமா நீ யாரு?

இங்கே பக்கத்தில்தான் இருக்கிறேன்.

சற்று நீங்கி அவன் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

ஏன் சார். இந்தக் கடற்கரை மணல் முழுவதையும் இப்படி பதினைஞ்சடி ஆழத்தில் தோண்டியெடுத்து வாரிக்கொண்டு போறீங்களே இந்த ஜனங்களின் பரிதாப நிலமையை மட்டும் நீங்க யாரும் நினைச்சுப் பார்க்காமல் இருக்கீங்களே இது நியாயம் தானா?

என்ன தம்பீ. பக்கத்தில்தான் இருக்கேண்ணு சொல்றே அப்படியிருந்துமா ஒண்ணும் தெரியாதது போல் இப்படிக்கேக்கிறே? எத்தனையோ மாசங்களா சர்வே ஆராய்ச்சி எல்லாம் நடந்து முடிஞ்சு அப்புறம் இங்கேயிருந்து மணல் வாரத் தொடங்கி இப்ப ரெண்டு வருஷத்துக்குமேல் ஆயிடுச்சு. ஊருக்கு புதுசான ஆளுபோல நீ இப்படி எங்கிட்டே கேட்டால்?

இந்தக் கடற்கரை மண-ன் மகிமை சீமையைப்போய்ச் சேர்ந்தது பற்றிக் கர்ண பரம்பரையாய்க் கேட்க நேர்ந்த செய்தி ஞாபகம் வருகிறது.

செழிப்பாய் வளரும் தென்னை மரங்களுக்குப் பெயர்போன இந்த ஊரி-ருந்து முன்பு ஏற்றுமதி செய்யும் வடத்தின் கயிற்றின் எடையைக் கூட்டிக்காட்ட உள்நூர் வியாபாரிகள் இந்த மணலில்

புரட்டியெடுத்து அனுப்ப யதேச்சையாய் சீமையில் கப்பலிலிருந்து இறக்குகையில் நடத்திய பரிசோதனையில் கதிரியக்கலோகம் அடங்கியிருப்பதைக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, பிறகு இந்த மண்ணுக்கு வந்த யோகம்...

சார், நீங்க சொல்றாப்போல் இந்த ஊருக்கு யார் யாரல்லாம்மோ புதுசு புதுசா... ஆளுங்க வந்து மணலை அள்ளிக்கிட்டுப் போனாங்க, ஆழமாத் தோண்டிப் பாத்தாங்க. அதையெல்லாம் இந்த ஊர்வாசிக, ஏழைக் குடியானவங்க. செம்படவங்க நாங்க பாத்துகிட்டுத்தான் இருந்தோம். இல்லேண்ணு சொல்லலே. ஆனா, யாருமே விஷயம் என்னாண்ணு நெஜத்தை எங்ககிட்டெ வாயைத் தொறந்து சொல்லலே. சாக்குப் போக்குச் சொல்லி சமாளிச்சாங்க கடைசியில் க்ரைன், மெஷீன், லாரி வந்து மணலை வாரத்தொடங்கின அப்புறம்தான் உள்ளதைப் புரிஞ்சுக்கிட்டோம்.

அதன்பின் நெடுநாள் இங்கே நடந்த ரகளை இலாகாவில் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதானே! ஒன்று சேர்ந்து மறியல் செய்தார்கள். ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். கடைசியில் இலாகா அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள், உள்ளூர் மக்கள் பிரதிநிதிகள் இவர்களின் இடையில் பல நாட்கள் நடந்த பேச்சுவார்த்தையின்படி எல்லாம் சுபமாய் முடிவு பெற்றது. அதன்படி, இந்த மணல் வாரலால் இடம் இழந்தவர்களுக்குப் பதிலுக்கு வேறு இடம் கொடுப்பது, தொழிலும் வேறு வருமான மார்க்கங்களும் இழந்து போனவர்களுக்கு இங்கே இது சம்பந்தமான வேலைகளில் முதலிடம் கொடுப்பது போன்ற விதிகள் இரு தரப்பாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே...

இப்போது பக்கத்து மாதாகோயில் மணியோசை திடீரென்று கேட்ட ஒ-வீச்சினாலா, இல்லை வெடவெடக்கும் குளிர் காரணமாகவா இந்த இளைஞனின் நடுக்கம்....?

சற்று தொலைவில் நிழல் கோலமாய் ஒண்டியாய்த் தலை தூக்கி நிற்கும் மாதாகோயி-ன் மங்கிய தோற்றம் ஊமை நிலவில்...

நான் அறிஞ்ச வரையில் இந்த சர்ச்சைக்கூட அப்படியே விட்டு வைக்கவும் அப்படிண்ணு நீங்க போட்ட கண்டிஷனைக்கூட சம்மதிச்சிருக்கோமே அப்புறம் என்ன?

அவன் சிரிப்போசை ,,,

வீடும் குடியுமெல்லாம் குளம் தோண்டப்படும்போது இழந்து, செனங்க குடிபெயர்ந்து போனபிறகு இங்கே மிஞ்சியிருக்கும் சாமிக்கு பாதிரியார் மட்டும்தான் தொணை.

ஏன்...? ரொம்பப் பேருங்களுக்கு இங்கேயே வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்குதே... அவங்களுக்குப் பிராத்தனை செய்ய வசதியா இருக்காதா?

இப்போது, பிரமாண்டமான ஓர் கறுத்த விலங்காய் நீண்டு நிமிர்ந்து கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் மறுமுனையில் தொடுவான விளிம்பில் மின்னல் வெளிச்சம், கூட ஓடி வரும் இடியோசை...

மழை பெய்யப்போகுது போலிருக்குது, அதுதான் இத்தனை குளிர்.

நான் எழுந்தேன்.

அவனும் எழுந்தான்.

இப்போதும், முகம் இருளில் தெரியவில்லை. ஆனால் நல்ல ஆஜானுபாகு என்பது மட்டும் தெரிகிறது.

மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்த என் பின்னால், சற்று நீங்கி கூடவே வந்து கொண்டிருக்கும் அவன் குரல்.

கடற்கரை மணலையெல்லாம் இப்படி பத்து பதினைஞ்சடிக்குத் தோண்டி லாரியில் அள்ளிக்கிட்டுப் போனா கடல் ஊருக்குள்ளையே ஏறி வருவதை உங்க இலாகா ஏன் புரிஞ்சுக்க மாட்டேங்குது? குறிப்பா, மழை காலத்தில் இந்த ஊரே கடலுக்குள்ளே போய்விடுதே...

அவன் குரல் கோஷமாய் உயர்ந்தது போல் ...

தம்பீ... இந்த மண்ணின் மகன் உன் கோபத்தையும் தாபத்தையும் புரிஞ்சுக்க என்னால் முடியுது. ஆனா... இந்த ஊரைச் சேர்ந்த உங்களுக்கு நேர்ந்த இந்த கஷ்ட - நஷ்டங்களிலும் நாட்டுக்குச் சில நன்மைகள் விளைந்திருப்பதை நீ ஏன் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை?

மீண்டும் இருளில் அவன் சிரிப்பு.

நீங்க எதைச் சொல்லுறீங்கண்ணு எனக்குத் தெரியும். உங்களுக்கு முந்தி இங்கே இருந்த அற்புதராஜமும் அவன் கூட்டாளிகளும் அதைச் சொல்-த்தான் எங்களை வஞ்சித்தாங்க..

அவங்க என்ன சொன்னாங்க?

அணுசக்தி நம் நாட்டில் தொழில் கூடங்களை உருவாக்கும், வெளிச்சம் தரும், நோய் சிகிச்சைக்குப் பயன்படும்.

அதெல்லாம் மொத்தத்தில் நம் நாட்டுக்கு! ஆனா, குறிப்பா இந்த ஊருக்குக் கிடைக்கும் பெரிய ஒரு நன்மை இருக்கு! இங்கே இருக்கும் இந்த மண-ல் கதிரியக்க லோகம் கலந்திருந்ததால் இந்த ஊர் குழந்தைங்க, பெரியவங்களில் பரவலாய்த் தென்பட்ட ஊனம், புற்றுநோய் போன்றவை இனி நாளாவட்டத்தில் குறைந்துவிடும். காரணம், இப்ப நாங்க இங்கிருந்து அள்ளிக் கொண்டு போகும் மண-ல் இருந்த அந்தக் கதிரியக்க லோகம் மோனஸைட்டை அப்புறப்படுத்தி விட்டு மறுபடியும் இதே மணலை இதே இடத்தில் கொண்டு போட்டு விடுவோம். அப்புறம் இந்தப் பள்ளங்கள் நிரம்பிவிடும். கதிரியக்க அபாயமும் நீங்கி விடும்.

சார். நீங்க சொல்ற இந்த நன்மையெல்லாம் எத்தனை வருசங்களுக்கு அப்புறம் நடக்கப்போகும் காரியங்க. அதுவரை ஏழை சனங்க இந்தக் கொடுமையெல்லாம் தாக்குப்பிடிச்ச உயிரோட இங்கே இருக்கணுமே... அதை என்னாண்ணு கேட்டா அப்படிக்கேட்டவனையும் விட்டுவைக்க மாட்டீங்க...

சர்ச்சின் முன் ஒரு கணம் நின்று உள்ளுக்குள் இறைவா என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

மீண்டும் நடந்தேன். இப்போது மௌனம், அவன் குரல் கேட்கவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தபோது புதைகுழிக் கல்லறைகள் மட்டும் மங்கிய நிலவில்...

அவனைக் காணோம்....

சற்றுக் கூட நடந்தபோது எதிரில் வாட்ச்மேன் சாமுவேல் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அதுக்குள்ளே எங்கே சார் போயிட்டீங்க ... பக்கத்து ஊரில் போய் டிபன் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன். மழைவேறு பெய்யப் போகுது. சீக்கிரம் வாங்க...

அறைக்கு வந்து டிபன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் சாமுவேல் சொன்னான்.

சார் நீங்க டியூட்டியில் சேர வந்த உடனேயே சொல்லவேணாமுண்ணுதான் இருந்தேன். ஆனா கடற்கரையில் நீங்க ஒண்டியா ஒக்காந்திருந்த எடத்தை நான் இங்கேருந்து பார்த்தேன். அதுதான் அங்கே ஓடியாந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஒண்டியாகவா? கூட இருந்த ஆளை நீ பார்க்கல்லையா?

அவன் முகத்தில் ஓர் மிரட்சி.

சார்... எதுக்கும் இனி இப்படி ஒண்டியா அங்கே போய் ஒக்கார வேணாம்?

என் முகத்தில் த்வனித்த கேள்விக் குறியைப் பார்த்துவிட்டு அவனே குரலைத் தாழ்த்திச் சொன்னான்.

இந்த ஊரில் மணல் வாருவதை எதிர்த்து ரகளை நடந்து கிட்டிருந்தது உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். அதில், முக்கியப் பங்கு வகிச்சவன் அந்தோணி, இந்தக் கிராமத்திலேயே நாலு எழுத்து படிச்ச அவன் மீது எல்லோருக்குமே ரொம்ப மதிப்பு, மரியாதை, அன்பு... ரகளை முடிஞ்சபிறகு அவனுக்கு இங்கேயே வேலை கொடுத்தாங்க... ஆனா.. அதன் பிறகும், இங்கே அப்படி வேலை பார்க்கும் மத்தவங்களையும் சேத்துக்கிட்டு அடிக்கடி மோதல்கள். அப்போதுதான், ஒருநாள் ராத்திரி ஷிப்ட்டு மணல் ஏத்திக்கிட்டு இருந்த லாரி ஏறி, இப்ப நீங்க ஒக்காந்திருந்தீங்க இல்லையா, அந்த இடத்தில் வைச்ச அவன் மரணம். அதில் அற்புதராஜ் சாரின் கை உண்டுண்ணு சொல்-க்குறாங்க. அந்தோணியை அந்தச் சர்ச்சின் பக்கத்தில்தான் சார் ஊர் ஜனங்க எல்லோரும் கண்ணீர் விட்டபடி பொதைச்சாங்க. சரிங்க சார். ரொம்ப நேரமாச்சு. படுத்துக்குங்க.

பயிற்சி.

1. “மண்ணின் மகன்” என்னும் தலைப்பைப் பற்றிச் சுருக்கி எழுதுக.
2. ‘அற்புதராஜ்’ - பாத்திரப் படைப்பினை விளக்குக.
3. சயின்டிபிக் ஆபீசர் இந்தக் கதையைக் கூறுவது போல எழுதுக.

7. அனுமதி.

—சுஜாதா—

ராமதுரை, அபிராமி அந்தாதியின் “நூல் பய” னில் தேடித் தேடிப்பார்த்தார். நல்வித்தையும் ஞானமும் பெற, பிரிந்தவர் ஒன்று சேர, அகால மரணமும் துர் மரணமும் உண்டாகாதிருக்க என்று நூறு பலன்கள் போட்டிருந்தாலும் பிள்ளைக்கு வேலை கிடைக்கத் தோதாக எந்தப் பாட்டும் இல்லை. “அபிராமி பட்டர் காலத்தில் வேலை கிடைப்பது அத்தனை கஷ்டமில்லை போலும்” என்று எண்ணினார். அதேசமயம் இவ்வாறு எண்ணுவதே பாவம், தப்பு என்று பட்டு “சந்தேகத்துக்குக் கொள்ளேன் மனத்தில் நின்கோல மல்லாது” என்று தொடர்ந்து சொல்- விட்டு, பூஜை அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது மேஜை மேல் மந்தார இலையில் இட்லி சட்டினி பொட்டலம் காத்திருந்தது. மகாலட்சுமி அடுத்த வீட்டில் ஸ்டார் டி.வி பார்க்கச் சென்றிருக்க, பாலாஜி அப்போதுதான் எழுந்து பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தான். பொறுப்பில்லாமல் இருக்கிறானே என்று ஆத்திரம் வந்தாலும் காதல், கீதல் என்று எதுவும் ஆரம்பிக்காமல் ஒழுங்காக லைப்ரரி போய் பார்ட்டைம் செய்துவிட்டு வீட்டுக்கு வருகிறானே, அதுவே பாக்யம் என்று மனத்தில் நிம்மதி இருந்தது. இவனுக்குக் கல்யாணம் பண்ண வேண்டும். அதற்கு அபிராமி அந்தாதியில் நல்ல பாட்டு இருக்கிறது. ‘திங்கட் பசுவின் மணம் நூறும் சீறடி சென்னி வைக்க’ - ஆனால் மகன் பாலாஜி என்னும் விசுவநாதனுக்கு வேலை கிடைப்பது இரண்டு வருஷம் இழுத்தடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது. போன வருஷம் பல நிறுவனங்களுக்கு மனுப் போட்டு, அனுமதிப் பரிட்சை எழுதினான். எதிலும் கிடைக்கவில்லை. சிரத்தையுடன் படிக்கவில்லை என்றுதான் தோன்றியது. அதைக் கேட்கவும் தயக்கமாக இருந்தது. கோபக்காரன், சண்டை போட்டுக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டானானால்? ஒரே பையன். “இந்த

வருஷம் எப்படியாவது கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு படிச்சுடேன் பாலாஜி” என்றார். அவன் ‘எம்ப்ளாய்மெண்ட் ந்யூஸை’ விரக்தியுடன் பார்த்துக்கொண்டு என்னப்பா இத்தனை வருஷம் படிச்சு பாஸ் பண்ணி மறுபடியும் வேலைக்குப் பரிட்சைன்னா போர் அடிச்சுப் போச்சுப்பா,” என்றான். லட்சுமி ஹாங்காங் பணக்காரர்கள் இல்லங்களைத் துறந்துவிட்டு அப்போதுதான் உள்ளே வந்தாள்.

“பின்ன என்னதான் செய்யறதா உத்தேசம்?”

“நான் உங்களுக்கு பாரமா இருக்கேன்?”

“இல்லை; இருந்தாலும் படிப்பு முடிஞ்சு ரெண்டு வருஷம் ஆச்சேன்னு”

“வேலை, கல்யாணம் பிள்ளை பெத்துக்கறது, அப்பா இதானா வாழ்க்கையில் குறிக்கோள்.”

“வேற எதாவது இருந்தா சொல்லு”

“சாமியாராப் போகணும்ந்றாயா” என்றாள் மகாலட்சுமி.

“சொல்றேன்” என்றான் விரோதமாக.

“நீ சும்மாரு” என்று மனைவியை அதட்டிவிட்டு “பாரத் பரிட்சை எழுதப் போற இல்லை.”

“இந்த வருஷம் அவனை பாரத் கம்பெனிக்கு பரிட்சை எழுதச் சொல்வதற்கே பெரிய போராட்டமாகிவிட்டது.”

“எனக்கு அந்தப் பரிட்சை எல்லாம் பாஸ் பண்ண தெம்பில்லைப்பா ரொம்ப டஃப்பா இருக்கு. போன வருஷம் எழுதினேனே ஒரே மாதிரி நாலு ஆன்ஸர் கொடுத்திருக்கான்; அதில் எல்லாமே சரி போல இருக்கு. ரொம்ப கஷ்டமான பரிட்சை. பேப்பர் செட் பன்றவன் எல்லாம் இதுக்கு முந்தி எமலோகத்தில் சித்திரவதை டிப்பார்ட்மெண்ட்டில் இருந்தவன் போல.”

“இன்னும் ஒரு முறை எழுதிப் பாரேன் கொஞ்சம் சிரத்தையா படிச்சு” .

“ஏதோ நீங்க சொல்றீங்கன்னு எழுதறேன்” என்றான்.

“கிடைச்சா நல்ல வேலைதானே?”

“நல்ல வேலைதான் இந்தியாவிலேயே சிறந்தது. ஆனா பத்தாயிரம் பேர்னா எழுதறாங்க”

“அதைப்பத்தி உனக்கு என்ன?”

“எனக்கு எங்க கிடைக்கப் போறது.”

“கொஞ்சம் படிச்சுப் பாரேன்; கொஞ்சம் எஃப்ரீட்?”

“ரமேஷ் எழுதி பாஸ் பண்ணலை?”

ரமேஷ் மகாலட்சுமியின் தம்பி பையன்.

“அம்மா! எத்தனை தடவை சொல்-யிருக்கேன் ரமேஷ் வேற நான் வேறன்னு”

“நீ உள்ளபோறயா இல்லையா?” என்று அவளை ஆள்காட்டி விரலால் திசை காட்டினார்.

“ஆமா எல்லாரும் சேர்ந்து என்னை அதட்டுங்கோ”

“டீரை பண்ணேன்பா, எனக்காக நீங்க ரெண்டு பேரும் சண்டை போட வேண்டாம்” என்றான்.

அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. எட்டு ஸெமஸ்டர், ஏறக்குறைய எண்பது பேப்பர் எழுதிக் களைத்து அலுத்து மறுபடி பரீட்சை என்றால் எத்தனை அலுப்பாக இருக்கும்! எத்தனை போட்டி! ஒரு வேலைக்கு எத்தனை விண்ணப்பங்கள்!

“இந்த உலகத்தின் மேல வெறுப்பில்லாம நான் நடமாடிண்டிருப்பதே ஆச்சரியம் என்று பனியனை மாட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான்!

“எங்க போறான்! தெருக்கோடில சிகரெட் பிடிக்க!”

ஆபிசில் அவரைத் தேடிக்கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி என்பவர் வந்திருந்தார். ராமதுரையின் மேசை மேல் ஆப்பிள் பழங்களையும், பென்சில் செட்டையும் வைத்தபோதே உஷாரானார். என்ன விஷயம் இதெல்லாம் எதுக்கு? விஷ்ணுமூர்த்தி என்பவர் அறிமுகமாவதற்கு முன்னாலேயே சிரித்தவர். அந்தக் கூழைச்சிரிப்பை ரத்து செய்யாமல் விவரம் சொன்னார். அவர் மேலதிகாரிக்கு கோரமங்களாவில் ஒரு “ஸைட்” அலாட்

ஆகியிருந்தது. “அது இன்னும் லெட்டரா வரல்லை; விசாரித்ததில் எதோ பேமெண்ட் டிஃபால்ட் இருந்ததால் அலாட்மெண்ட் கான்ஸல் ஆகி கமிஷனருக்கு மனுப்போட்டிருக்கு” அந்த மனு ராமதுரையின் டேபிளுக்கு வந்திருப்பதாகவும் சொன்னார்.

“ஆமா நான் என்ன செய்யணும்” என்றார்

“நீங்கள் நினைத்தால் அலாட்மெண்ட் கொடுக்க சிபாரிசு செய்யலாம்” என்றார்; “வேணுமென்றால் கவனித்துக் கொள்ளலாம்” என்றார் அறையில் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து.

ராமதுரை அவரை நேராக நோக்கி லஞ்சமா என்றார்.

” அப்படின்னு இல்லை, ஒரு கன்ஸிடரேஷன் ”

“எழுந்து போய்யா, நான் இந்த டிபார்ட்மெண்ட்டில இருபத்தைந்து வருஷம் உழைத்திருக்கிறேன்; வீட்டுக்கு ஒரு குண்டுசி கூட எடுத்துச் செல்லமாட்டேன் தெரியுமா?”

“சொன்னாங்க”

“பின்ன என்ன தைரியத்தில் எங்கிட்ட லஞ்சம் கொடுக்க வருகிறீர்? இப்ப போலீஸுக்குப் போன் பண்ணினால் உம்மை அரஸ்ட் பண்ணுவார்கள் தெரியுமா?” என்றார்.

“மெள்ள... மெள்ளப் பேசுங்க; இப்ப நான் என்ன சொல்-விட்டேன்?”

“என்னை லஞ்சம் வாங்குபவன் என்று எப்படித் தீர்மானித்தீர்?”

அந்த ஆசாமி ராமதுரையை நேராகப் பார்த்து மிஸ்டர் ராமதுரை என்னை நீங்க தப்பா நினைக்கக்கூடாது. நா லஞ்சம் கொடுக்க வரவில்லை. ஒருவிதமான பரஸ்பர உதவிக்காக வந்தேன். என் மேலதிகாரி ‘பாரத்’ல பெரிய ஆபீசர்

“பாரத்” என்றார்.

“உங்க பையன் இன்ஜினியர் வேலைக்கு அனுமதி பரீட்சை எழுதுகிறானே அதே பாரத் கம்பெனியில்”

”ஸோ”

விஷ்ணுமூர்த்தி மறுபடி இடம் வலமாக ரேடார் போலத்

தலையைத் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு,

“நீங்க இந்த அலாட்மெண்ட் போட்டுக் கொடுத்தால், பரீட்சை பேப்பரைக் கொண்டு வந்துகொடுக்கிறேன்”

ராமதுரையின் கை நடுங்குவதை அவர் கவனித்து “பரீட்சை முடிந்து அலாட்மெண்ட் கொடுத்தால் போதும்”

ராமதுரை; “முடியாது நத்திங் டுயிங்” என்று சொன்னாலும் அதை அத்தனை கடுமையாகச் சொல்லவில்லை.

“பாருங்க ஸார் உங்களால முடிஞ்சா சரி; இல்லை இன்னம் மேல போகணும்னாலும் போகலாம்”

“அதெல்லாம் எதுவும் பிராமிஸ் பண்ண முடியாது முதல்ல கேஸ் ஷீட்டைப் பார்க்கணும்”

“நல்லா பாருங்க. ராமதுரை மை ஆஃபீசர் இஸ் ஓப்பன். ஒரே ஒரு பேப்பர்தான் வெளிய வரும், வேற யாருக்கும் கிடைக்காது எஸ்-எ-ஸ்பெஷல் கேஸ்” ராமதுரை பென்சிலால் பலவாறு மேசை மேல் சுழித்துக் கொண்டிருக்க.

“திங்கள்கிழமைக்குள்ள யோசிச்சு வையுங்கோ; ஸண்டே வீட்டில்தான் இருப்பேன்; போன் பண்ணலாம் என்று விஸிட்டிங் கார்டைக் கொடுத்தார். “பரீட்சை பத்தாம் தேதி ஒரு நாலு நாளாவது டயம் வேணுமில்லையா? என்று சொல்-க்கொண்டு செல்கையில் கூட இது லஞ்சம் இல்லை” என்று சொல்-விட்டுத்தான் போனார். ராமதுரை அவர் போனதும் இருப்புக் கொள்ளாமல் யோசித்தார். அந்த ஃபலைப் பார்த்தார். கொஞ்சம் சிக்கலான கேஸ்தான் பேமெண்ட் டிஃபால்ட் ஆகியிருக்கிறது. டிஃபால்ட் இல்லை என்று இவர் சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்தால் காரியம் ஆகும். லெட்டர் கொடுக்க முடியும்.

முதல் தவணையெல்லாம் கட்டியிருக்கிறார். நடுவில் மூன்று தடைப்பட்டு அலாட்மெண்ட் கான்ஸல் ஆகி; ஆக்ஷனுக்குப் போயிருக்கிறது. இன்னும் ‘ஆக்ஷன்’ ஆகவில்லை; வெளிநாடு போயிருந்தேன் என்று சாக்கு சொல்- பழைய கேஸ் ஒன்றில் விதிவிலக்கு, போன வருஷம் கொடுத்தது, ஞாபகம் வந்தது, இருந்தும்...

என்ன நான் பணம் வாங்குகிறேனா, லஞ்சம் வாங்கவில்லை

ஒரு “பிரிஸிடெண்ட்” படித்தான் அலாட் பண்ணப் போகிறேன் என்றெல்லாம் பலவிதத்தில் சமாதானம் செய்து கொண்டாலும், ஆதாரமாக இது தப்பு என்பது உறுத்தியது. எந்தவிதத்தில் தப்பு!

இன்றைய தேதிக்கு அந்த ஸைட்டின் மதிப்பு மிக அதிகம். ஆக்ஷனில் போனால் எட்டு லட்சம் வரும்.

இந்த இலாக்காவுக்கு இருபத்தைந்து வருஷம் உழைத்துக்கு ஒரு சின்ன சலுகை எடுத்துக் கொள்வது போலத்தான் இது. எத்தனை பேர் கொள்ளையடிக்கிறார்கள்; அவரவர் ஆயிரம்கோடி, இரண்டாயிரம் கோடி என்கிறார்கள். ஸ்டாக் ஊழ-ல் பாங்கு மேலதிகாரிளைப் பார்! அப்படியெல்லாமா இது? ஏதோ ஒரு சின்ன விதிவிலக்கு பண்ணி; ஒரு அலாட்மெண்ட் வட்டியோடு கட்டிவிடச் சொல்- வீட்டுமனையைக் கொடுக்கப் போகிறேன். அதற்கு பிரதியுபகாரமாக அவன் ஒரு கேள்வித்தாளை தரப்போகிறான்!

பத்தாயிரம்தான் பேமெண்ட். ஆனால் இன்றைக்கு அந்த சைட்கோரமங்களாவில் எட்டு லட்சம் போகும் என்பதைப்பற்றி அவர் நினைக்க மறுத்தார்.

வீட்டுக்கு வந்தபோது லட்சுமியிடம் சொன்னார்.

“பேசாம செஞ்சுடுங்கோ. என்ன பணமா காசா? இவனுக்கும் ஸ்திரமா வேலை கிடைச்சுடும். கிடைச்சா கல்யாணத்துக்கு பொண் கொடுக்க காத்துண்டிருக்கா, நம்ம கஷ்டம் கவலையெல்லாம் தீர்ந்து போய்டும் இவனும் என்னைத் தொந்தரவு பண்ணதை நிறுத்துவான்.”

“தொந்தரவு பண்ணானா?”

“எதைக் கேட்டாலும் எதுத்துப் பேசறான். உங்க பிள்ளை இன்னிக்கு என்னை அடிக்கவே வந்துட்டான்!”

“எங்கே அவன்?”

“லைப்ரரிக்குப் போயிருக்கான் உங்க மேல இருக்கிற ஆத்திரத்தை என்கிட்டக் காட்டறான்.”

“நான் என்ன செஞ்சேனாம்.”

“சரியா வேலை வாங்கிக் கொடுக்கலென்னு அவனுக்குக் குறையோ, என்னவோ.”

“எதும் செய்ய வேண்டாம். இவனுக்கு அந்த பேப்பரோ என்னவோ சொன்னீங்களே, அதை வாங்கி பாஸ் பண்ண வெச்சுருங்கோ. நம்ம பொறுப்பு முடிஞ்சது. அப்புறம் கல்யாணம் பண்ணினா பண்ணிக்கிறான்; இல்லன்னா எக்கேடோ கெட்டுப் போகட்டும். வாங்கிக் கொடுத்துருங்கோ. வீட்டில இருந்தா எனக்குப் பைத்தியமே பிடிச்சுடும், தினப்படிக்கு இருபது ரூபாயைக் கொண்டாங்கறான். எதுக்கடான்னு கேட்டா, “நீ யார் கேக்கிறது. அப்பா சம்பாதிக்கிறார்ங்கறான். முரடன். எனக்கு இந்த வீட்டென்ன உரிமை இருக்கு?”

“புலம்பாதே முதல்ல. பையனைப் பத்தி புகாரை முடிச்சாச்சா இல்லையா”

“உங்களுக்கு விளையாட்டா இருக்கு. நான்தான் வீட்டில இருபத்து நாலு மணி நேரமும் கஷ்டப்படறவ. என்ன எதுத்துப் பேசறான் தெரியுமா?”

அவனைப்பற்றி கேட்கக் கேட்க அவன் மேல் இல்லை, இதைத் தட்டிக் கேட்க முடியாத அல்லது விரும்பாத தன் கையாலாகாத் தனத்தின்மேல் ஆத்திரம் வந்தது.

“சரி, சரி சாயங்காலம் வந்ததும் கேட்டுரேன்” என்றார்.

“கேக்கமாட்டிங்க. அதுக்கெல்லாம் தைரியம் எங்க இருக்கு? பேசாம அந்த பேப்பரோ என்ன எழுவோ அதை வாங்கிக் கொடுத்துருங்கோ”

ராத்திரி பாலாஜி வந்தபோது அவனிடம் காட்டமாகச் சிகரெட் வாசனை அடித்தது, கேட்க விருப்பமில்லை; சிகரெட்தானே ட்ரக் பழக்கம் இல்லையே என்று எண்ணிக் கொண்டார். இருந்தும் அவன் மேல் கோபம் வந்தது. என்ன ஒரு பொறுப்பில்லாதவன். பையில் மெலிதாகத் தெரிந்த வில்ஸ் பாக்கெட் அவரைச் சீண்டியது “என்ன பாலாஜி பரீட்சைக்கு எப்படிப் படிக்கிறே.”

“இனிமேத்தா ஆரம்பிக்கணும். இந்த வருஷம் பாட்டர்னை மாத்திருக்காளாம் எனக்கு என்னவோ சான்ஸே இல்லப்பா”

“எனக்குத் தெரிஞ்சவர் ஒருத்தர் பாரதல் வேலை பார்க்கறார். அவர் சில குறிப்புக்கள் மாதிரி கொடுக்கறேன்னிருக்கார்.”

“அப்படியா” என்றான் பரவால்லையே அவர் அட்ரஸ் கொடுங்கப்பா நான் போய் பார்த்துட்டுவரேன்”

“அவரே என்னைப் பாக்க வருவார்”

“ஏதாவது ஹிண்ட் கிடைச்ச அதிர்ஷ்டம் அடிச்ச பாஸ் பண்ணாத்தான் சரி. ரொம்ப கஷ்டமான பரீட்சை” என்றான்.

“இந்த தடவை பாஸ் பண்ணிடுவே பாலாஜி”

“ஏன் அபிராமி அந்தாதி ரெண்டு வேளை சொல்ல ஆரம்பிச்சிருக்கிறீங்களே அதனாலயா?”

“அம்மா கூட என்ன சண்டை? எதுத்துப் பேசினியாமே”

“அம்மா நான் சொல்றதையெல்லாம் உங்ககிட்ட சொல்றா; அவ எங்கிட்ட கேக்கற கேள்விகளை எல்லாம் சொல்றானோ? சொல்லமாட்டாப்பா. அம்மா சிலவேளை என்னை எப்படியெல்லாம் திட்டறா தெரியுமா? தெண்ட சோறுங்கற போதெல்லாம் என்ன ஆத்திரம் வரும் தெரியுமா?”

“இருந்தாலும் உன் அம்மதானேடா அவ”

“அதைச் சொல்லுங்கோ ஞாபகப்படுத்துங்கோ இவனுக்கு சின்ன வயசில மாந்தம் வந்து எத்தனை கஷ்டப்பட்டிருக்கேன்னு சொல்லுங்கோ!” என்றாள் உள்ளே நுழைந்ததுமே.

“எல்லாத்துக்கும் -மிட் இருக்கு இல்லையா. ஒவ்வொரு முறையும் பணம் கொடுக்கறப்பப் பிச்சைக்காரன் மாதிரி ஃபீல் பண்ண வெக்கிறா. எப்பப் பார்த்தாலும் ரமேஷோட கம்பாரிஸன்”

“இனிமே அவனுக்குப் பணம் கொடுக்கற காரியத்தை எங்கிட்ட ஒப்படைக்க வேண்டாம் சொல்-ட்டேன்.”

“ஷட் அப்” என்றான்.

“பாத்திங்களா கேட்டுண்டே இருக்கிறீங்களே”

“என்ன பண்ணச் சொல்றே? வளந்த பையனை அடிக்க முடியுமா?”

“அது ஒண்ணுதான் பாக்கி.”

ராமதுரைக்கு வந்த கோபத்தில் இவனை ஏன் பெற்றோம்

என்று தோன்றியது. ஒரே சவட்டு சவட்டலாம் என்கிற ஆத்திரம் விஷ்ணுமூர்த்தி வந்ததால் அடங்கிவிட்டது.

பாலாஜி தன் அறைக்குப் போய்விட்டான்.

“என்ன ஸார் பாத்திங்களா? நமஸ்காரம் அம்மா” என்று கூடை ஆப்பிளை மேஜை மேல் வைத்தார்.

“கேஸ் ஷீட்டைப் பார்த்தேன்; ஒரு வருஷம் வெளிநாடு போயிருந்ததால் பணம் கட்ட முடியலன்னு மனுவை மாத்திக் கொடுத்துருங்கோ. அலாட்மெண்ட்டை ரெஸ்டோர் பண்ணிற்றேன்.”

இதைக் கேட்டதும் அவர் முகம் பல்பு போட்டாற் போல் பிராகசமாகியது.

“பிரில்-யண்ட்; வெரிசூட் அப்ப காரியம் முடிஞ்சாப்பலதான்.”

“ஆமாம் அப்பறம் அந்த..” .

பரீட்சைதானே? நான் சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாத்துவேன்” அவர் தன் கைப்பையைத் துழாவி காகித உறையை எடுத்தார்.

“இதைப் பையனிட்டக் கொடுத்துவிட்டு இதுமாதிரி வரும்னு சொல்-டுங்கோ”

“வேற எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்”

“அதெல்லாம் ப்ராப்ளம் இல்லை”

“அப்போது பாலாஜி உள்ளே வந்தான். “பாலாஜி நான் சொல்லலை பாரதல நம் ப்ரெண்டுன்னு இவர்தான்.”

“நமஸ்காரம் ஸார். உங்க கம்பெனி பரீட்சை ரொம்ப டஃபா இருக்கு”

இவர்தான் பரீட்சை பத்தி ஹிண்ட் கொடுக்கறார்

பாலாஜி அந்தக் கவரைப் பாத்தான்.

“இதில் இருக்கிற மாதிரி வரும் கேள்விகள் எல்லாம். இது மாடல் பேப்பர் மாதிரி...”

“அப்படியா ரொம்ப தாங்ஸ் ஸார் இந்த முறையாவது ஆனஸ்டா முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கலாம்” என்று அவன் அதை வாங்கிக் கொண்டான்.

“நான் வரட்டுமா? வியாழக்கிழமை வந்தா அலாட்மெண்ட்ட் லெட்டர் ரெடியாய்டுமா?”

“மத்யானம் வாங்கோ. அப்பதான் சேர்மன் ஆபிஸ்ல இருப்பார்; கையெழுத்து வாங்க முடியும்.”

“காரியம் ஆய்டுமோல்லியோ?”

“ஆய்டும்”

“உங்களுக்கும் ஆய்டும் ஆனப்பறம்தானே லெட்டரே கொடுக்கப் போறேன்”

பாலாஜிக்கு அந்தப் பரீட்சை புதன்கிழமை இருந்தது. விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்த கேள்விகளுடன் மற்ற பல பகுதிகளையும் படிப்பதாகச் சொன்னான். அதைப்பற்றி அவர் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. விஷ்ணுமூர்த்தியின் கேள்விகள் பதிலுடன் இருந்ததாகச் சொன்னான்.

“அதை முழுக்க பாத்துட்டல்ல”

“பாத்துட்டேன்ப்பா இது மாதிரி வந்தா எழுத முடியும்னு தோன்றது:பார்க்கலாம் என்றான். ராமதுரைக்கு உள்ளுக்குள் உவகையாக இருந்தது பையன் பாஸ் பண்ணிவிடுவான்... வேலை கிடைத்துவிடும்; ஹிந்துவில் மேட் ரிமோனிய-ல் போடலாம்”.

Non Baradwaja match for handsome boy Age27. Employed in Premier Public.

புதன்கிழமை ஆபீஸ் போயிருந்ததால் சாயங்காலம் வரை விசாரிக்க முடியவில்லை. திரும்பி வந்ததும் பாலாஜி வந்தானா? என்றார்.

“வந்தாச்சு; மாடில படுத்துண்டிருக்கான்”

“பரீட்சை எப்படி எழுதினானாம்”

“அவனையே கேளுங்கோ; பரீட்சை எழுதப் போய்ட்டு சீக்கிரமே வந்துட்டான். எப்பிரா எழுதினேன்னு கேட்டதுக்கு

உன்வேலையைப் பாத்துண்டு போன்னான்”

முத-லேயே விடைகள் தெரிந்ததால் சீக்கிரம் எழுதி முடித்து விட்டு வந்து விட்டான். பைத்தியமே என்று மனசில சொல்-க் கொண்டார்.

பாலாஜி ஆறு மணிக்கு மத்யானத் தூக்கத்தால் உப்பின கன்னங்களுடன் வந்தான்.

“என்ன பாலாஜி எப்படி இருந்தது பேப்பர்?”

அவர் எதிரே உட்கார்ந்தான்.

“அப்பா ரொம்ப பெரிய சர்ப்பரைஸ். அந்த பேப்பர் மாடல் பேப்பர் இல்லை. அதே பேப்பர்; அன்னிக்கு அந்த ஆளு கொண்டு கொடுத்த அதே பேப்பர், ஒரு கேள்விகூட தவறாம நூறு கேள்வியும் அதே வந்தது.”

“அப்படியா தட்ஸ் லக்கி! எழுதிட்டயோல்லியோ? அதான் சீக்கிரமே எழுதிட்டு வந்துட்டியா?”

“இல்லை எழுதாம வந்துட்டேன்”

அதிர்ந்து போய் “என்னது” என்றார்

“ஆமாம் வெறும் தாளைக் கொடுத்துட்டு எழுந்து வந்துட்டேன்”

“என்னடா சொல்றே பைத்தியக்காரா! ஏண்டா”

“எனக்கென்னவோ இது நியாயமில்லைன்னு பட்டுது; பத்தாயிரம் பேர் எழுதறாங்க. ஒழுங்கா நேர்வழியில் மாஞ்சு மாஞ்சு எழுதறாங்க. நான் மட்டும் திருடப்பட்ட, லீக் ஆன பேப்பரை வெச்சு எழுதறது, இட்ஸ் நாட் ஃபேர். அப்பா நீங்க அன்னிக்குப் பேசின்டிருந்ததை கவனிச்சப்ப அந்தாளுக்கு ஏதோ காரியம் செய்ததுக்கு லஞ்சம் மாதிரித்தான் இந்த பேப்பரோன்னு தோணித்து; எனக்குப் பிடிக்கலைப்பா!”

“என்னடா பிடிக்கலை”

“அப்பா நீங்க எவ்வளவு சுத்தமானவரனு தெரியும். எனக்காக நீங்க உங்களைக் கறைப்படுத்திக்கறதை நான் விரும்பலை.

அப்புறம் இந்த மாதிரி பரீட்சையெல்லாம் சொந்த முயற்சியில்தான் பாஸ் பண்ண விரும்பறேன். உங்களைச் சார்ந்து இருந்தது போதும் எனக்கு!”

மகாலட்சுமி இடிந்துபோய்க் கன்னத்தில் கைவைத்துத் தரையில் உட்கார்ந்துவிட்டாள். “இந்த மாதிரி ஒரு பைத்தியத்தைப் பெத்து வெச்சிருக்கோமே; அவனை அடிங்களேன் முதுகில. ஆத்திரம் தீர ஒரு சாத்து சாத்துங்களேன்” என்றாள்.

ராமதுரை கிட்டே போய் அவனை அணைத்துக் கொண்டார்.

பயிற்சி.

1. ‘அனுமதி’ கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி எழுதுக
2. பாலாஜி பாத்திரத்தை ஆய்க.
3. ராமதுரைக்கும் பாலாஜிக்கும் நடந்த உரையாடலை எழுதுக.
4. பாலாஜி உண்மையாக உழைத்து உயர்ந்ததாக ஒரு கதை எழுதுக.

8. விழிப்பு.

—சிவசங்கரி—

தெரு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வழக்கமாகக் காணப்படும் சந்தடி, ஜன நடமாட்டம் இன்றி அதிசயமாய் அமைதியாய் இருந்தது.

வெயிலைப் பொருட்படுத்தாமல் வாசப்படியில் அமர்ந்து தெருவை பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கைலாசத்துக்கு அலுப்புத் தட்டியது. எழுந்து உள்ளே போகலாமா என்று நினைத்த நொடியில் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத் தெருக்கோடியில் நுழைந்த நாய்கள் அவன் கவனத்தை ஈர்த்தன.

தெரு நாய்கள்தாம். ஒன்று கறுப்பு, அடுத்தது பழுப்பு ... முன்னால் வந்தது கொஞ்சம் சோனியாக “வே” என்று இருந்தது. பின்னால் வந்த பழுப்பு நாய், சைலில் பெரிசு - ஆனால் கறுப்பு நாய் கம்பீரமாய், ஒருவித அதிகார முகபாவத்துடன் நடக்க, பின்னால் வந்த பெரிசு குழைந்துகொண்டு, லேசாக அசடு வழிய வருகிற மாதிரி கைலாசத்துக்குப் பட்டது.

உதடுகள் சுணுங்க, பற்கள் விகாரமாய் வெளிப்பட்ட கறுப்பு நாய் பின்னதைப் பார்த்து வள் என்று விழுந்ததையும் லட்சியம் பண்ணாமல் அவ்வப்போது நெருங்கி வந்து முதலாவதை முகரவும் ஸ்பர்சிக்கவும் இரண்டாவது முனைய...

ஓ! பெண்ணும், ஆணுமா? கே-யும் எரிச்சலும் கலந்த சிரிப்பு கைலாசத்தின் உதடுகளை உட்புறமாய்க் கீறியது.

அவன் வீட்டுக்கு எதிர் சாரியி-ருந்து குப்பைத் தொட்டியின் அருகே வந்ததும் பெண் நாய் டபக்கென்று ஏறி சற்றுமுன் யாரோ விசிறிவிட்டுப் போன எச்சில் இலையை அவசரமாய் மூக்கால் பிரித்து மிச்சத்தை உண்ட நாழிகையில், ஆண் நாய் கனகாரியமாய் காவல் காக்கிற மாதிரி அதே அசட்டுக்களை மாறாமல் வாலை

ஆட்டிக்கொண்டு க்கம் க்கம் என்று குரல் கொடுத்தபடி குப்பைத் தொட்டியை ஓட்டி நின்றது.

ஓரிரு நிமிஷங்களில் மிச்சத்தைத் தின்று முடித்ததும் கீழே குதித்துப் பெண் நாய் ஓட, ஆண் நாய் தன் முகர்தல் ஸ்பர்சித்தலுடன் மறுபடி அதைத் தொடர்ந்தது.

சைக்கிள் நிறைய அலுமினியப் பாத்திரங்களைக் கட்டியபடி. எதுவும் புரியாமல் குரல் கொடுத்துக்கொண்டே பாத்திரக்காரர் ஒருவர் சென்றார்.

எண்ணெய் காணாத செம்பட்டை முடி, கிழிந்த அழுக்கான உடைகள், அதைவிட அழுக்கான சாக்கு, கையில் ஒரு இரும்புக் கம்பி சகிதம் வந்த பெண்மணி குப்பைத் தொட்டி அருகே வந்து அதனுள் இருந்த குப்பைகளை வெளியே வாரி இறைத்தார். பின்னர், தனக்கு வேண்டிய பேப்பர்களை மட்டும் இரும்புக் கம்பியால் குத்திஎடுத்து சாக்குப் பைக்குள் போட்டார்.

அவர் தூக்கி எறிந்த எச்சில் இலைகள், கிழிந்த பிளாஸ்டிக் பைகள், துண்டுக் காகிதங்கள் காற்றில் இங்கும் அங்கும் பறக்க முற்பட, கைலாசத்துக்குள் சட்டென்று அதை எட்டிப் பார்த்தார்.

அத்தை என்றால் இவனுடைய சொந்த அத்தை இல்லை; புதுசாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நண்பன் நாணாவின் அத்தை. படித்தவர். இதமாகப் பேசத் தெரிந்தவர், வித்தியாசமானவர். முக்கியமாய் இளைய தலைமுறையினரின் மனசைப் புரிந்து கொண்டு பழகுபவர். இத்தனை வருஷங்களாக நாக்பூரில் இருந்த நாணா தற்சமயம் அத்தை வீட்டில் தங்கி ளி.ஏ. செய்ய வந்திருக்கிறான். நண்பன் சுரேஷ் மூலம் மூன்று மாசங்களுக்குமுன் நாணா பரிச்சயமாக, அவன் வீட்டுக்குப் போய்வரும் கைலாசத்துக்கும், இந்த மூன்று மாசங்களாய் அத்தை நெருக்கமானார்.

அத்தைக்கு வயது 45. திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் தனித்து வாழ்கிறார். பகல் பூராவும் தனியார் கம்பெனியில் அக்கௌண்டன்டாக உத்தியோகம். மாலையிலும், சனி, ஞாயிறு, இதர விடுமுறை நாட்களிலும் கண் தெரியாத இரண்டு பசங்களுக்கு ஸ்க்ரைபாக உதவி, தொழு நோய் கண்டு பயப்படத் தேவையில்லை. “மல்டி ட்ரக் தெரபி” மூலம் அதைக்

குணப்படுத்துவது வெகு எளிது என்று ஊர் ஊராகச் சென்று கூட்டங்களில் பேசி, சென்னையை அழகுபடுத்தும் முயற்சியில் இறங்கி இருக்கும் இயக்கத்தோடும், காவேரியைச் சுத்தமாக்குவோம் என்கிற கூட்டத்தோடும் அயராது இணைந்து செயல்பட்டு...

இத்தனையை மனசில் வைத்துக்கொண்டு, அத்தைக்கு கதர் புடவை சுற்றி, நரைத்த தலையும், குங்குமப்பொட்டும், கையில் குடையுமாய் கற்பனை செய்ய முனைந்தால் ஏமாற்றம்தான்.

கோட்டா புடவை, ஹீல் செருப்பு, கவர்ச்சியான சிரிப்பு, தானே ஓட்டும் வண்டி என்று அறிமுகமாகும் அத்தை சின்னப் பெண்ணின் சுறுசுறுப்பு, அழகுடன் யாரையும் இரண்டாம் தரம் திரும்பப் பார்க்கச் செய்வது நிஜம்...

அத்தைக்கு அவரை “சமூக சேவகி” என்று குறிப்பிட்டால் பிடிக்காது. நம் உடம்பை, நம் வீட்டை, “நம் உடைமைகளை சுத்தமாக அழகாக வைத்துக்கொள்ளப் பாடுபடுகிறோம். ஆனால் தான் ஸ்வாசிக்கும் காற்றை, வசிக்கும் தெருவைப் பராமரிக்க ஒருவர் முன்வரும்போது மட்டும் எதனால் அவருக்கு சமூக சேவகி பட்டம்? ம்? இப்படி கூட்டம் கூட்டி ஒதுக்கிப் பேசுவதனாலேயே நமக்கெல்லாம் எது நம் கடமை, பொறுப்பு என்பது கூட மறந்துபோய் எல்லாவற்றுக்கும் அரசாங்கத்தை, அடுத்தவரை குறை சொல்லும் குணம் வந்துவிட்டது. தெருவில் சின்னதாக ஒரு குழி இருந்து, அதில் ஒரு குழந்தை தடுக்கி விழுந்ததும் நாம் என்ன செய்கிறோம்? - முதல் மந்திரியி-ருந்து கார்ப்பரேஷன் கடைநிலை ஊழியர் வரை திட்டித் தீர்க்கிறோம் - அப்புறம் அத்துடன் நம் வேலை முடிந்தது என்று சும்மா இருந்து விடுகிறோம். ரைட்? இதைத் தவிர்த்து ஒரு கூடை மண்ணை எடுத்துவந்து அந்தக் குழியில் போடுவது பிரச்சனைக்கு நம்மாலான உதவியாக இருக்கும் என்று எத்தனை பேர் செயல்படுகிறோம், இல்லை நினைத்துத்தான் பார்க்கிறோம்? ம்.”

புருவங்கள் முடிச்சுப் போட, தீவிரமான அக்கரையுடன் அத்தை ஒருதரம் பேசியது நினைவுக்கு வர, எழுந்து போய் பறக்கும் காகிதங்களைப் பொறுக்கி குப்பைத் தொட்டியில் போடலாமா என்று கைலாசம் நினைத்தான். ஆனால் கூடவே “ஆமாம் - நான் சுத்தம் செய்வதால் மட்டும் இந்தத் தெரு சுத்தமாகி விடப்

போகிறதாக்கும்!” என்கிற ஆயாசம் எழ, திரும்பி சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

படிக்கட்டுகளில் அந்தக் கோடியில் லேசாக வெடிப்பு கண்டிருந்த தரையில் சாரியாய் ஏறும்பு ஊர்வலம்...

கறுப்புப் பிள்ளையார் ஏறும்புதான்...

புருபுருவென்று சதா ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் சுறுசுறுப்பான ஏறும்புகள்....

“இந்தப் பிள்ளையார் ஏறும்புகளுக்கு இருக்குற சுறுசுறுப்பு, சமர்த்துல, பொறுப்புல பாதிக்கூட இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைங்களுக்கு இருக்கறதில்லை” என்று இரண்டு நாட்கள் முன் அதே ஏறும்புக் கூட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பேப்பரும் கையுமாய் உட்கார்ந்திருந்த அப்பா விமர்சித்தது நினைவுக்கு வர, கைலாசம் “ப்ச்” என்று கோபத்துடன் சூள் கொட்டினான்.

பிறகு, அந்தக் கோபம் மாறாமலேயே முன்னால் நகர்ந்து ஏறும்பு ஊர்வலத்தின் நடுவில் விரலால் ஒரு கோடு இழுத்தான். மோப்ப சக்தியின் உதவியுடன் ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் சென்று கொண்டிருந்த ஏறும்புகளின் ஊர்வலம் தடைப்பட்டுப் போக, தடுமென உண்டான குழப்பத்துடன் ஏறும்புகள் தாறுமாறாக இங்கும் அங்கும் ஓடியது குட்டியாக ஒருவித மகிழ்ச்சியை உண்டாக்க, கைலாசம் பொந்துக்கு அருகில் இன்னொருதரம் கோடு கிழித்து, இன்னும் கொஞ்சம் குழப்பத்தை மற்ற ஏறும்புகள் நடுவிலும் ஏற்படுத்தினான்.

“டே கைலாசம் ... சாப்பிட வாயேண்டா... மணி பன்னிரண்டாவுது....”

உள்ளிருந்து ஒலித்த அம்மாவின் குரல் காதில் விழாத மாதிரி கைலாசம் தொடர்ந்து ஏறும்புகளையே வெறித்தான்; பின்னர் பார்வையைக் குப்பை பொறுக்கும் பெண்மணியிடம் வீசினான்...

வேண்டியதைப் பொறுக்கிக் கொண்டுவிட்ட நிறைவுடன் அவள் நகர, இந்தக் குப்பைத் தொட்டிதான் எத்தனை பேருக்கு வேண்டியதாக இருக்கிறது என்கிற நினைப்பில் கோபம் குறைந்து அவனுக்குச் சிரிப்பு எழுந்தது.

எச்சில் இலைக்காக வரும் நாய்கள்..

துண்டு பேப்பர்களை நாடி வரும் பெண்மணி...

அப்புறம் அப்பா....

“நா அந்தக்கால இண்டர்... ஆனாலும் முனைஞ்சு வேலை தேடினதுல படிச்சு முடிச்சு மறு மாசமே கையில வேலை, சம்பளம்... ஆனா; நீ? வேண்டாத லொட்டு லொசுக்கு சொல்லிகிட்டு, குண்டு சட்டில குதிரை ஓட்டற! உன்னால யாருக்கு ஆதாயம்? ஏதுடா, அப்பா இத்தனை கஷ்டப்படறாரே, நாம கை கொடுப்பம்னு துளி அக்கறை கிடையாது... இருந்தா, இப்படி வர்ற வேலை எல்லாம் ‘ஆ அது என் படிப்புக்கு ஏத்தது இல்லை...’ இதவிட உசந்த வேல எனக்கு வரும்’ -னு நொட்டாங்கு அடிப்பியா? எல்லாம் நா செஞ்ச பாவம்டா... போன ஜன்மத்துப் பாவம்... பேசாம டிகிரி, மத்த ஸ்டிபிண்டிங்களைக் கிழிச்சு குப்பைத் தொட்டில போட்டுடு ... உன்னோட தொடர்ந்து முட்டிக்காம நா வாய் மூடிக்கிட்டாவது இருப்பேன்.”

குப்பைத் தொட்டியில் போடு - கிழித்து எறி - இதைத் தவிர வேறு பேச்சே கிடையா...

“டே... உனக்கென்ன காது செவிடா? தொண்ட கிழிய கத்தறது கேக்கல? வந்து சாப்டுட்டு போயேண்டா...”

அம்மாவின் தொனியில் இப்போது அலுப்பும், கோபமும் கலந்து ஒலிப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தாலும், கைலாசம் எழுந்திருக்கப் பிடிக்காமல் அப்படியே சலனமில்லாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

அப்பா வீட்டில் இருந்தால், “ஏண்டா சாருக்கு கொட்டிக்கறதுக்குக் கூட வெத்தலை பாக்கு வச்சு அழைக்கணுமா?” என்று நக்கலாய்க் கேட்டிருப்பார் - நிச்சயம்.

எத்தனை தரம் எத்தனை தரம், என்னவெல்லாம் கேட்டாகி விட்டது!

வேகமாக வீசிய காற்றில் அழுக்கு பிளாஸ்டிக் பேப்பர் ஒன்று பறந்து வந்து கடைசிப் படிக்கட்டில் ஓட்டிக்கொண்டது.

“நம் உடம்பை, நம் வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும் நாம், நம் வீட்டுக் குப்பையைத் தெருவில் கொட்டுவதை . ஏன் தடுக்க மாட்டேன் என்கிறோம்? ஏனென்றால் தெரு நம்முடையது

என்கிற அக்கறை இல்லை - அதானே? அடுத்தவர்களைப் பற்றின கரிசனம் நமக்குக் குறைந்து வருகிறது... கேரிங் அண்ட் ஷேரிங்... அக்கறையும் பகிர்ந்து கொள்ளுதலும் மறந்துவிட்ட மனசு குறுகிப்போய் சுயநலம் தலை எடுப்பதில் ஆச்சர்யம் என்ன?”

மீண்டும் அத்தையின் பேச்சுகள் நினைவுக்கு வர ஒருவிதத் தவிப்பு உண்டாயிற்று.

பிளாஸ்டிக் பேப்பரை எடுத்துக் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விடலாமா?

தொடர்ந்து யோசிக்கும் முன்னர் தெருமுனையில் ஒரு சிகப்பு வண்டி எண்.இ .118 திரும்ப, யார், பாபுவா என்கிற ஆர்வத்துடன் முன்னால் சாய்ந்து பார்த்தான்.

இல்லை... இரண்டாவது வீட்டு வாசலில் நின்று யாரையோ இறக்கிவிட்டபின் வண்டி புறப்பட்டுச் சென்று மறைந்தது.

பாபுவின் அப்பா பெரிய புள்ளி. கோயமுத்தூரில் மில், எக்ஸ்போர்ட் பிஸினெஸ் என்று தடபுடல் வாழ்க்கை. எண்.இ.118 ஐ போன பிறந்த நாளுக்கு முப்பதாயிரம் ரூபாய் பிரிமியம் கொடுத்து பாபுவுக்கு, பரிசாக வாங்கித்தரும் அளவுக்குப் பணத்தில் புரள்பவர்.

அப்பாவின் அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கிறேன் என்று பாவ்லா காட்டிவிட்டு, துளி அவகாசம் கிடைத்ததும் வண்டி, பணத்துடன் பாபு வந்துவிடுவான். பாபு, நாணா, சுரேஷ், கைலாசம்-அத்தனை நண்பர்களும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டால் அப்புறம் அவர்கள் பாஷையில் சொல்வது மாதிரி சுத்தாக்ஸ்

மஹாப்ஸ், கடலில் குளியல், பியர், சிகரெட் எல்லாம் தண்ணீர் பட்டபாடு...

பத்து நாட்களுக்கு முன் சுரேஷுக்கு வேலை கிடைத்ததைக் கொண்டாட இப்படித்தான் வண்டி எடுத்துக்கொண்டு எ-யட்ஸ் பீச் போய்விட்டு, எட்டுபாட்டில் பியரையும் பாக்கெட் பாக்கெட்டாய் சிகரெட்டையும் குடித்துவிட்டு வந்தபோது, முதல் முறையாய், வகையாய் நாணா வீட்டில் அத்தையிடம் மாட்டிக்கொண்டார்கள்.

“என்ன வேலை கிடைத்ததற்கு ஸெ-ப்ரேஷனா”

“எஸ் அத்தை....”

“என்னென்ன செய்தீர்கள்?”

அத்தை புரிந்துகொள்வார்கள் என்கிற தைரியம் உண்டென்பதால் நாணா உண்மையைச் சொன்னான்.

அத்தை அரை நிமிஷம் மெளனித்தார். பின், சின்னக் குர-ல் கேட்டார்:

“உங்களை எல்லாம் பொறுத்தவரை கொண்டாட்டங்கள் என்றால் குடிப்பதும், சிகரெட் குடிப்பதும் தானா?”

அத்தை சீண்டுபவரோ, வெற்றுக்கு புத்திமதி சொல்ல முனைபவரோ அல்ல - அக்கறையுடன் பேசுபவர் என்கிற வித்தியாசம் நினைவில் இருக்க, அன்று நால்வருமே வாய் அடைத்துத்தான் நின்றார்கள்.

அத்தை எழுந்து கதவருகில் சென்றார். திரும்பி நம்பிக்கை நிறைந்த குரலில் , ஆனால் மென்மையாய் கேட்டார்:

“நீங்கள் எல்லாமே அதிபுத்திசாலிகள் - தீவிரமாய் யோசிக்கத் தெரிந்தவர்கள். லோ, நான் ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா? உங்களைப் பெற்றவர்கள் சம்பாத்தியத்தில் இப்படி எல்லாம் செலவழிப்பது உங்களுக்கு உறுத்தவில்லை? டோண்ட் யூ ஆல் ஃபீல் கில்டி அபெளட் இட்?”

அத்தை பேசின பிறகு ரொம்ப நேரத்துக்கு நால்வரும் மெளனித்ததும், இந்த பத்து நாட்களாக சிகரெட்டைக் கையால் நிம்மதியாய் தொடமுடியாதபடி உள்ளே என்னமோ உறுத்துவதாக பாபுவே சொன்னதும் இப்போது ஞாபகத்துக்கு வர, இருப்புக்கொள்ளாமை அதிகமாக கைலாசம் எழுந்து நின்றான்.

கோடு போட்டதினால் உண்டான குழப்பம் மறைந்து மறுபடியும் தங்கள் ஊர்வலத்தை கர்ம சிரத்தையுடன் ஏறும்புகள் மேற்கொள்வதைப் பார்த்தவாறு கைகளை தலைக்கு மேல் உயர்த்தி சோம்பல் முறித்த நிமிஷத்தில், மீண்டும் அம்மா இன்னும் கொஞ்சம் கத்தலாக அழைப்பது காதில் விழுந்தது.

ஏறும்பு ஊர்வலத்தில் நாலு ஏறும்புகள் கஷ்டப்பட்டு ஒரு அரிசியைப் பொந்துக்கு அருகில் இழுத்துச் செல்வதைப் பார்த்த

போது காரணம் புரியாமல் ஒரு நமநம்பு எழ, கைலாசம் சட்டென்று குனிந்தான். ஆள்காட்டி விரலால் அந்த அரிசியை லேசாகச் சுண்டிவிட்டான். அரிசி இரண்டடி சென்று மூலையில் விழ, ஏறும்புகள் உணவைப் பறிகொடுத்த கவலையோடு என்னவோ ஏதோ என்று பயந்து தறிகெட்டு ஓடிய காட்சி சின்னதாக ஆனால், குரூரமான மகிழ்ச்சியை உள்ளுக்குள் பரப்புவதை உணர முடிய, மெல்ல நடந்து வீட்டுக்குள் சென்றான்.

சமையல் அறையில் சாப்பிடத் தட்டை வைத்துவிட்டு காத்திருந்த நாழிகையில் மதியச் சிற்றுண்டிக்காக வெங்காயம் அரிந்து கொண்டிருந்த அம்மா, இவனைக் கண்டதும் சிடு சிடுத்தாள்.

“ஏண்டா, இப்படி எதுக்கும் உபயோகமில்லாம இருந்து இருக்கிறவங்க கழுத்த அறுக்கறே? மணி பன்னிரண்டு ஆச்சு... காலாகாலத்துல சோத்துக் கடைய முடிச்சாதான் மேக்கொண்டு வேலை ஆகும். நாலு மணிக்கெல்லாம் பரிமளாவப் பெண் பார்க்க வரப் போறாங்க... அவங்களுக்கு டிபன் பண்ணியாகணும்... பெரியப்பாவை ஆஸ்பத்திரில் சேர்த்திருக்காங்களாம்.... அங்கே ஒரு நடை போயிட்டு வரணும்.... என்னால முடியாட்டியும் ஆறு சாத்துக்குடி பழங்கள வாங்கிட்டு நீ போயிட்டு வரக் கூடாது? மாசக் கடைசி இங்க முழி பிதுங்குது... இப்பப் பாத்து மேலமேல வேண்டாத செலவெல்லாம்....”

குறைப்பட்டு, குறைப்பட்டு...பட்டு சுட்ட கத்திரிக்காய் மாதிரி சுனங்கிப் போய்விட்ட அம்மாவின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் கைலாசம் சாப்பிட உட்கார்ந்தான்.

சோற்றைப் பிசைந்து குழம்புடன் கலந்து உருட்டி, கவளத்தை வாயருகே கொண்டு போனபோது சொடேரென்று மனசுக்குள் சவுக்கு ஒன்று சொடுக்கியது.

“கேரிங் அண்ட் ஷேரிங்... அக்கறையும் பகிர்ந்து கொள்ளுதலும் மறந்துவிட்ட நிலையில் மனசு குறுகிப்போய், சுயநலம் தலை எடுப்பதில் ஆச்சர்யம் என்ன?”

வாயில் போட்ட சாதத்தை விழுங்க முடியாமல் மீண்டும் மீண்டும் சவுக்கு வ-க்க வ-க்க உள்ளுக்குள் சொடுக்கியது...

தொண்டைக்குழிக்கு மேல் கட்டை ஒன்று வைத்து

அடைத்துவிட்ட மாதிரி சோறு இறங்க மறுத்தது.

கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்தான். 'டே..'. என்ற அம்மாவின் கத்தலை லட்சியம் பண்ணாமல் வாசலுக்கு வேகமாய் சென்றான். மூலையில் கிடந்த அரிசியைத் தேடி எடுத்து, பொந்தருகில் குனிந்து மெல்ல, கவனமாய் உள்ளே போட்டான். சின்னக் குரலில் 'லாரி' என்று முனகிவிட்டு நிமிர்ந்து, வாசப்படியில், தெருவில் இங்கும் அங்கும் கிடந்த பிளாஸ்டிக் பேப்பர் துண்டங்களை அவசரமாய் பொறுக்கி பந்தாகச் சுருட்டி குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு, மீண்டும் உள்ளே வந்து என்னவாயிற்று உனக்கு? என்கிற பார்வையுடன் நின்ற அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

வழக்கமாகத் தென்படும் சுணக்கம் புலப்படாமல் அந்த களைத்துப் போன முகத்தைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்க, ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு நீயும் நானும் சேர்ந்து சாப்பிடலாமாம்மா? என்றான் இதமான குர-ல்.

பயிற்சி.

1. விழிப்பு என்னும் கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி வரைக.
2. கைலாசம் - பாத்திரத்தை ஆராய்க.
3. நாணா அதைக்கும் கைலாசத்திற்கும் நடந்த உரையாடலை எழுதுக
4. கைலாசம் தொண்டு செய்து, உயர்ந்ததாக நும் கற்பனை கலந்து ஒரு கதை எழுதுக

9. அனந்தசயனம் காலனி

—தோப்பில் முஹம்மது மீரான்—

இரைந்து வரும் பாயும் பஸ்ஸில் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த போது துரிதமாக ஓடுவது ரோட்டோரத்து மக்களா பேருந்தா என்ற சந்தேகம் மனசில் கடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்னைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்களையும் மரங்களையும் மிருகங்களையும் முழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நெல் கதிர்மணிகளைச் சூடி நிற்கும் வயல்களும் குலை தள்ளி நிற்கும் வாழைத் தோட்டங்களும் ஒரு சக்கரத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்தன. ரோட்டோரத்து மரங்களின் தலையிலிருந்து உதிர்ந்த காற்றில் கரத்தில் ஒரு செய்தித்தாள் துண்டு தத்தியது. அப்போதுதான் நான் தேடிச்செல்லும் பேராசிரியர் சீனிவாசன், அவருடைய முகவரி எழுதி தந்திருந்த காகிதத் துண்டு நினைவுப் பிசகின் கூளத்தில் வீழ்ந்து விட்டதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டேன். 'பிளஸ் டூ' தேறிய மகளை நினைத்தபோது, முனை கூர்மையான ஒரு குற்ற உணர்வு மனத்தைக் கீச்சியது.

புரொபசர் சீனிவாசனின் வீடு ஏதுன்னு கேட்டா “பச்சக் குழந்தை கூட சொல்-த் தருவாங்க சார்” - பேராசிரிய நண்பர் அன்று பேச்சுவாக்கில் சொன்ன இந்தத் திடீர் நினைவின் துளிர்ப்பு. ஓர் ஆலமர நிழல் அப்போது விரித்தது. புகழ் பெற்ற பேராசிரியர் ஆனதால் கதவு எண்ணும், தெருப் பெயரும் தேவை இல்லை என்ற ஆறுதல் மனசைக் குளிர வைத்தது. பச்சைக் குழந்தைகள் கூட தெரிந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய ஒரு பேராசிரியரின் நண்பன் நாம் என்ற அபிமான உணர்வு என்னை மயிர்சிலிர்ப்பால் போர்த்தியது.

கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ் என்பது இப்போது கவர்ச்சிகரமான பாடம், ப்ளஸ் டூ தேறிய என் மகனையும் அதன் கவர்ச்சி பீடித்து விட்டது என்பதை அவனுடைய அடம்பிடிப்பிலிருந்து ஊகித்துக் கொண்டேன். கம்ப்யூட்டர் துறை உள்ள கல்லூரியையும் அதன்

துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சீனிவாசன் என்னுடைய ஒரு பழைய நண்பர் என்பதையும், அவன் எப்படி புலனாய்வு செய்து தெரிந்துகொண்டான் என்று எனக்கு இப்பவும் ஒரு புதிர்.

பல மைல்கர்கள் தொலைவில் என்னோடு வசிக்கின்ற என் மகன்கூட பேராசிரியர் சீனிவாசனின் வீடு “அனந்தசயனம் காலனியில்” என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட நிலையில், கல்விமான்களும் உயர் அரசு அதிகாரிகளும் டாக்டர்களும் இன்ஜினீயர்களும் போன்ற மேல் மக்கள் தங்கிவரும் அந்தக் காலனியில் உள்ள தாய் தந்தையர்களுக்கும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கும் கண்டிப்பாகப் பேராசிரியரைத் தெரியாம-ருக்க முடியாது. இவர்களில் பெரும்பான்மையினர் தங்கள் பிள்ளைகளின் அட்மிஷனுக்காகப் பேராசிரியரை ஆண்டோடாண்டு அணுகியிருக்க வேண்டும்; அல்லது அணுக வேண்டிவரும் என்ற தொலைநோக்கில் முன் பரிச்சயம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காக வழியில் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவருக்கு ஆங்கில பாணியில் வணக்கமாவது சொல்லாமலிருக்க மாட்டார்கள்.

பிரபலமான பேராசிரியர் நண்பரின் வீட்டை முகவரி இல்லாமலேயே கண்டுபிடிக்க வீண் அலைச்சல் வேண்டி வராது என்ற மனநிறைவில் பஸ்ஸின் இருக்கையில் குறுக்கைச் சாய்த்தேன். விழிப்பிற்கும் மயக்கத்திற்கும் இடையிலான ஊடு வழியில், ஒற்றைக் காலில் பிடிவாதமாக நிற்கும் மகளின் முகம் தெரிந்தது. அவனுடைய தயனீயமான முகம். ஆசை ஒளிரும் கண்கள்! வீட்டை விட்டு இறங்குகையில் அவன் உதட்டி-ருந்து விழுந்த எச்சரிக்கை - “நாளை செலக்ஷன்” அதன் ஓசை என்னை அவ்வப்போது நடுங்கி விழிக்க வைத்தது. முந்தைய இரவு விழித்திருந்த களைப்பை, இந்த நெடுந்தூரப் பயணத்தில் சற்று உறங்கித் தீர்க்கவிடாமல் இடைஞ்சல் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது அது.

பஸ் இறங்கிய இடத்தில், உச்சி வெயிலில் தார் உருகும் ரோட்டில் இறங்கி நின்றபோது பிந்தி விட்டோமோ என்று அச்சம் மனத்தை உறுத்தியது. அவர் யார் யாருக்கெல்லாம் வாக்களித்து இடத்தை நிரப்பியிருப்பாரோ?

பல முடிச்சுகளுக்குள்ளே மனம் சிக்கிக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கும் போது குடை பிடித்துக் கொண்டு அங்கு வந்த ஒருவரிடம் கேட்டேன்.

“ஐயா, அனந்தசயனம் காலனிக்குப் போவும் பஸ் எது?”

“ஓடிப்போவும். அந்த டிரைவர் ஏறி இருக்கிற 39பி தான், அத உட்டா இனி ரண்டு மணிக்கூர் களிஞ்சுதான் பஸ்.” உருண்டு கொண்டிருந்த பஸ்ஸில் ஒரு மாணவனுடைய சுறுசுறுப்போடு தொங்கி ஏறிவிட்டேன். பள்ளங்களில் விழுந்து எழும்பிய பஸ், நகரத்தின் நெஞ்சிலிருந்து, கால் முட்டிலிருந்து விரல் முனையிலிருந்து என்னைப் பெயர்த்துக் கொண்டு போனது. ஏதோ ஜின்னு-ஆவி, என் கண்களைக் கட்டி ஏழாம் கடலுக்கு அக்கரை கொண்டு செல்வது போன்ற பிரமை. மனித நடமாட்டம் இல்லாத ஒரு சாலை ஓரத்தில் என் கண்களிலிருந்து கட்டை அது அவிழ்த்து விட்டது.

டவுன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய இடத்தில் எதிர் திசையில் அனந்தசயனம் காலனி என்ற பெயர்ப் பலகை அதை ஓட்டி ஒரு டீக்கடை. டீக்கடையைத்தாங்கியிருந்த நான்கு தூண்களில் ஒன்று பஸ் நிறுத்தப் பலகை மாட்டப் பட்டிருந்த தூண், அந்தத் தடயம் டீக்கடைக்கும் அனந்தசயனம் காலனிக்கும் இடையிலான நெருக்கத்தைச் சுட்டியது. காலனி மக்களை, குறிப்பாக, பிரபலமான பேராசிரியர் சீனிவாசனை டீக்கடை உரிமையாளர் தெரியாம-ருக்க முடியாது.

“அண்ணே, புரொபசர் சீனிவாசன் ஊடு எந்தப் பக்கம்?”

“புரொபசர் சீனிவாசன்?” கடை உரிமையாளர் சற்று ஆலோசனை செய்துவிட்டு, பேராசிரியரின் உருவ அமைப்பைச் சொற்களால் வரைந்தார். மீசை வச்ச ஆள்.

“ஆமா”

“கண்ணிலே கண்ணாடி, கொஞ்சம் கஷண்டி தலை, கறுப்பு, உயரமான ஆள்.”

“ஆமாண்ணே, அவரேதான்.” இறங்கிய இடத்திலேயே வீட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்ட மகிழ்ச்சி நெஞ்சிற்குள் மத்தாப்பூக் கொளுத்தியது.

“ஆள பாத்திருக்கேன். ஊடு காலனியிலேதான். ஆனா எங்கே தங்கியிருக்காருன்னு தெரியாது.”

சோர்வு மனத்தைக் கசக்கியது.

காலனிக்கு உள்ளே நுழைந்தபோது, கண்கள் ஒத்திய ஒரு விளம்பரப் பலகை என்னை அச்சுறுத்தியது - தெருக்களை அசுத்தம் செய்யாதீர்கள். மீறினால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அந்த அச்சுறுத்தலுக்கு எனக்குள்ளே ஒரு பரிகாரமிருந்தது. இன்னும் சில வினாடிகளில் பேராசிரியர் சீனிவாசனின் வீட்டுக்குச் செல்லவிருப்பதால், வசதியாக அங்கேயே சிறுநீர் கழிக்கலாமே.

அங்கு நின்றிருந்த போது பார்வை பரவிச் சுழன்றது. பின்னல் நிறைந்த தெருக்கள், மாடி கட்டிடங்கள், தெருக்கள் துவங்குமிடத்தில் மஞ்சள்நிற சிமெண்டுப் பலகையில், கறுப்பு எழுத்துக்களுக்கு நேராக எண்கள்-ஏ 1-100, பி - 20-60, இப்படி.

எந்தத் தெருவில் முதலில் நுழைவது என்ற குழப்பம். ஐயப்பாடுகள் மனத்தைக் கிளறின. வெறிச்சோடி கிடக்கும் தெருக்கள்; மயான அமைதி. யாரிடம் போய் விசாரிப்பது?

விடுமுறை நாட்களில் என் மகனும் அவனுடைய நண்பர்களும் எங்கள் தெரு மண-ல் கிரிக்கெட் மட்டையால் அடித்துத் தூள் கிளப்பிக் கூப்பாடு போடுவதை நினைத்தேன் ஏனையோர்களையும் கண்டிப்பதுண்டு. “ஏண்டா தெருவிலே கிடந்து கத்தாதியோ” ஊட்டுக்குள்ளே போய் படிங்களே...” இதை அவர்கள் காதில் வாங்கி கொள்வதே இல்லை. எரிச்சலாகவே இருக்கும், அவர்கள் மீது.

அப்போது, அனந்தசயனம் காலனியில் ஏதேனும் தெருவில் பிள்ளைகள் கிரிக்கெட் விளையாடுகிறார்களா என்று கூர்ந்து நோக்க தோன்றியது. ஆள் அசைவுகள் அற்றுக் காணப்பட்ட தெருக்களைக் கண்டபோது, அங்குள்ள கட்டிடங்களில் மனித வாசம் இல்லையோ என்று தோன்றியது.

அகர வரிசையில் முதலில் ஏ -யை நோக்கி கால்கள் நகர்ந்தன. வீட்டு வாசல்களில் கண்ணை ஓட்டி நடந்தேன். பெயர்ப் பலகைகள் உள்ள வீடுகள், இல்லாத வீடுகள். எந்தத் தலையும் வெளியே தெரியவில்லை. நடந்துகொண்டே இருக்கும்போது அந்தத் தெரு; அதன் மத்தியில் இரண்டு கிளைகள் விட்டிருந்தன- பி. சி. சற்று தயக்கத்திற்கு பின், பி- க்குள்ளே நுழைந்தேன். நடந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு கூந்தல், எப்படியோ கண்ணில் பட்டுவிட்டது. சடாரென்று அது மறையும் முன் கூப்பிட்டேன்.

“யம்மா...” ஓடி வாசல் பக்கம் சென்றேன். தலை வாசலில் உள்பக்கம் பெரியதொரு பூட்டு தொங்கி கொண்டிருந்தது.

“புரொபசர் சீனிவாசனின் வீடு...?”

“தெரியாது.” அவள் வெடுக்கென்று உள்ளே ஏறிச்சென்று கதவைச் சாத்திவிட்டாள்.

“போறா அவ”. பி-வழியாகவே நடந்தேன் இரண்டு கால் எட்டிப்போட்டதும், பி-யிலிருந்து மீண்டும் இரு கிளைகள் - சி.டி.,

ஓரே குழப்பம். எங்கு நுழைவது? சி -க்குள்ளே நுழைந்தேன். தெருவின் இருமருங்கிலும் கண்ட பெயர்ப் பலகைகள் அனைத்தையும் வாசித்துக்கொண்டே நடந்தேன். மூடப்பட்ட வாசல்களில் நாய்களின் படங்கள்.

மேலும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாத நிலை. காலனிக்கு உள்ளே நுழையும்போது கண்ட எச்சரிக்கைப் பலகை கண்ணை உறுத்தியது. பேராசிரியரின் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை சிரமங்களை அடக்கிக்கொள்ளாமல் வேறு மார்க்கமில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

கால்கள் முன் நோக்கி நகர்ந்தன. சற்றுத் தொலைவில் ஒருவர் இரும்பு வாசலைத் திறந்து ஹீரோ ஹோண்டாவை வெளியே உருட்டி இறக்கினார். அதைக் கண்டதும். மூச்சு வந்தது. அவரை வெளியே விட்டு ஓர் அழகி வாசலை உள்ளே பூட்டால் பூட்டினாள்.

காலை பின்பக்கமாக எடுத்துப்போட்டு வண்டியில் உட்கார்ந்து அவர் வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்யும் வினாடிகளுக்குள் ஓடி அவர் பக்கம் சென்றேன்.

“ஸார், புரொபசர் சீனிவாசன் வீடு?”

“தெரியாது.” என் முகத்தைக்கூட பார்க்கவில்லை. சொன்னதைக் கேட்டாரோ? தெரியவில்லை. கரிப்புகையை என் மூக்கிற்குள் திணித்துக் கொண்டு பாய்ந்துவிட்டார்.

அந்தக் கரிப்புகையை சுவாசிக்க வேண்டியதாயிற்று. சுவாச நாளத்தில் மண்டிய அந்தப் புகையைச் சீந்தி சீந்தி வெளியேற்றிக் கொண்டு நடந்தேன். தெரு ஓரத்தில் மரம் முளைக்காத ஓர் இடத்தில் வைத்து என் தலை இரண்டாகப் பிளந்தது. டி.சி. இந்தப்

பிளவு, என் பொறுமையின் தெளிநீரில் கல்லைப் போட்டு குளம் கலக்கியது.

டியுடைய நெஞ்செலும்பில் காலோங்கி மிதித்து நடக்கும் போது ஏதோ ஒன்றின் நெஞ்சை மிதிப்பதாகத் தோன்றியது. எனக்கு முன்னால் மல்லாந்து கிடப்பது எது? புரியவில்லை. எல்லா நரம்புகளின் -- ருந்தும் ஊறி இறங்கிய சினம் திரண்ட காலால் ஓங்கி, ஓங்கி, மிதித்துக்கொண்டு அதன்மீது நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு பாலைவனப் பயணியின் களைப்பு கால்களில் உண்டானது. மூச்சிரைப்பும்.

இரு மாடிக் கட்டிடத்தின் நிழல் விழுந்த தெரு ஓரத்தில் அதன் சுவரில் சாய்ந்து நின்று காலாற்றினேன். கண்ணெதிரில் தெரிந்த வீட்டு எண்ணை வாசித்தேன். டி-89 காம்பவுண்டிற்குள் நின்றிருந்த வேப்ப மரம் தரையில் பரப்பிய குளிர்ச்சியில் பிரம்பு நாற்காலியில் அமர்ந்து ஒருவர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் சிறப்பு மலர் வாசித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவர் மடி மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு ஜடை நாய்க்கு தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். காம்பவுண்டுச் சுவரில் உள்ள இரும்பு வாசலில் உட்பக்கம் பெரிய பூட்டு ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இவரையே கேட்டுப் பார்ப்போம். மெல்ல வாசலை அடைந்தேன். அவிழ்த்து விட்டுருந்த மூன்று நாய்கள் உள்ளே பல திசைகளிலிருந்து குதித்து வந்தன. அவர் மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த நாயும் கால்களை தூக்கி வாசல் கம்பியில் வைத்துக் கொண்டு செவி வெடித்துப் பிளக்கும்படி குரைத்தன. என்னை கடித்துக் குதறுவதற்கு தடையாக இருந்தது, என் அளவு உயரமான இரும்பு கிரில் கேட்.

“சார்”, என் குரலைக் கேட்டு வெடுக்கென்று முகத்தை வாசலுக்கு நேராக அவர் திருப்பினார்.

“புரொபசர் சீனிவாசன் வீடு ...?”

“தெரியாது”. முகத்தை மறுபடியும் சிறப்பு மலரின் வண்ணப்பக்கங்களுக்குள் புதைத்தார். வாசித்துவிட்ட வரி விட்டுப்போன எரிச்சலோடு என்னவோ, தலையைச் சொறிந்தார். அல்லது வேற்று முகம் கண்ணில் பட்டுவிட்ட வெறுப்போ? தெரியவில்லை. வாசலைத் திறந்து நாய்களை ஏவிவிட்டு என்னைக்

கடிக்க வைக்கவில்லை. அவர் செய்த அந்த ஒரு நன்மைக்காக அவருக்கு நன்றி சொல்லத் தவறிவிட்டேன். விட்டில் காலில் கட்டிவிடப்பட்ட நேரத்தின் பின்னால் நான் நடந்துகொண்டிருந்தது. டி-வழியாக. திக்குத் தெரியாமலும் முகங்கள் தெரியாமலும். தெரிந்த ஒரே முகம், ஆசைஒளிரும் என் மகனுடைய விடலை முகம்.

டி - யின் விலாவிலிருந்து இரு எலும்புகள் சுழன்று மீண்டும் தெருக்களாகப் பரிணமித்த திகைப்பில், அந்தச் சந்திப்பில் நின்று விட்டேன்; பி.ஏ .நாசம்! இந்த அனந்தசயனம் காலனிக்கு முடிவே இல்லையா? தெருக்கள் பின்னி கிடக்கும் இந்த காலனி, போய் போய் அலறும் கடல் திரைகள் நுரைகள் கக்கும் விளிம்பைத் தொட்டுவிடுமோ?

பச்சைக் குழந்தை கூட சொல்லித் தருவாங்கொ!! கண்ணில் எந்தக் குழந்தையும் வராத ஏக்கங்களைக் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது மனம்.

டி-யிலிருந்து பி-யை நோக்கி திரும்பும்போது தொண்டையில் தங்கியிருந்த கடைசித் துளி ஈரமும் வறண்டுவிட்டது. இப்போதைய தேவை பேராசிரியரின் வீடு அல்ல; வறண்டு சுருங்கும் தொண்டையை நனைத்து, குரலை உருவி எடுக்க ஒரு கோப்பை தண்ணீர். சட்டை வியர்வையில் பொதுமியிருந்தது. உச்சியிலிருந்த வடிந்த நீர், முகத்தில் சால்கள் கீறின. வேட்டி முந்தானையைத் தூக்கி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டேன். நின்றிருந்த இடத்தில் காலில் குளிர்ச்சி அனுபவப்பட்டது. எதிர் வீட்டின் வெளி மடையிலிருந்து தண்ணீர் வடிந்து தெருவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வீட்டின் சுவரில் ஓட்டியிருந்த பெயர்ப் பலகையைக் கண்கள் தடவின. எஸ்.கே. சங்கர் ஐ.ஏ.எஸ் (ரிடையர்டு) அரசை மக்களோடும், மக்களை அரசோடும் தொடர்புபடுத்தித் தேய்ந்துபோன கண்ணி. அந்த ஈரம் அந்த நெஞ்சிலுமிருக்குமென்ற நம்பிக்கை அந்த வாசல் அருகில் என்னை இழுத்தது. முற்றத்துத் தண்ணீர்க் குழாயில் பழுதடைந்த நல்லியி-ருந்து தண்ணீர் பீச்சி அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“சார்...”

சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அவருடைய

தலை வழக்கையைச் சுற்றி நாலெந்து வெள்ளைப் பூனைகளின் பாதுகாப்பு .

“யாரது, என்ன வேணும்” ஓர் உயர் அதிகாரியின் கவுரவப் பார்வை. கேள்வியில் கடுமை. அந்தக் கூரிய பார்வையின் முனையில் நான் ஒரு திருடனாக விழுந்து தொங்கி நின்றேன்.

“குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி..”

“வேற எங்கயாவது கேட்டுப்பாரும்”

“சரி சார் புரொபசர்...”

தொண்டைச் சுளுக்கிலிருந்து உருவிய என் குரல் காதில் விழாமலிருக்க, நாற்கா-யி-ருந்து எழும்பி அவர் உள்ளே போய் விட்டார். நான் திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தது பேய்விடுகளை இருமருங்கிலும் தாங்கி நிற்கும் ஒரு பாழ் பூமியில் நடக்கையில் வானத்தைப் பார்த்தேன். நேரம் தெரிந்து கொள்ள, சூரியனை வானத்தில் காணவில்லை. அது என் கண்களுக்குள்ளிருந்து எரிந்தது.

அனல் துப்பிய என் கண்ணெதிரில் அப்போது அங்கு வந்து கொண்டிருந்த கிழவரின் தோளில் இருந்தது ஒரு செவ்வாழைக் குலை. கிழவரின் கால் முட்டளவு புழுதி அப்பியிருந்தது. செவ்வாழைக் குலை என் வயிற்றிற்குள் ஒரு பு-யைக் கட்ட விழ்த்து விட்டது.

“பாட்டா” என் பார்வை செவ்வாழைக் குலையைத் நக்கி எச்சில் வடித்தது.

“அம்மா” ஓர் ஆறுதலுடன் கிழவர் குலையைத் தோளிலிருந்து இறக்கி வைத்தார்.

“வியக்கவா?”

“இல்லை.” கிழவரின் முகம் வாடி சோர்ந்து காணப்பட்டது. அவர் இரங்கிக் கேட்டார். புள்ளேய், கல்கடராபீசிலே வேலை பாக்குத பார்வதிக்க ஊடு எங்கே? சொல்- தா மக்களெ, விடிஞ்சதிலிருந்து நாயா அலையுதேன்.

கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ் வகுப்பில் சேருவதற்காக விடியும் வரை விழித்திருந்து பாடம் படித்துத் தேறிய என் மகனுடைய முகம் என் மனசில் ஒரு உணர்ச்சிக் கொத்தளிப்பை உண்டு பண்ணியது.

மகனுக்காகப் பேராசிரியர் வீட்டை மேலும் அலைந்து கண்டுபிடிப்பதா அல்லது கிழவர் தேடி வந்த வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க அவருக்கு ஒத்தாசை செய்வதா??

“ஏன் பேசல்லெ?”

“தெரியாது”,

ஆரட்ட கேட்டாலும் தெரியாது தெரியாது. அவொ என் மாவொ புள்ளெ பேத்தி மேல் விலாசம் எழுதி தான்னு கேட்டபோ, வேண்டாம் பாட்டா, கேட்டா பச்சக்குழந்தைகூட சொல்- தருமென்னு சொன்னா.

“என் தலை எழுத்தும் இதேதான்.”

“இங்க எங்கயாவது கொஞ்சம் தண்ணி குடிக்க கெடக்குமா பாட்டா?”

“இந்தப் பாலை வனத்திலே நீருற்று ஏது பாட்டா”

“மவொ புள்ளெ பேத்தி குழந்தெ உண்டாயிருக்காணு அவொ பாக்க இந்த குலையும் சொமந்துட்டே வந்த இந்த அவஸ்தெ”.

“பாட்டா”

“ஒனக்கு பைக்குதா?”

“என் பார்வையின் வாசகத்தைப் பார்வை மங்கிய கண்கள் வாசித்தன.”

“பசிக்குது”

“இன்னா இணிஞ்ச தின்னு”

“பேத்திக்கு....”

“அவொ கிடப்பா அங்கெ என்னெ நாயா அலைய வச்சபோட்டா இல்லையா?”

மீதி பழத்தைத் தூக்கி தோளில் வைத்துக்கொண்டு கிழவர் நடந்தார். நான் அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன். பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த என் தலை குனிந்தது. ஒரு துக்கத்தின் நிழல் என்னை பின் தொடர்வது போல ஏதோ இறந்து கிடக்கும் துக்க மவுனம். அனந்தசயனம் காலனியைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. என்

மகனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது!

“ஏய் பழக்காரா, பழம் என்ன விலை?”

குரல் கேட்டதும் கிழவர் நின்று விட்டார் நானும் கூட. கிழவர் அவள் நின்று கொண்டிருந்த மாடியைப் பார்த்தார்.

“பழமா? அம்பது பைசா?”

“பத்து பழம் குடும்.”

“அவள் இறங்கி வந்தாள், அவளது தோரணையை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். கிழவர்.

“எவ்வளவு பணம் வச்சிருக்கா?”

“அஞ்ச ரூபா.”

“அஞ்ச ரூபாய்க்கு ஒரு பழம்தான் தருவேன். மனுசன் மாருக்குத்தான் அம்பது பைசாவுக்குக் குடுப்பேன். அம்பது பைசாயும் கொண்டு பழம் நொட்டவந்தியாக்கும், நாங்கொ ஏதாவது தெரியாத இடம் கேட்டா சொல்லுக்க உனக்கு நாக்கு எளவாது, அஞ்ச ரூபா பழத்தை அம்பது பைசாவுக்கு நொட்டிட்டு போவ ஒனக்கெல்லாம் நாக்க எளவும்”

“பாட்டா ஒண்ணும் பேசாதெங்கொ அரசு அதிகாரிகளும் மேல் மக்களும் வாழக்கூடிய இடம்”. நான் வேண்டினேன். “நாயை அவிழ்த்து விட்டுவிடுவார்களோ என்ற பயம் எனக்கு”.

“எவனானா எனக்கு என்னடா?” கிழவரின் முக பாவனை மாறிவிட்டது. முகத்தில் ரத்தச் சிவப்பு கண்களில் கோப முழக்கம் “நா அலஞ்ச அலச்சல் எனக்குதான் பிலே தெரியும்” கிழவர் என்னைக் கோபமாக முறைத்துக் கொண்டு விறுவிறுவென்று நடந்தார்.

“பாட்டா”

“சோ-யெ பாருடா” - அலறல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன்.

நெஞ்ச நிறைய பளுவை ஏற்றிக் கொண்டு டீக்கடைக்கு வந்தேன். டவுன் பஸ் வரும் திசையை நோக்கி ரோட்டோரத்தில் குந்தி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த கிழவரின் கையில் பழக்குலை இல்லை.

“பாட்டா பழம்?”

“இதிலே போன குழந்தை புள்ளியளுக்குப் பிச்சுக் கொடுத்தேன்.”

டவுன் பஸ்ஸில் அருகருகே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது கிழவர் குளிர்ந்த குரல்-ல் நிதானமாகச் சொன்னார்.

“மக்கா எங்கெ ஊருக்கு ரோடு இல்லை கேட்டியோ, ஒரு பாலம் போட்டாதான் ரோடு வரும். வள்ளத்திலெ ஏறி அக்கரை போய் ஒரு மைல் நடந்துதான் டேய் கார் ஏறணும். எங்களுக்குப் படிப்புமில்லை கேட்டியோ, இருந்தாலும் அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலெ ஆரு, எவரு, எங்கெ எங்கெ தங்கியிருக்காங்கென்னு நாங்கொ எதுக்கு தெரிஞ்சு வச்சிருக்கோமென்னு இப்பம் உனக்கு மனசிலாச்சா டேய்?”

டவுன் பஸ் இறங்கிய இடத்தில் இருவரும் இருதிசைகளாகப் பிரிந்தோம்.

“பாயின்ட் டூ பாயின்ட்” பஸ்ஸின் கருப்பைக்குள் நான் சுருண்டேன். பஸ் வந்த வழியே இரைந்து பாய்ந்து அவிழ்க்க, நான் கிழவரின் பின்னால் ஓடிக்கொண்டு இருந்தேன்.

இரவு வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கும் நேரத்தில் விழித்துக் கொண்டிருந்த மகன் ஓடி வந்து ஆவலோடு கேட்டான்.

“வாப்பா புரொபசரை பாத்துச் சொன்னீளா?”

அவன் முகத்தி-ருந்து என் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டேன். நான் என் அறையை நோக்கி நடக்கும்போது, பதிலுக்காக அவன் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்தான்.

“சொன்னேன்” சொல்லியபோது ஒரு காரை முள் முனை என் இதயத்தில் துளைத்து ஏறியது. மகிழ்ச்சியால் ஒரு பாட்டை முனகிக் கொண்டு என் மகன் படுக்கையில் விழுந்தான்.

மேஜை வ-ப்பைத் திறந்தேன். பேராசிரியர் சீனிவாசன் அவருடைய முகவரி எழுதித் தந்த காகித துண்டைத் தேடி எடுத்தேன். “டி-90 அனந்தசயனம் காலனி.”

மூன்று நாய்களை அவிழ்த்து விட்டிருந்த அறிவுஜீவியின் வீட்டை ஓட்டிய இருமாடிக் கட்டிடம் அது.

பயிற்சி .

1. அனந்தசயனம் காலனி என்னும் கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி எழுதுக.
2. புரொபசர் சீனிவாசனின் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க ஆசிரியர் பட்ட துயரங்களை எழுதுக.
3. பேராசிரியர் சீனிவாசன் அவர்களுடைய முகவரியைக் கண்டுபிடித்து, அவருடன் அளவளாவியதாக ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

10. கரையும் உருவங்கள்.

—வண்ணாநிலவன்—

தலையைக் குனிந்த படியே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் தெருவில் நடமாட்டம் குறைந்துவிட்டது. ஒரு வீட்டுக்குள்ளிருந்து, 'ராதையின் நெஞ்சமே...' கேட்டது. வழக்கமாக எந்த இடத்தில் அந்தப் பாடலைக் கேட்டாலும் நின்று ரசித்துக் கேட்பவன், இன்று நிற்காமல் போகிறான்.

தெருவின் திருப்பத்தில் மட்டும் ஒரு டியூப்லைட் எரிந்து கொண்டிருந்தது. டிக்கடைக்காரன் சாமான்களையெல்லாம் ரொம்பச் சொந்தத்துடன், தெருவில் பரப்பிவைத்துக் கழுவிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன அண்ணாச்சி... படத்துக்குப் போய்ட்டு வரீங்களா?”

“இல்லேப்பா...” என்று தேங்கிக்கிடந்த கரித் தண்ணீரைத் தாண்டிக் குதித்தான். செருப்பு அறுந்து விட்டது. இரண்டு நாட்களாகப் பயமுறுத்தி வந்த செருப்பு, இன்று வீட்டுக்கருகில் ஆள் நடமாட்டமற்ற ராத்திரி வேளையில் அறுந்து போனது ஓரளவு நிம்மதியாய் இருந்தது; ஆனாலும் நாளைக்குத் தைக்க வேண்டும். பதினைந்து பைசாவாவது ஆகும்....

குனிந்து அந்தச் செருப்பையும் மற்றொரு செருப்பையும் கழற்றிக் கையில் எடுத்துக்கொள்கையில் மனத்துள் பொங்கிய வேதனையை, 'சே' எனக் கூறிக் குறைக்க முயன்றான். பலசரக்குக் கடையின் முன்னால் பலகை பெஞ்ச் காலியாய்க் கிடந்தது. அதிலேகூடப் படுத்துவிடலாம். எஸ். எஸ். எஸ். சி.படிக்காதிருந்தால் ஒருவேளை அதில் படுக்கத் தைரியம் வந்திருக்கக் கூடும்.

தொடர்ந்து நடந்தான்.

வீட்டுக்குள் விடிவிளக்கு மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்படியில் விளக்கொளி தெரிகிறது. கதவைத் தட்டக் கூச்சப்பட்டு வெளியே நிற்கிறான். தெருவாசல் ஜன்னலிருட்டில் முகம் தெரிகிறது.

யாரென்று தெரிகிறதுக்குள் வாசல் கதவு திறந்து கொண்டது. அக்காதான் கதவைத் திறந்தது. அந்த அரை இருட்டில் அவள் தலையி-ருந்த பிச்சிப் பூவின் வாசனை தனியே குளிர்ச்சி தந்தது.

“ஏண்டா ஊமையா வாசல்லே நின்னுக்கிட்டிருக்கே? கதவைத் தட்டினா என்னடா? இவ்வளவு நேரமாச்சே, வெளியே வந்து பாத்துட்டுப் படுப்போமேன்னு, வாசலுக்கு வந்தேன்... எவ்வளவு நேரமா இப்படி நிக்குற...? ஏண்டா இப்படி ஆயிட்டே.. கதவைத் தட்டினாத்தானே யாரும் திறப்பாங்க... நல்ல புள்ளைடா நீ? சரி... சரி... வா...”

திண்ணைக்கு அடியில் குனிந்து மெதுவாக சத்தம் கேட்காமல் செருப்பைக் கீழே வைத்தான். அக்கா கதவை தாழ்ப்பாள் போட்ட சத்தத்தில் விழித்துக் கொண்ட அப்பா தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தார்.

“யாரு சங்கரனா? எங்கேடா இவ்வளவு நேரமா சுத்திப்பிட்டுவாரே? காலாகாலத்துல வந்து கடனப் பத்திட்டுப் படுத்தா என்ன? பொட்டப்புள்ள எம்புட்டு நேரத்துக்கிடா முழிச்சிக்கிட்டு இருப்பா...?”

சுவரோடு சுவராய் ஒதுங்கி நின்றவனைப் பார்த்து நீ வாடா எனக் கூறி உள்ளே போனாள் அக்கா. அடுப்படியைக் கழுவி விட்டிருக்க வேண்டும். இளம் பச்சை வர்ணத்தில் பளபள வென்றிருந்த சில இடங்களில் ஈரம் காய்ந்து போயிருந்தது. ஒரு சாக்குத் துண்டை விரித்து, சங்கரனை உட்காரச் சொன்னாள்.

“எனக்குச் சாப்பாடு வேணாம்” என்று நிலைப்படியருகே வந்து சொல்லி விட்டுத் திரும்பிப் போக முயன்றான் அவன். வேகமாக வந்து, அவன் கையைப் பிடித்திழுத்து நிறுத்தினாள்.

அவனது முகத்தையே கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பார்த்தாள். அவன் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டான்.

“எதுக்குடா வேண்டாம்ங்கிற.... வா வந்து சாப்பட்டுப்படு... பெரிய இவன் மாதிரிதான்....”

இழுக்காத குறையாக இழுத்து வந்து, தோளைப் பிடித்து அமுக்கி, சாக்கின் மீது உட்காரப்பண்ணினாள். தயாராய்ப் பிசைந்து வைத்திருந்த சாப்பாட்டுத் தட்டை அவன்முன் வைத்துவிட்டு சிறிய மரப்பலகையைப் போட்டுக் கொண்டு எதிரே உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவன் சாப்பிடவில்லை. தட்டையே முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா பார்த்துகிட்டேயிருக்கே... சாப்பிடு... ம்.... மத்தியானம் சாப்பிட்டதுதானே.... சாயந்தரங் காப்பிகூடக் குடிச்சிருக்க மாட்டியே... சாப்பிடு..”

அவளுடைய அழுத்தமான பிரியத்தை அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. பொங்கி வந்த அழகை தொண்டைக் குழியில் மரக்கட்டை மாதிரி தடுக்கிக்கொண்டு நின்றது,

பலகையை இழுத்துப் பக்கத்தில் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டாள். “ம்... கையைக் காட்டு...” சோற்றை உருட்டிக் கையில் போட்டாள்.

“ஓனக்கு மட்டுமாடா வேலையில்லாமே ஊர்ல இருக்கே? எவ்வளவு பிள்ளைகள் வேலையில்லாம உன்னைமாதிரி படிச்சுப் போட்டு வீட்ல இருக்கு. வீட்டுக்கு வீடு வாசப்படி. எனக்கும் தான் வயசும், பொழுதும் ஏறிகிட்டே போகுது. நான் யார்கிட்டேடா போய் அழட்டும்?...ம் கையை நல்லா விரி, சோறு கீழே சிந்திரப் போகுது.. யார் வீட்டுக்கோ வர்ற மாதிரி தயங்கித் தயங்கி வாரே.... யார் வீட்லேயோ சாப்பிடுத மாதிரி கூச்சப்படுறே..... ம்..... வாயில் போடு.

இன்னும் கொஞ்சம் சோறு கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டான். அங்கணத்தில் கைகழுவத் தண்ணீர் ஊற்றினாள்.

“பார்த்துப் போ... இதுதான் கால்மாடும் தலைமாடுமா படுத்துக் கெடக்கும். இந்தா, இதெல்லாம் எடுத்து வச்சிட்டு வாரேன். போயிப் படுத்துக்கோ...”

வேட்டியில் கையைத் துடைத்தபடி அறைக்குள் போனவன் விளக்கைப் போட்டான். பெரிய தம்பி புரண்டு படுத்தான். ஊஞ்சல் சத்தம் எழும்பித் தேய்ந்தது. அந்தச் சத்தத்தை அவனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து கேட்டு வருகிறான். அது அவனுக்கு ரொம்பப் பிடித்தமான சத்தம். அந்த ஊஞ்சலில் தம்பி, அக்கா, அவன் எல்லோரும் லீவு நாள்களில் பஸ் விளையாடுவார்கள். அவன்தான் டிரைவர் கை நிறைய காலண்டர் தாளைக் கிழித்து வைத்திருக்கும் தம்பி கண்டக்டர். ஊஞ்சலை ஓடி ஓடி ஆட்டிவிட்டுவிட்டுக் கடைசியில் ஏறிக்கொள்ளும்போது, ஒரு முறை தவறி விழுந்து நெற்றியில் வெட்டிவிட்டது. நெற்றித் தழும்பிற்கு அவனது கை தாளாகவே போயிற்று.

தம்பியின் சிதறிக்கிடந்த புத்தகங்கள் எல்லாம் எடுத்து அடுக்கி வைத்தான். நன்றாகப் படிக்கும் தம்பியைக் கஷ்டத்தோடு கஷ்டமாய் அப்பா படிக்க வைக்கிறார். ஆனால் அவனுக்கோ..... படிப்பில்லை, வேலையில்லை.

சட்டையைக் கழற்றிக் கொடியில் போட்டான். படுக்கையில் சுவரோரமாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். தூங்கப் போறதில்லை. இருந்தாலும் படுத்தே ஆகவேண்டும். இது என்ன கஷ்டம்? வீட்டுக்குள்ளிருக்கவே சங்கடமாக இருந்தது.

அக்கா வந்தாள், அவனுடைய தலைமாட்டில்தான் அவளுக்குப் படுக்கை. “இன்னும் என்ன யோசனை பண்ணிக்கிட்டிருக்கே! படுக்க வேண்டாமா?”

பெருமூச்சுவிட்டான்.

இவன் தலையணையிலும் அவள் தலையணையிலுமாகச் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். மங்கிய விடி விளக்கு வெளிச்சத்தில் ரொம்ப அழகாக இருந்தாள். வீட்டில் எல்லாரையும்விட அவள் நல்ல சிகப்புதான். இருந்தும் கல்யாணம் ஆகவில்லை.

“அந்த கம்பெனில யாரோ உன் பிரண்ட் இருக்கான், வேலை விஷயமா வரச்சொன்னான்னு சொன்னியே, பார்த்தியா?”

கொஞ்சநேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“பார்த்தேன். நாளன்னைக்கு வரச்சொல்லி விட்டிருக்கான். வழியில் லாலா சத்திர முக்கில் ஆறுமுகத்து மாமாவப் பார்த்தேன். நாளைக்குத் தாளையூத்துக்கு வா. எங்க சூபர்வைசர்கிட்ட சொல்லலாம்னு சொன்னா...”

ரொம்பப் பயந்து தாழ்ந்த குரல் பேசினான்.

“அவுஹ வீட்டுல எல்லோரும் செளக்கியந்தானா? அவுஹ பையன் வேலையிலே சேர்ந்தாச்சாமே...ம் பின்னே நம்ம அப்பாவை மாதுரியா? இவுஹளுக்கு இருக்கிற செல்வாக்குக்கு யார்கிட்டயாவது சொல்-யடிச்ச முயன்றாக் கிடைக்கும்...”

அந்த மாமாவின் பையனைக்கூட அக்காவுக்குப் பேசி விட்டு, ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

“நாளைக்கு நீ தாளையூத்துக்கு எப்பப் போகப்போறா?”

“என்னத்தைப் போகச் சொல்லுதே. அங்கேன்னாப்பலே வேலையை வெச்சுகிட்டுக் காத்திருக்காஹுளாக்கும்.”

“போடா முட்டாள். அந்த மாமா ஒன்னை மெனக்கெட்டுப் பாத்துக்கூப்பிட்டிருக்கா; போய்ட்டு வருவியா...ம் பஸ்ஸுக்குக் காசு வைச்சிருக்கியா? நீ காசு இல்லாட்டா சொல்லாமக் கொள்ளாம நடந்தேக் கூட போயிருவியே...”

“ம் இருக்கு.....”

“பொய்... சொல்லாதே,” கொடியில் கிடந்த அவன் சட்டையை உட்கார்ந்தபடியே கையை நீட்டி இழுத்தாள். ஒரு ஐந்து பைசா கீழே விழுந்தது. சட்டையில் இருந்து ஒரே வியர்வை வாடை.. பைக்குள் கையை விட்டுத் தேடினாள். இரண்டு கசங்கிப்போன பஸ் டிக்கெட்டை எடுத்து வெளியே போட்டாள்.

“எங்கடா காசு வச்சிருக்க! எனக்கு ஒன்னைத் தெரியாதாடா” என்று எழுந்துபோய் பீரோவைத் திறந்தாள். அவளுடைய துணிகள் இருந்த தட்டி-ருந்து ஒரு சாக்லெட் டப்பாவை எடுத்தாள். டப்பாவி-ருந்த சின்ன குங்குமச் சொப்பை எடுத்துக்கொண்டு வெளிச்சத்திற்கு வந்தாள். மடக்கி வைத்திருந்த ஒரு ரூபாய் நோட்டைப் பிரித்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

“எதுக்கு அக்கா...” மெல்லச் சொன்னான் அவளை அண்ணாந்து பார்த்து.

“சரிதாண்டா... ரொம்ப பிகு பண்ணிக்கிடாதேடா...” என்று சொல்-விட்டுச் சிரித்தாள். மீண்டும் அருகில் வந்து அமர்ந்தவள், சட்டையை எடுத்துக் கைமடிப்பைப் பிரித்தாள். அவனிடமிருந்த ரூபாயை வாங்கி அந்த மடிப்புக்குள் சுற்றினாள்.

“இன்னைக்குத்தானே இந்தச் சட்டையைப் போட்டே... அதுக்குள்ளே ஒரே வேர்வையா ஆக்கிட்டு வந்திருக்கியே, சோப்புப் போட்டுக் குளிக்கிறதை ஐயா விட்டாச்சு போ-ருக்கு,”

அவளை நேருக்கு நேர் பார்த்தான்.

“எல்லாம் நான் பார்த்துகிட்டுத்தானே இருக்கேன். இவ வீட்டிலே கெடக்கவதானே இவளுக்கு என்ன தெரியும்னு நெனச்சுக்கிட்டு

சிறுகதை எழுதுவது எப்படி?

அன்பு மாணாக்கர்களே! இதுவரை பத்துக் கதைகளைப் படித்தீர்கள். கதை எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தைப் பெற்றிருப்பீர்கள். அதற்கான வழிகள் பற்றி வல்லுநர்கள் கூறுவதைப் படித்துப்பாருங்கள்.

சிறுகதைகள் குறுகிய காலத்தில் படித்து முடிப்பதற்காகவே தோன்றின; எனினும், அது ஒன்று மட்டுமே அவற்றின் இலக்கணமாகிவிடவில்லை. இலக்கியம் பல பிரிவுகளை உடையது: ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு வடிவம் உண்டு; தனித்தனியே சில இலக்கணங்கள் உள்ளன. எனவே, குறுகிய காலத்தில் படித்து முடிக்கக் கூடியது, என்பது சிறுகதைகளின் வெளி வடிவ அமைப்புக்குரிய இலக்கணமேயன்றி, அதன் உள்ளமைப்புக்குரிய இலக்கணங்கள் வேறு. இந்த இருவகை அமைப்புகளுக்கும் உரிய இலக்கணங்களை ஒன்று சேர்த்து, ஸாமர்ஸெட் மாம் என்ற மேலை நாட்டுச் சிறுகதை ஆசிரியர் கூறுகிறார்:

“சிறந்த சிறுகதையில் நல்ல கதையம்சம் இருக்க வேண்டும். அது ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சியை மட்டுமே விவரிப்பதாக இருக்க வேண்டும். ஒரு மூச்சில் படித்து முடிக்கக்கூடியதாக அதை அமைக்க வேண்டும். அது தனக்கென ஒரு தனிப்பண்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். படிப்போர் மனத்தில் ஆழப் பதிந்து கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவு வரையில் தொய்வின்றி ஒரே சீராகச் செல்ல வேண்டும்.”

– ஸாமர்ஸெட் மாம்

“சிறுகதை என்பது இலக்கியத்தில் ஒரு பகுதி; இலக்கியத்தின் ஒரு வடிவம். இலக்கியம் என்பது ஒரு கலை. கலையைப் படைப்பது படைப்புத்திறன். படைப்புத்திறனை ஒருவன் இன்னொருவனுக்குக் கற்பிக்க முடியது; ஒருவனிடமிருந்து இன்னொருவன் கற்றுக்கொள்ளவும் முடியாது. அப்படிக்க கற்பிக்க முடியாமலும் கற்றுக்கொள்ள முடியாமலும் இருப்பதுதான் படைப்புத்திறன்.

படைப்புத்திறனைக் கற்பிக்க முடியாதா? இது என்ன புதிர்? என்று சிலர் ஆச்சரியப்படலாம். ஆம்! அதைக் கற்பிக்க முடியாதுதான். விருத்தப்பாவை இயற்றுவது எப்படி என்று ஒருவன் மற்றொருவனுக்குக் கற்பிக்கலாம். கற்றுக் கொண்டவன் விருத்தப்பாவை இயற்றிவிடலாம். ஆனால் அந்த விருத்தப்பா ஒரு கலைப்படைப்பாக, ஒரு சிறந்த கவிதையாக அமைவது, இயற்றியவரின் திறமையைப் பொறுத்த விஷயம். உலகில் எல்லா நாடுகளிலும் கோடிக் கணக்கானவர்கள் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் கவிஞர்கள் கோடிக்கணக்கில் இருக்கவில்லை. கம்பர், ஷேக்ஸ்பியர், காளிதாசர், தாந்தே என்று ஒரு சிலவரைத் தான் மகாகவிகள் என்று சொல்கிறோம். அந்த மகாகவிகள் மற்றவர்களிடம் இலக்கணத்தையும், இலக்கியத்தையும், அதன் நயங்களையும்தான் கற்றுக்கொண்டார்களே ஒழிய படைப்புத் திறனைக் கற்கவில்லை.

கதையின் மையமான அம்சமே, அதன் கருவே, கதையின் உருவத்தையும், நடையையும் நிர்ணயிக்கக்கூடியதாகும். எனவே கதையின் சிறப்புக்கு மூலகாரணமாக இருப்பது அதன் கருதான். கருவில் திரு இல்லையென்றால், கதையிலும் வளம் இராது. எனவே கரு பலமானதாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அடுத்தபடி அந்தக் கருவுக்கு கொடுக்கப்பட்ட கதை - உருவம் - சரிதானா என்று பார்க்கவேண்டியது அவசியம். அந்த உருவத்தில் கதையின் கரு சிறப்பாக முழு வளர்ச்சி பெற்று, கதைக்குச் சிறப்பைக் கொடுக்கிறதா, அல்லது வேறொரு உருவில் கதையை எழுதியிருந்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்குமா என்று கவனிக்கவேண்டும். எழுதப்பட்ட கதைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உருவத்தைவிட, வேறொர் உருவம் நன்றாக இருக்குமென்று தோன்றினால் அந்த உருவத்தில் எழுதவேண்டும். இதற்கு, உருவத்தைப் பற்றிய உணர்வு எழுத்தாளனுக்கு இருக்கவேண்டியது அவசியம். உருவம் என்றால் என்ன? மையக் கருத்தைக் கச்சிதமாகவும், குன்றாமலும், குறையாமலும் சரியான இடத்தில் தொடங்கிச் சரியான இடத்தில் முடிப்பது உருவத்திற்கு மேற்போக்கான ஒரு விளக்கமாகும்.

வேண்டாத விளக்கங்களோ, வர்ணனைகளோ இருக்கக்கூடாது. வேண்டிய விளக்கங்களும், வர்ணனைகளும் இல்லாமல் போய்விடவும் கூடாது. உருவம் அமைவதற்கு இன்றியமையாத விஷயங்கள் இவை. கதையில் சில பகுதிகளைக் குறைத்து விட்டால் உருவம் கெடாது, அல்லது உருவம் அமையும், அல்லது உருவம் இன்னும் கச்சிதமாக அமையும் என்று தோன்றினால் அந்தப் பகுதிகளைக் குறைத்துவிட

வேண்டும். சொல்லப்போனால், ஒரு சிறுகதையில் தேவையில்லாமல் ஒரு பகுதி மட்டுமல்ல, ஒரு வார்த்தையோ, ஒரு காற்பள்ளியோ ('கமா') கூட இருக்கக்கூடாது. இருந்தால் அந்த அளவுக்கு அது கதைக்குக் கேடு செய்யும்.

கதையின் கருத்தும், உருவமும், நடையும் சிறப்பாக இருப்பதுடன், தங்குதடையற்ற ஓட்டமும் இருக்கிறதா என்று கவனிக்கவேண்டும். கதையை அந்தரத்தில் நிறுத்தி வைக்கும் எந்த அற்புத வியாக்கியானமும் சரி, வர்ணனையும் சரி கதைக்கு அறவே ஆகாத விஷயம் என்று கொள்ளவேண்டும்.

கடைசியாகச் சில முக்கிய கருத்துகள் பின்வருமாறு:

1. சிறு கதை எழுதுகிறவன் வாழ் நாளெல்லாம் மற்றவர்களுடைய சிறுகதைகளைப் படித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.
2. சிறுகதைகளோடு, காவியம், நாவல், நாடகம் போன்ற இலக்கியங்களையும், உலக அனுபவங்களையும் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.
3. தான் காண்கிற, கேட்கிற, படிக்கிற, அனுபவிக்கிற ஒவ்வொன்றினுடைய உண்மையையும் சாரத்தையும் கண்டறிவதற்கு முயலவேண்டும்.
4. இலக்கியங்களைப் படிப்பதோடு, இலக்கிய விமர்சனங்களையும் படிக்க வேண்டும்.
5. பிறர் செய்யாத ஒரு காரியத்தை அல்லது ஒரு புதுமையைச் சாதிப்பதற்கு மட்டும்தான் சிறுகதை எழுத வேண்டும்.
6. சொந்தப் புத்தியை உபயோகிக்காமல் பிறர் கருத்தை அப்படியே ஏற்கும் கண்மூடித்தனமோ அல்லது அலட்சியமாக உதாசீனம் செய்யும் அகம்பாவமோ கூடவே கூடாது.
7. எழுதும் பயிற்சியை நிரந்தரமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நீண்ட காலம் எழுதாமல் நிறுத்திவைப்பது தவறு. எழுத எழுதத்தான் எழுத்து சிறக்கும். 'சித்திரமும் கைப்பழக்கம்' என்பது போல், எழுத்துச் சித்திரமும் கைப்பழக்கத்தால் தான் சிறக்கும்.
8. நடைமுறை வாழ்க்கையை ஆதாரமாக வைத்து எழுதும் கதைகளில் நடக்கமுடியாத சம்பவங்களையும், காண முடியாத பாத்திரங்களையும், கேள்விப்படாத பெயர்களையும் புகுத்தவே கூடாது."

- கு. அழகிரிசாமி